

Jeffrey Stone

A Hajnal Királynője

1.

Leon ernyedten nézett körül. Szinte érezte, ahogy a Sötét Láng, egy jeges marok ott mocorog a szíve körül, mint valami élőlény. Most hogy Choler halott, ki fogja megszabadítani ettől az átoktól. Képes-e erre valaki, vagy csak a halál menti majd fel? Vagy talán még az sem?

Kiáltás hallatszott.

– Ott van!

Tucatnyi cholerita rontott ki egy húsz méternyire meredő szikla mögül a sápatag holdfénybe. Főképp alacsony, szőrös képű, billegő járású kunigaamik, de akadtak sima pofájú, torz képű eemsik is, meg egyebek. Valamennyien fekete csuhában, tar fejjel, s a csuha mellrészén egy ökölbe szorított kezet ábrázoló jelvényel. Bunkójukat lóbálva próbáltak felkapaszkodni arra a szirtre, melynek tetején Leon állt.

Valamivel lentebb a nagy ordítózásra újabb choleriták bukkantak elő; lehetnek vagy fél tucatnyian. S lentebb még többen.

Ez utóbbiak máris kétfelé váltak, s eltűntek a romok között; nyilván, hogy bekerítsék a szirtet, s ne hagyjanak menekülési lehetőséget áldozatuknak.

Ezt azonban már Leon sem vette tréfára. Megperdült, s eliramodott a choleritákkal ellentétes irányba. Futva indult meg, de hamarosan lassítania kellett, mert a talaj egyenetlen volt, s az egymásra hányt kövek között itt-ott igen csúnya lyukak és kisebb szakadékok lapultak. Egy óvatlan lépés e félhomályban, s nemcsak a bokáját törheti ki, de akár a nyakát is.

Vijjogást hallott. Egy sötét árny suhant el mellette, s inkább csak érezte, mint látta vagy hallotta, de tudta, hogy a feje fölött szárnyak suhogtak.

A denevér!

A mergháni!

Alméra? Mit akar még? Miért jött vissza? Talán a kard is kell neki? Vagy a sugárfegyver? Vagy esetleg csak arról akar gondoskodni, hogy Leon ne okozhasson több problémát?

Leon nem ért rá ezen tűnődni. Ahogy a fekete denevér ellebbent a feje fölött, ő rá emelte a sugárfegyvert, s ujjá az elsütőgombra szorult. De aztán mégsem tette meg azt a parányi mozdulatot, mely a denevért összeégetve szedte volna le a földre. Csak várt, és nézett. Nem tudta megölni Almérát; még akkor sem, ha mergháni, még akkor sem, ha épp a legértékesebbet rabolta el tőle, amire csak vágyhatott. Nem. Eszébe jutott a lány kecsessége, a bájos vonásai, a galambszerű rezdülései – és képtelen volt lőni.

A denevér a következő pillanatban már el is tűnt egy szikla mögötti sötétségben.

Leon leengedte a fegyverét.

Aztán a vijjogás megismétlődött, s a denevér újra feltűnt; a hold fénye furcsán csillogott fekete testén. Máris fordult, megint az előbbi szikla mögé. S mintha intett volna a jobb szárnyával. Mintha csalogatná. Mintha a kiutat mutatná.

Leon mögött az ordítózás és a lábdobogás egyre erősödött, s ő nem állt le fontolóra venni a lehetőségeket. Futott arra, amerre a denevér eltűnt. Kőről kőre ugrált a kisebb lyukak fölött, s hamarosan elérte a sziklát. Beugrott mögé, és örömmel fedezte fel, hogy azon túl már csak a sima hegyoldal terül el. A közelben kopárabb, de fél kilométer távolságban sűrű erdő húzódott.

Leon csak annyi időre állt meg, hogy kardját a hüvelyébe dugja, aztán nyakába szedte a lábát, s fürgé léptekkel iramodott a távolodó denevér után, az erdő széle felé, ahol egy kis patak csörgedezett.

Mi az, Alméra mégis a segítségére lesz?

Kövek, kavicsok, morzsalék gurult le a háta mögött. A telihold fénye szinte nappali világosságot adott. Üldözői látták, merre vette az irányt, s a nyomában maradtak sebesen szedve görbe lábaikat. Kunigaamik, s eemsik most egyaránt úgy néztek rá, mintha otromba fabunkókat lengető majmok lennének.

Leon felnevetett. Azok a csökevényes lábak nem versenyezhetnek az ő hosszú lábaival, s ha egyszer megnyújtja lépteit, az életben nem érik utol.

A következő pillanatban megbotlott egy fűcsomóban, s akkorát esett, hogy a torkára forrt a nevetés. Még jó, hogy eltette a kardot, különben könnyen felnyársalhatta volna magát. Az eséstől így is elsült a pisztolya, s a kivágódó sugárnyaláb fél méternyi, füstölgő krátert mart a lába elé két méterre.

– A francba!

Bukása láttán a jó hatvan méterre lemaradt choleriták olyan diadalmasan üvöltöttek fel, mintha máris a kezükben lenne.

Leon azonban, bár kissé beverte a fejét a földbe, feltápáskodott, s kábán botorkált tovább. Mindössze két métert tett meg, amikor a talaj eltűnt a lába alól, s bár csak félméternyi lyukba lépett, a foga úgy összekoccant, mintha orvul fejbe vágták volna. Abba a kráterbe lépett, melyet épp az előbb ő alakított ki a hegy köves oldalában.

Fel is szisszent nyomban, mert a megolvadt kövek és fémtartalmú talaj még a csizmán keresztül is égették a talpát, a kezét pedig, mellyel ösztönösen próbált megkapaszkodni a gödör peremében, valósággal leperzselt.

Fogait az ajkába mélyesztve kapaszkodott ki a kis kráterből, és megkockáztatott egy pillantást hátrafelé.

A choleriták szinte már rávetették magukat, olyan közel loholtak a sarkában. Leon még tíz lépést sem tett, az élen loholó máris átugrotta a még mindig füstölgő gödröt.

Leon szitkozódott, és azt sem tudva, mit cselekszik, ösztönszerűen hátrafelé lőtt a sugárfegyverrel. A bunkóját lóbáló kunigaami felbukott, és hörögve rángatózott. Nem lehetett látni, hol perzselt meg a sugárnyaláb, de hogy a cholerita a halálán van, azt sejteni lehetett. Egy igen szőrös kunigaami átesett fetrengő társán, s rajta még újabbak buktak keresztül.

– Ez kell nektek? – ordította Leon, s vaktában még kétszer tüzelt a rakás irányába. Nem nézte meg, milyen eredménnyel jártak a lövései, de a sikoltásokból, ordításokból tudta, hogy alapos zűrzavart okozott.

Futott tovább. A hangokból ítélve úgy tűnt, üldözőit megzavarta a villámló halál, s valamelyest lemaradtak.

Most már bokrosabb részre ért, s egy-egy göcsörtös fát is ki kellett kerülnie. Közte és az erdő széle között sebes hegyi patak csobogott, jobb oldalt függőleges, szinte megmászhatatlan sziklafal meredt az ég felé, a balján pedig egy jó hat méter széles szakadék tárult fel. Ezt eddig nem is látta.

A nyolc méter magas sziklafal tetején is choleriták jelentek meg, de lejönni nem tudtak, csak ismeretlen nyelven ordítoztak, és a bunkóikat, kardjaikat rázták a szökevény felé.

Leon megkettőzött erőfeszítéssel vágatott a patak irányába. A denevér a csobogó víz fölött lebegett, és mintha folyamatosan integetett volna a jobb szárnyával.

Már csak száz méter.

Az üldöző choleriták elmaradtak, de nem álltak le.

A sziklafal tetején ordítózik most kisebb köveket kezdtek lefelé hajigálni, de Leon már túl messze járt tőlük, a kövek ártalmatlanul hullottak le messze mögötte.

Ötven.

A patak túlszéljén, szinte összeolvadva a meder tetejével, máris az erdő kezdődött: szúrós túskebokrok, összegubancolódott ágak és indák szövevénye. Nem lesz köztük könnyű ösvényt vágni.

Még húsz lépés.

Leon érezte, hogy tüdeje már igencsak zihál. De már csak pár lépés.

Nyolc.

Valahonnan tompa dübörgés.

Még öt. Aztán a patak.

Ha a túlpartra ájtut, beveti magát az erdő sűrűjébe, s gyakorlatilag megmenekült.

Itt a part!

Leon lefékezett. A patak gyors sodrású, de nem túlságosan, és nem is tűnik mélynek. Ráadásul a kiálló sziklák szinte hidat alkotnak a hat méter széles mederben. Egyikről a másikra lépve könnyedén át lehet jutni.

Leon az elsőre még óvatosan lépett rá, aztán a másodikra már ugrott, s a harmadikra egészen kényelmesen tette a lábát, mintha egy sima gyalogösvényen járna.

A denevér, mely eddig az erdő fölött lebegett, most nagyot rikoltott, mint valami nagy halászmadár, és szinte azon nyomban hat méterrel magasabbra lendült. Mintha nem is szárnyakkal hajtaná magát, hanem rendkívül erős mágiával. Aztán a szárnyaival egy helyben csapkodott, és igen fura hangokat hallatott.

Vihogást?

A mergháni nevetett?

Az erdő sűrűjéből egy szőrtelen arc bukkant elő. Egy csuklya és alatta tar koponya. Egy cholerita. Aztán még egy.

Leon felordított, és vaktában odalőtt.

Az egyik fickó előrebukfencezett, bele a vízbe, a másik eltűnt.

Leon odalőtt, ahol az előbb még a másikat látta.

A bokor felgyulladt a perzselő sugártól, és ropogva égni kezdett. A szomszédos növényzet azonnal lángra kapott. A tűz nem terjedt túl gyorsan tova, de ahhoz elég sebes iramban, hogy megakadályozza Leon partra kapaszkodását, s sárga fénnel világítsa meg a patakot és közvetlen környékét. Eddig csak a telihold fénye világította meg a terepet, s most minden szinte nappali ragyogásban úszott.

S az üldözők egyre közelebb értek. Már csak vagy nyolcvan méter választotta el őket a pataktól.

Jobbra a sziklafal, balra a szakadék. Előtte az égő bozótos.

A bokrok közül egy fekete kámzsás alak rontott ki, és belevetette magát a vízbe.

Leon reflexszerűen rálőtt. A fickó felbukfencezett, és elsodorta az ár. Egy pillanattal később már el is tűnt.

Leon némi rémülettel fedezte fel, hogy a patak néhány méterrel arrább erőteljesen lejteni kezd, s még arrább heves vízeséssé változik.

– A francba!

A lángok kormos fekete füsttel égtek, mintha valami olajraktár gyulladt volna ki. S a füst fekete markai legalább olyan erővel fojtogatták Leont, mint a szíve körül összeszoruló jeges Sötét Láng. S csak most érezte igazán, hogy ez utóbbi egyre keményebben kínozza.

Itt a vég?

Az első üldözők már felbukkantak a parton túl Leon látóterében, s ő végső kétségbeesésében lőtte őket, ahogy csak bírta. A perzselő sugarak szinte folyamatos ívet alkotva még a lángok sárga fényét is túlragyogták, s szivárványszín megvilágításba vonták a partot.

A choleriták egymás után buktak fel. Vagy azért, mert leterítette őket a gyilkos sugár, vagy azért, mert rémületükben a földre vetették magukat. Iszonyatos hangzavar támadt. Ordítózás, bömbölés, sikolyok, káromkodás.

Leon szinte remegett az indulattól, mely egész testét rázta. Át akart lépni egy másik kőre, és megcsúszott. Csak annyit érzett, hogy a lába kiszalad alóla, elzuhan, s víz csapódik össze az arca körül. A következő pillanatban már sodorta is az ár.

A vízesés felé.

Leon jobb kezével a sugárfegyvert markolta, mely sisteregve párologtatta el a közeléből a vizet, a baljával pedig valami szilárd testet próbált elkapni.

Ám a következő pillanatban a világ tótágast állt előtte, a teste egy sziklának csapódott, aztán kivágódott a semmibe. Vízcseppek permeteztek körülötte, aztán a szörnyű robaj közepette már bele is csobbant egy mélyebb vízbe, s olyan érzése támadt, mintha egy fél hegyet hajítottak volna a fejére. Pedig csak a zuhatag vize ömlött rá. A víz alá került, aztán az ár tovasodorta, s másodpercekkel később köhögve, prüszkölve, fuldokolva bukkant fel méterekkel arrébb, mint ahová a víz lezúdult.

A sebes hegyi patak itt valamelyest szelídebben folyt tovább egy lankásabb területen, s pár méterre Leontól a part sziklás részét egy bokrokkal benőtt, földes szakasz váltotta fel. S mivel e bokrok mögött is lángok látszottak, Leon sietve tempózott arra lábával és bal kezével, hogy fel tudjon kapaszkodni, mielőtt az a rész is lángra kap.

Jobbjában a sugárpisztoly körül szinte forrt a víz, pedig Leon esküdni mert volna rá, hogy kénytelen lezuhanása közben még véletlenül sem nyomta meg a ravaszt. Kitartotta a fegyvert a vízből, és látta, hogy a markolatán egy tűfejnyi piros pont villog.

Csak nem romlott el?

Sietve kapaszkodott ki a lankásabb résznél a partra, s látta, hogy ez volt az egyetlen hely, ahol ezt megtehetette. Körös-körül a vízesés vájta medret meredek sziklák vették körül, melyeket a víz olyannyira legömbölyített, hogy nem kínáltak semmilyen kapaszkodót.

Leon megragadott egy kinyúló gyökeret, és feltornászta magát a partra. Hideg szél borzolta a vizes haját, s szinte még a velőt is a csontjaiba fagyasztotta. Leon megrázkódott, mint egy kutya, s igyekezett eltűnni a közelből, mielőtt a lángok áterjednek a környező bokrokra is.

Ám amikor ő jobbra fordult, a lángok is irányt változtattak, s Leon legnagyobb megdöbbenésére vele együtt rohantak. Érdekes módon mégsem hallatszott csörtetés a bozótosból.

Aztán egy tisztáson Leon megtorpant, és földbe gyökerezett a lába.

A hold egy pillanatra a felhők mögé bújt, s a sötétben most egész tisztán kirajzolódott a lángok forrása: egy lángoló koponyájú, kétméteres csontváz, melyet sárga és vörös lángnyelvek nyaldostak körül, s húsfoszlányos bordái között a szíve helyén fekete tűz lobogott. A jelenés a talaj fölött lebegve közeledett, s tenyérynyi pallosából félméteres lángcsóvákka lobbantotta lángra maga körül a bokrokat és az aljnövényzetet.

– Indriq! – ordította Leon, s rémületét csak még inkább fokozta az a tény, hogy a szíve körül a jeges marok kegyetlenül összeszorult.

Gondolkodás nélkül a rémalakra emelte a sugárpisztolyt, s vadul megnyomta az elsütőgombot.

Spszzzztt! – sercegett a fegyver, de nem bocsátott ki magából sugárnyalábot, még egy aprócska szikrát sem.

Leon azonnal felfogta, hogy a fegyver használhatatlan, az övébe dugta, és a kardja után kapott.

Indriq úgy rontott rá, mint az eleven tűz megvadult démona. Roppant pallosából fehérés tűznyelv vágódott ki, egyenesen a Hajnal Kardjába, s a vékony fegyver felől olyan hang hallatszott, mint amilyet forró vízbe dobott élő rákok bocsátanak ki magukból.

Leon alig hogy megmarkolta fegyverét, engedte is el nyomban; a markolat valósággal megégette a tenyerét.

Leon összpontosított, s egy szempillantás alatt mentális burok vette körül a testét. Élénkzöld rács, mely sistergett, sercegett, s amelyből szikrák pattogtak.

– Leon Silver! – bömbölte a kísértet. – Ne kövess el hibát, különben a Sötét Láng megöl!

– Mi? – motyogta Leon, s mentális védelme dacára egyre hátrált, mert a tüzet fogott növényzet lángjai fenyegették.

Indriq kilebbent az égő bozótosból, és pallosával félkörívben intett. S a környező bokrokon a lángok mintha kevesebb intenzitással égtek volna, s nem terjedtek tovább.

A lebegő rémalak Leon felé fordította fekete szemüregait, melyekből most haragos zöld színű lángok csaptak ki.

– Árulókat hoztál magaddal! – harsogta.

– Engem ugyanúgy elárultak, mint Cholert – védekezett Leon. – Honnan tudhattam volna, hogy Barshen ghird, Alméra pedig egy átkozott mergháni?

A kísértet szemében a lángok zöldről halvány lilára változtak.

– Jól figyelj, Leon Silver, az én számon keresztül most a Sötét Láng Ura szól hozzád.

– Choler... nem halt meg?

– A Sötét Láng Ura nem halandó a szó általad ismert értelmében. Porhüvelyét elpusztíthatják ugyan, de őt magát sohasem. Halld Choler szavait! – A kísértet szájából most fekete lángok csaptak ki, s két oktávval mélyebb hangok hallatszottak. – Az egyezés köt téged, Leon Silver. Ezt ne feledd!

Leon ha lehet, még erősebben beburkolta magát a mentális burokkal. Bár Choler hangja egészen másmilyen volt korábban, most kétsége sem maradt afelől, hogy a Sötét Láng Urát hallja beszélni. Az élénkzöld lángok szikrázni kezdtek körülötte.

Indriq fekete lángokat kibocsátó szájából most mintha gúnyosabb szavak törtek volna elő.

– Nem kell félned tőlem, Silver, hiszen szövetségesek vagyunk. Vagy talán nem érzed ezt elég kézzel foghatóan?

Leonnak elállt a lélegzete, úgy megszorult a szíve körül a jeges marok; aztán enyhült a nyomás.

– Igen... – lihegte Leon. – Szövetséget kötöttünk. De hogyan tudod te megtartani, amit ígértél? Hogyan szerzed vissza a bőrtékercset, amit a mergháni elrabolt?

A kísértet fura módon megremegett, mintha csak egy délibáb lenne.

– Miből gondolod, hogy én nem ismerem az írás tartalmát?

– Mi? – Leonnak ez a lehetőség ez idáig meg sem fordult a fejében.

– Ismered Chlovia rejtekhelyét?

– Természetesen. Mindig is ismertem.

Leon a homlokát ráncolta.

– Akkor... miért nem álltál rajta bosszút?

A kísértet hosszan hallgatott. Valamivel csendesebben szólalt meg, de nem úgy tűnt, mintha magyarázkodna. Inkább csak a tényeket közölte.

– Való igaz... súlyosan vétkezett ellenem, s vétke megbocsát-hatatlan. Mint ahogy a te egykori árulásod is. Ám engem nem az indulatok hajtanak, hanem a józan megfontolás. Többre értékelek egy hathatós szövetséget, mint az esztelen bosszút. A bosszú az elvakultak eszköze, s végrehajtása nem okoz örömet, még csak elégtételt sem,

csak valami mély, belső hiányérzetet. Nem. Nem fogok bosszút állni sem rajtad, sem az asszonyodon. Hiszen megbűnhődtetek ti már így is... sanyarú hozzátok a sors...

Leon szíve összeszorult, de most nem a jeges maroktól.

– Hogy érted ezt?

A jelenés szemében furcsa módon kavargott a halvány lila láng. S ugyanolyan színű, vékony füstszálacskák kanyarogtak belőle felfelé.

– Talán nem épp akkor szakított el egymástól benneteket az az ismeretlen erő, amikor boldogságotok teljes lehetett volna?

Leon esze Chlovián járt, de Choler szavaira felkapta a fejét.

– „Ismeretlen erő”? Miféle ismeretlen erőt emlegetsz? Te talán tudod, mi történt velem, hogy kerültem el Cherubionból? S hogy mi történt közvetlenül azután?

A Choler szavait tolmácsoló lebegő rémalak hosszan hallgatott.

– Sang állt így bosszút rajtad. Hogy mi módon... nem tudom. Kezdetektől az ő hatalmában álltál, mindig is éreztem rajtad... még akkor is, amikor első ízben hozzám jöttél, és szövetséget ajánlottál. Én megpróbáltam megtörni Sang hatalmát, de mint az események mutatták, nem sok sikerrel. Amikor segedelmeddel Sang elbukott, téged száműzött Cherubionból... abba a képzeletbeli világba, mely valójában nem létezik és sohasem létezett.

Most Leonon volt a hallgatás sora. Egy perc is eltelt, mire felemelte a fejét, és kibökte:

– Hol van Chlovia?

– Ahhoz, hogy megtudd, teljesítened kell a feladatot, mellyel megbízlak.

Leon sóhajtott.

– Hogyan tudnám én megölni Kevanaart, ha te egyedül képtelen vagy megbirkózni vele?

A rémalak ismét hallgatott.

– Azt sem tudom, merre induljak – folytatta Leon. – Hol keressem?

– Folyamatosan irányítalak. A híveimen keresztül üzenek... ha végre abbahagyod a legyilkolásukat.

Leon megrándult.

– Ők támadtak rám...

– Nem számít – vágta rá szinte azonnal Choler. – Nélkülözhető porszemek. Van belőlük elég. Figyelemmel fogják kísérni az utadat, s ahol nehézségeid támadnak, a segítségedre lesznek. S Kevanaart nem neked kell megölnöd. Te csak megkeresed. A hitvány alak nem mutatkozik nyíltan, a háttérből irányítja az eseményeket, s védőmágiával árnyékolja le jelenlétét, így kijátssza az én tudásomat is. Neked csak az a feladatod, hogy felkutasd Kevanaart, s ha már ott leszel, rajtad keresztül... a Sötét Lángon keresztül tudni fogom, és megjelenek.

Leon eltöprengett a hallottakon.

– Vagyis... én leszek a csali.

A rémalak nem vett tudomást a megjegyzésről.

– Elsőként Sanghoz kell eljutnod. Ő talán többet tud, mint én, s mivel jelen körülmények között neki is érdekében áll Kevanaar halála, valószínűleg a segítségedre lesz,

– Valószínűleg? – Leon felhúzta a szemöldökét. – És ha nem? Ha ő másképp vélekedik a bosszúról, mint te? Ha megöl abban a minutumban, ahogy megpillant?

– Ha rád támad, vedd magad! – sugallta a síron túli, mély hang. – Te most erősebb vagy nála. Ez a Sang már nem a régi. Jelentéktelen ellenfél. Eddigi csatározásai igencsak meggyengítették. Azzal a Karddal és a mentális erőddel legyőzheted. Ha pedig nem...

– Ha pedig nem?

– Nos, az azt jelenti, hogy te gyengébb vagy, mint gondoltam.

Leon sóhajtott.

– És akkor nincs szükséged rám.

– A gyenge szövetséges többet árt, mint segít.

Leon sötéten meredt maga elé.

– Nem hiszem, hogy meg kell harcolnod Sanggal – tette hozzá Choler Indriq száján át. – Sang taktikusabb annál, semhogy hagyja magát ilyen könnyen törbe csalni.

– Mert ő is tudja, hogyha megküzd velem, a harc még jobban meggyengíti, és akkor te elsöpröd, mint egy gazszálat.

– Nem. Ő is tudja, hogy inkább Kevanaartól kell tartania, mint tőlem. Kínálj neki szövetséget... akár az én nevemben is, és keressétek együtt Kevanaart!

Leon megborzongott.

– Hogy én szövetségre lépjek Sanggal? Azzal az eszelős merghánival? Hiszen ő a bűnös mindazért, ami Cherubionnal történt! Hiszen neki köszönheti Cherubion az évezredes Hosszú Éjszakát! Mindazt a mészárlást... – Elhallgatott, mert eszébe villant, amit Kind Gren Grun Grath mesélt neki arról az időszakról, mely a Hajnalkor kezdetén Choler megjelenését követte: Choler irtózatosszerű bosszúját. Vajon lehet hinni Cholernek, hogy lemond a bosszúról, vagy csak elhalasztja addig, ameddig az érdeke úgy kívánja? Ki tudja? Leon a fejét rázta. – Nem hiszem, hogy valaha is képes lennék megbékélni Sanggal.

– Akkor öld meg! De így vagy úgy, előtte szedd ki belőle mindazt, amit Kevanaarról tud!

– És ha megtalálom Kevanaart... nemcsak hogy elárulod nekem Chlovia rejtékhelyét, hanem felébreszteni is segítesz mágikus álmából?

A jelenés kissé meghajtotta a fejét, szemüregében és a szájában égő lángok meglibbentek. Bólintott.

– Ha elvezetsz Kevanaarhoz, Chlovia a tied lehet... ezt ígérem. A Sötét Láng gondoskodik az ígéretem megtartásáról!

Leon mintha némi gúnyt érzett volna ki e szavakból, de nem tudta, vajon nem csak a képzelete játszott-e vele. Hogy a mágus nem hazudik, abban biztos volt, viszont abban is, hogy tervez valami aljasságot. Valószínűleg betartja a szavát, visszaadja neki Chloviát, s mivel ezzel teljesítette az ígéretét, már nem köti semmi. Nyugodtan megölheti mindkettőjüket. Ha már nem lesz szüksége rájuk...

Leon felnézett.

– És utána? – kérdezte élesen.

– Miután?

– Ha elvégeztem a feladatomat.

A kísértet csendben lebegett egy darabig.

– Meghagyom az életeteket – közölte végül. – A Sötét Láng legyen a tanúja ennek az ígéretemnek! Ha sikerrel elvégzed a feladatod, s nem törsz ármánysággal ellenem, békében élhatsz bárhol Cherubionban, ahol csak jól esik. Chloviával együtt. Az én uralmam alatt, de békességben. Élhetsz a váramban, egy általad választott faluban vagy a vadonnak bármely általad meghatározott részén. Ha kívánod, egyik legfőbb szolgálom lehetsz, vagy ha ezt nem akarod, élhetsz olyan helyen is, ahol sohasem fogsz hallani rólam. A döntés a tied.

Leon az ajkába harapott. Most már határozottan érezte a gúnyt ebből a monoton beszédből, s tudta, hogy az események majd egészen más fordulatot vesznek. De mit tehetett volna ellene – a Sötét Lánggal a szíve körül?

– Hol találom Sangot?

– Menj északra! Keresd meg Grandort, egy kisvárost a Gruh folyó partján, s ott a Lila Csillag fogadót. Minden második este ott iszogat egy Madin nevű fickó, aki elvezet hű szolgálomhoz, Meurinhoz...

Leon nyelt egyet.

– Meurin a te szolgálom?

– Bár látszólag Sangot is szolgálja, Meurin megbízható emberem. Azért rakta rád azt a varázst, mert az volt a parancsa, hogy téged hozzám küldjön. Eljátszotta, hogy ezt Sang parancsára teszi, de valójában én utasítottam. Az a Sötét Láng, mely a szíved körül lobog, erősebb, mint a Meuriné, ezt ő érezni fogja, s mindenben a segítségédre lesz. Elvezet Sanghoz.

– Akkor az a „hűségvarázs”, amit Barshen fogadott a nevünkben... hogy kötelesek vagyunk hozzá visszatérni, miután téged meg...

– Az a varázs semmi mást nem tartalmazott, csak egy belső kényszert, mely hozzám irányított benneteket.

Leon eltűnődött. Most értette meg, miért vetette alá magát olyan készségesen Barshen a varázslatnak. Hiszen neki épp az volt a célja, hogy eljusson Cholerhez, és megölje. S ez részben sikerült is neki. De nem egészen.

– Miről fogom megismerni azt az illetőt a Lila Csillagban?

A jelenés habozott egy darabig, mielőtt válaszolt volna.

– Ne félj, fel fogod ismerni.

Leon átgondolta a teendőit.

– És ha Sangból sem csellel, sem erőszakkal nem tudok meg semmi információt?

Ezen a kísértet is eltűnődött.

– Azt hiszem, az a mergháni lesz a megoldás, aki a bőrtেকercset elragadta tőled. Ki ő, és hogyan került hozzád?

– Alméra? Egy zsoldos varázslónő, aki saját bevallása szerint épp a Hajnal Királynőjének holléte után kutatott. Tulajdonképpen neki köszönhetem, hogy visszakerültem Cherubionba... ő idézett meg valami varázsigével.

– Ki a megbízója?

Leon vállat vont.

– Ezt nagyon titkolta. Akárcsak az a hreeir kölyök, aki a fogadóban felismerte a kardot...

– Nem említett semmit a megbízójával kapcsolatban.

– Nem... legfeljebb annyit tudtam kivenni a szavaiból, hogy hatalmas úr lehet, akitől kissé Alméra is fél. Viszont a Kevanaar nevet nem ismerte.

– Talán csak színlelte, hogy nem ismeri, de lehet, hogy megbízója egész más néven nevezte magát. Mindegy. Keresd a merghánit! Gondolkodj el rajta, hova mehetett! Kutass az emlékezetedben, miket beszélt, mit említett! Az a lány kulcsfigura lehet. Valószínűleg ugyanolyan női alakban fog megjelenni. A merghánik nehezen váltanak...

– Nehezen váltanak?

A rémalak nem foglalkozott a kérdéssel.

– Sietned kell! Ha Kevanaarnak a fülébe jut, hogy a testemet elpusztították, valószínűleg megkísérli majd végképp eltörölni a lelkemet is. Ám ehhez a próbálkozáshoz fel kell fednie magát, s akkor

könnyebben le lehet csapni rá! Menj, Leon Silver! Az én időm most lejárt.

A rettenetesen mély hang ezen utolsó szavaknál egyre magasabb lett, s Indriq ismert artikulátlan hangjában ért véget. A lángoló fejű csontváz szemüregeiben most sárga lángok lobogtak, s fogai közt narancsszínű tűz égett.

– Menj, Leon Silver! – parancsolta Indriq. – Tedd, amit a Sötét Láng Ura meghagyott!

– Choler segítséget ígért... mi módon?

– Én nem tartok veled – közölte Indriq. – Örködnöm kell a mester maradványai fölött. De a hír eljut amerre csak jársz, s a choleriták mindenhol a segítségedre lesznek. Ha bizonyítanod kell valamelyikük előtt a kilétedet, minden mentális erőddel összpontosíts a szíved körül lobogó Sötét Lángra!

Leon csak most vette észre, hogy időközben megfeledkezett a mentális burkáról, s az szép fokozatosan elenyészett a testéről.

– Mennyi idő áll rendelkezésemre? – kérdezte.

Az óriás csontváz valahová a messzeségbe nézett nem látó szemüregeivel.

– Azt csak Kevanaar tudja! – felelte.

2.

Miután Indriq elbocsátotta, Leon sietős léptekkel indult meg a sebes sodrású patak partján. A feje még mindig zúgott az események gyorsaságától, a ruhája víztől csöpögött, s ő reszketett a hideg szélben. Szívesen megszártkozott volna egy széltől védett barlangban, egy barátságos tábortűz mellett, vagy akár egy fogadó kandallójánál, de ilyesmire nem volt lehetősége.

Valahogy minden kavargott a fejében. Alméra mergháni, s miután tőle hűséget kért, fél órával később csúful átverte. A langaléta Barshenről

pedig kiderült, hogy ghird, s az életével fizetett azért, hogy szétlőtte Choler kísértettét.

Leon agyában homályosan kezdett összeállni Barshen szerepe, s az út során tapasztalt titokzatos események is kezdtek értelmet nyerni. Barshen valahogy megtudta, hogy Alméra rejtélyes események után kutat, s valakinek a megbízásából melléje szegődött. Aztán amikor Leon megszerezte a kardot, nem tudta, mit tegyen.

A Kék Gúnár fogadóban megölte a hreeir kölyköt, és az ő képében bemászott Leon ablakán. Hogy Leont akarta-e megölni, vagy a kardot akarta ellopni, az már örök rejtély marad.

Aztán amikor Meurin fogságába estek, s az az alak varázslat alá akarta venni Leont Choler megölésére, Barshen megjátszotta a becstelent, majd később az ostobát, hogy a varázs alá vesse magát. Hogy eljusson Choler rejtekhelyére. Hogy eljuttassa a Hajnal Kardját is erre a helyre, mely Choler gyilkosa lehetett volna. Ám az események más fordulatot vettek, s a varázskard helyett a sugárpisztolyával próbálta elintézni a Sötét Láng Urát. Csekély eredménnyel.

Vajon miféle amulettet lophattak el tőle Razcók, amikor leütötték és elmenekültek? Vajon hol rejtegette korábban a sugárpisztolyt, hogy senki nem fedezte fel nála? Vajon miféle indítékból próbálkozott a ghird Choler megölésével? Vajon ő is valakinek a megbízásából dolgozott? Ha igen, ki bízta meg? Kevanaar? De ha Barshen megbízója Kevanaar volt, kinek dolgozik Alméra? És egyáltalán, mi történhetett Cherubionban, hogy ez a világ ismét ghirdektől és merghániktól hemzseg.

Leon érezte, hogy ezekre a kérdésekre már nem fog választ kapni sosem.

– Chlovia! – sóhajtott Leon fáradtan. – Miféle titkot rejtegetsz magadban?

A hold ismét kibukkant a felhők mögül, s szinte nappali világosságba vont a patak kopár, sziklás partját, amerre Leon lépkedett. Vagy ötven méterrel lentebb a növényzet ismét sűrűbb lett, s bár a víz csobogása erősödött, a vízesés zúgása lassan elhalkult mögötte.

Leon tanácstalanul nézelődött. A hegynek egy másik oldalán jöttek fel, s ezt a patakot nem is keresztezték. De hogy a Choler által említett város, Grandor merre lehet? Valakitől meg kellene kérdezni. Mindegy. Ha eljut valami lakott településre, útbaigazítást kér.

Előtte egy bokor gyanúsán remegett, nem úgy, mintha a szél borzolná. S a következő pillanatban egy pikkelyes fej jelent meg, melyen szivárványszínben csillogott a hold fénye.

Leon úgy torpant meg, mintha a fura lény máris a lábába harapott volna.

– A mindenit!

A lény még inkább kidugta a fejét, s most látszott, hogy az alakja kutyaszerű, a szájából viszont arasznyi agyarak meredeznek. Egy chorald.

Leon szép lassan, nehogy az állatot egy hirtelen mozdulattal támadásra készítse, kivonta a kardját. A Hajnal Kardja rózsaszínben világított.

– Wuff? – próbálkozott Leon. Nem tudta megállapítani, vajon Barshen choraldját látja-e, vagy egy idegen fenevadat. – Wuff, te vagy az?

Az állat kibukkant a bozótból, és farkát a hátsó lábai közé húzva, lesunyit fülekkel, óvatosan lépkedve közeledett a feszülten álló Leonhoz. Amikor közel ért, halkán felvinnyogott, s érdes nyelvével megnyalta Leon kardot tartó kezét. Leon óvatos mozdulattal megpaskolta a chorald nyakát; a pikkelyeket furcsán bársonyosnak érezte.

– Nyugi, Wuff! – motyogta Leon. – Hát te, merre jártál?

Eszébe jutott, hogy az állat nem tartott velük Choler várába. Talán Barshen szavára, talán saját ijedelme miatt visszamaradt. Valószínűleg itt kószálhatott a közelben, amíg az események zajlottak.

Az állat a kezét szaglászta, majd felemelte a fejét, és arrafelé nézett, amerről Leon érkezett. Szaglászott.

– A gazdádat már hiába várod – jegyezte meg Leon. Megborzongott egy hűvösebb szélrohamtól, és hatalmasat tüszentett. A chorald két hatalmas ugrással eltávolodott tőle, és ínyét felhúzva vicsorgott.

Ugyanakkor szemmel láthatóan reszketett. Ő valószínűleg nem a hidegtől.

– Nyugi! – ismételte Leon, s most már biztosan tudta, hogy Barshen gyáva choraldja tisztelte meg társaságával.

Fázósan összehúzta magán vizes köpenyét, és hosszú léptekkel indult tovább. Az állat némileg habozva követte.

Majd pár lépés elmúltával meg is előzte, s balra kanyarodva kikerülte a legsűrűbb bokrokat; mutatta az utat.

Hamarosan eltértek a pataktól, s Wuff úgy haladt előre, mintha ismerné az utat. Csak néha állt meg szaglászni a levegőben, aztán máris magabiztosan haladt tovább. Gyakorta hátrapillantott Leonra, hogy vajon követi-e.

Újra sziklák közé értek, és a chorald egyenesen egy tágas barlanghoz vezette, melyben csontszáraz gallyak hevertek. Kész csoda ebben a nedves időben.

Leon sietve tüzet rakott, aztán váratlanul rádöbbsent, hogy nincs tűzszer száma. Előhúzta a sugárpisztolyt, s a markolatra pillantott. Gombostűfejnyi zöld pont világított ott, ahol korábban piros villogott. A fegyver csövét az összehordott száraz gallyakra fogta, és megnyomta az elsütőgombot. A sugárpisztolyból lángcsóva csapott ki, a gallyak nagy részét elporlasztotta, s a maradékot nyomban lángra lobbantotta. Haragos tűz falta a maradványokat.

Leon beljebb sietett a barlangba, s egy vastag ágat vonszolt a tűzhöz. Aztán Wuffot kezdte hívogatni, mert az ijédekeny jószág a fegyver első villanására úgy elinalt, mintha meg sem akarna állni Amrikig.

Szólítgatta egy darabig, de mivel a chorald nem jelentkezett, Leon levette kék posztóköpenyét, kicsavarta belőle a vizet, majd leterítette a tűz mellett álló kerek kőre. Rövid habozás után az övét is lecsatolta, s piros ujjatlan zekéjét szintúgy kicsavarta és kiterítette egy másik kőre, majd a csizmájából is kiborította a vizet.

Csak most fedezte fel, hogy szárnyas bronzsisakját, melyet még az eemsi táborból zsákmányolt a ruháival együtt, elveszítette valahol. Még

Monarakhban, amikor Cholerrel harcolt? Vagy amikor a choleriták elől menekült? Vagy amikor lebucskázott a vízesésen?

Közelebb húzódott a tűzhöz, s átázott tagjait melengette a lángoknál. A sugárfegyvert óvatosan jó távol tolta a hőtől, de nem annyira távol, hogy egy szempillantás alatt ne érhesse el.

Átfázott testét dörzsölte, és az hamar felmelegedett. Már nem fázott annyira, s érdeklődve nézett párologó ruháira. Azon töprengett, vajon miféle jótét lélek rakhatta a barlang menedékébe ezeket az ágakat, gondolva arra, milyen jól jöhet majd esős időben. Vajon az illető önmagának szánta, vagy másokra gondolt?

Leon vagy tíz perce üldögélhetett a tűznél, amikor az egyik bokorból Wuff dugta ki a fejét, és félénken pislogott.

– Gyere ide! – hívta Leon, s az állat bizonytalan léptekkel közeledett.

Leon fejében egy pillanatra megfordult, mi van, ha ez az állat nem Wuff, hanem egy veszedelmes bestia, de látva a chorald viselkedését, elvetette ezt a lehetőséget. Azért a sugárfegyvert valamivel közelebb húzta magához.

Az állat lehasalt a tűz mellé, és az orrát magasra tartva erősen szimatolt. Felkapta a fejét, és merőn nézett valahová a sötétbe. A fülét hegyezte.

Valahonnan bal kéz felől elmosódott szitkozódás és ütemes csattogás hallatszott. Leon eddig nem is hallotta. Most felpattant, s a szemét erőltetve nézett a hangok forrásának irányába.

A csattogás abbamaradt egy-egy pillanatra, de a szitkozódás nem. Leon nem értette a szavakat, de a hangsúlyból egyértelműen arra következtetett, hogy valaki nagyon haragos lehet.

Sietve széthúzgálta az égő gallyakat, hogy csökkentse a lángok hevességét, s gyorsan magára kapkodta helyenként még nedves, máshol csontszáraz ruháit. Felcsatolta az övét, s a sugárfegyverrel a kezében óvatosan indult lefelé.

Wuff felkelt, összevissza mászkált a tűz mellett, halkan vinnyogott és morgott, de nem követte.

Leon sziklától szikláig, bokortól bokorig osonva közelítette meg a hangok forrását. Bár látni még mindig senkit nem látott, a káromkodás egyre kivehetőbb lett, s igaz, hogy sokkal messzebből sodorta oda a szél, mint azt Leon először gondolta, már nem lehetett távol.

A hegyoldal meredeken lejtett, s Leonnak gyakran meg kellett kapaszkodnia, hogy le ne guruljon, s néha bizony kellemetlenül meg is csúszott, ám nem kellett attól tartania, hogy ügyetlensége elárulja. A szitkozódó olyannyira el volt foglalva saját bosszúságával, hogy hangjával minden más neszt elnyomott. S most hogy Leon már csak negyven-ötven méterre járhatott tőle, távolabbról más hangokat is hallott. További csattogásokat, kaparást, érces csendülést, hangos hortyogást, halk beszélgetésfoszlányokat.

– Meddig...

– ...nem soká felkel a nap.

– ...és ez meg csak itt...

– De honnan tudhatta...

A hangok valahogy ismerősnek tűntek. A szitkozódás is.

– Ő a Hajnal Lovagja...

Leon kiugrott a bokor mögötti rejtekéből, és a homályban mozgó két árny felé szaladt.

– Hé, Razco! Mirk! Krontel...

A mozgó alakok döbbsen egyenesedtek fel, és harci pózba vágták magukat. Krontel állt legközelebb, hatalmas alabárdjával egy fa tövében a földet lapátolta – és folyamatosan káromkodott. A közelgő alak láttán elhallgatott. Rajta túl, úgy jó harminc méterre a tisztás túlfelénél embernyi mély, és méternyi széles gödrök és frissen kihantolt földrakások mellett, no és két-három ormóttan, bronzveretes láda társaságában Razco Menem és thorp szolgája, Mirk rángattak kifelé egy újabb hatalmas ládát Leon jövetele előtt. Most mindhárman feszülten álltak, és a közeledő alak felé meredtek.

Leonnak csak most ötlött eszébe, hogy ezek a társai csúful cserbenhagyták, köszönés nélkül szöktek el, leütötték Barshent, és elrabolták az amulettjét.

Megtorpant, és bár a fegyverét nem tartotta fenyegetően, mindenre készen szorongatta a markolatát.

– Leon Silver! – kiáltotta Krontel haragosan.

– Talán nem gondoltad, hogy valaha is találkozunk még? – kérdezte Leon, s a roppant alabárdot szorongató eemsit fürkészte. – Meglepődtél?

Krontel ismét káromkodott, mint egy kocsis, fegyverét a nedves földbe döfte, és hegyeset köpött a tenyerébe.

– Én harcos vagyok, nem földtúró paraszt! – jegyezte meg neheztelve, és ismét a kardjáért nyúlt.

Leon óvatosan közeledett, és csodálkozva nézte, mennyi gödröt kiástak, kikapartak egykori társai. Szinte a tisztás szélén álló összes fát körbeturkálták, s a térdig érő, bronzveretes, korhadozó ládákat három különböző lyukból rángatták ki. Az egyik láda tetejét erővel felfeszítették, és a belsejében egy rakás kagylóhéj meg csigaház magasodott. Több ezernyi lehetett. Az összes többi ládát felnyithatták, de hogy a többi mit tartalmaz, azt nem lehetett látni Leon helyzetéből.

Razco kimászott abból a térdig érő gödörből, amelyikből épp a ládát rángatták kifelé, s vaskos vadásztőrét egy kiálló gyökérbe szúrta.

– Még nem találtuk meg a tekercseket – tájékoztatta Leont –, de már sok vacakra bukkantunk.

– Abban kagylók vannak – mutatta Mirk is –, értéktelen vacakok. Nem tudom, ki a fene gyűjtögette össze őket. Mit lehet kezdeni ilyen kagylókkal?

Krontel ismét káromkodott, és ő is kilépett a gödörből, amelyikben korábban dolgozott.

Razco a többi ládát mutogatta végig.

– Abban rozsdás kések hevernek, abban valami nyálkás fadarabok, abban csontok, abban a szélsőben pedig foszladozó rongyok. A szélső gödörben pedig találtunk egy kis hordó kátrányt, de azt ki sem húztuk.

Leon csodálkozva nézte őket.

– Ti mit műveltek itt?

Krontel dühöset köpött.

– Túrjuk a földet, mint a bűdös parasztok!

Razco gyanakodva pislogott.

– Keressük a tekercseket.

– Miféle tekercseket?

Mirk is közelebb jött.

– Viccelsz velünk?

Leon hirtelen úgy érezte, mindent ért.

– Leütöttétek Barshent, és a tőle elvett bőrtেকercs alapján kutattok valamit?

A két thorp és az eemsi összenéztek.

– A tekercseket keressük! – jelentette ki Razco. – Távol álljon tőlünk bármi más cselekedet.

– Ki ütötte le Barshent? – kérdezte érdeklődve Mirk.

Krontel csak a szemét meresztgette.

Leon a homlokát ráncolta.

– Amikor Almérával visszatértünk a felderítésből, Barshent eszméletlenül találtuk, és...

– Micsoda? – kiáltotta Razco. – Hiszen az az égimeszelő elment utánatok. Aztán te egyedül jöttél vissza, és azt az utasítást adtad nekünk, hogy amíg ti hárman körülnéztek, mi azonnal rohanjunk le a völgybe, és ássunk körbe minden fát ezen a tisztáson. Azt mondtad, valamelyiknek az aljában találni fogunk egy ládikát, benne mágikus bőrtেকercsekkel, melyekre igen nagy szükségünk lesz...

– Ládikát eddig nem találtunk – vette át a szót Mirk. – Pedig egész éjszaka ástunk.

– Csak böhöm nagy ládákat – jegyezte meg neheztelően Krontel. – Azt hittem, beleszakadok, mire kiráncigáltuk őket...

Leon nagyot nyelt.

– Én utasítottalak benneteket, hogy jöjjetek ide és ássatok?

A három társ ismét összenézett.

– Valami bajod van?

Leon arca felderült.

– Értem már! Persze, milyen egyértelmű! Hisz' Barshen ghird volt!

– Nem meleg a homlokod? – kérdezte aggódva Razco Menem, thorp gróf.

– Barshen alakváltó volt! Eljött utánam és Alméra után, s amikor látta, hogy beszélgetünk, felvette az én alakomat, és visszament hozzátok. Ő utasított benneteket, hogy ássatok. Az volt a célja, hogy eltereljen benneteket a közelemből, és csak mi hárman menjünk el Monarakhba... hogy ne maradjon tanúja annak, amint a sugárfegyvert használja... Aztán amikor ti eltűntetek visszaváltozott Barshenné, púpot növesztett a fejére... alakváltónak ez nem okozhat nagy gondot... és amikor mi visszatértünk elhitette velünk, hogy ti ütöttétek le, és elvették a mágikus amulettjét...

Krontel úgy szitkozódott, hogy a nyála is fröcsögött.

– Szóval nincs itt semmiféle tekercs? – vonta le saját következtetését szomorúan Razco. – Hiába gürcöltünk egész éjszaka?

Leon vállat vont.

– Nem hinném, hogy lenne. Szerintem Barshen csak vaktában hazudott nektek valamit... a sors iróniája, hogy ti mégis egész halom holmit találtatok...

Krontel még mindig nem tért magához.

– Szóval fölöslegesen túrtuk a földet, mint a бүдös parasztok? – Tátozott egy sort, a szeme úgy kidülledt, mintha ki akarna esni. – Barshen... utasítására... fölöslegesen...

Mirk bosszúsan morgott valamit az orra alatt, és belerúgott abba a ládába, amit utoljára próbáltak kirángatni.

Krontel visszakacsázott a gödréhez görbe lábain, és kirántotta az alabárdját. Arcára iszonyatos gyűlölet ült ki.

– Hol az az átkozott langaléta? – hörögte. – Beszédem van vele!

Leon leintette.

– Barshen meghalt. – S magához intette a két kunigaamit meg az eemsit, és amilyen szűkszávuán csak tudta, elmesélte nekik, mi történt Monarakhban. A Cholerrel és az utána Indriq-kel folytatott tárgyalására csak pár szóban tért ki. – Szóval, Barshen ghird volt, Alméra mergháni, s ki tudja, ki bízta meg őket. Az a tekercs, mely a Hajnal Királynőjének

rejtekhelyére utal, a mergháninál van, s nekem vissza kell szerezni. De ami rosszabb, Choler Sötét Lángja lobog a szívem körül... s mindaddig nem szűnik meg, amíg el nem végeztem Cholernek egy feladatot...

A többiek feszülten hallgatták.

– Miféle feladatot? – akarta tudni Razco.

– Choler szerint Kevanaar, az egykori isten újra feltűnt, s nekem meg kell találnom...

Krontel nyelt egyet.

– Meg kell ölnöd?

– Meglehet.

Razco, Mirk és Krontel lapos pillantásokat váltottak. Végül Razco szólalt meg.

– Már megbocsáss, Leon Silver... de honnan tudjuk mi azt, hogy te vagy az igazi Leon, s nem megint csak Barshen vette fel az alakodat? Honnan tudjuk, hogy nem ghird vagy te is?

Leon komoran meredt maga elé.

– Ghird vagyok. De nem Barshen. Láthatjátok, nálam a Hajnal Kardja... – Kihúzta a hüvelyéből a fegyvert, az citromsárgán villongott, s sárga lángcsóvát vetett. – Ez elég bizonyíték?

Razco bólintott.

– Nekem elég. – Két társa arcáról is eltűnt a gyanakvás. A kunigaami folytatta: – Én, Razco Menem, Menem vár ura, a keleti kunigaamik thorp nemzetségéből egyszer már hűséget fogadtam a Hajnal Lovagjának, s a szavam nem kívánom megmásítani. Veled tartok Leon Silver, s két szolgálóm úgyszintén a te szolgálód is...

– Csak a földet túrni ne kelljen... – rontotta el a pillanat ünneplésszerűségét Krontel a dűnnyögésével.

Leon felfelé mutatott.

– Ott a szikla mögött van egy barlang – magyarázta. – Ott eltölthetjük az éjszakát.

– Tudom – bólogatott Mirk. – Én hordtam bele szárazabb gallyakat, amikor még azt hittem, hamar végzünk... – Beleköpött a gödörbe.

Leonnak váratlanul eszébe jutott valami.

– Mi ez a hortyogás?

Mirk rosszindulatú pillantást vetett egy távolabbi gödör felé, melyből egy pár csizma talpa meredt kifelé.

Krak... ő valami kulacsot talált. Részeg, mint a tök. Leon csodálkozott.

– Krak? Nem Kind Gren Grun Grath, az erfro-bolg bölcs?

Mirk csak legyintett.

– Részegsége első perceiben mindent bevallott. A choleriták a gazdáját rabolták el, s ő csak azért adta ki magát a bölcsnek, mert attól félt, hogy megöljük, ha kiderül a valódi mivolta... Ő Krak, a nagy Kind Gren Grun Grath ostoba szolgája...

Leon csodálkozva nézett a hortyogó csizmatalpak felé.

– De hát annyi mindent tudott...

Razco vállat vont.

– Nyilván a gazdájától hallotta.

– Én rögtön sejtettem – magyarázta Krontel –, amint megpillantottam ezt a részeg dögöt... Egy bölcs nem nézhet ki így...

Mirk megvető pillantást vetett rá.

– Te csak hallgass, ostoba eemsi!

Krontel csodálkozva pillantott vissza.

– Neked meg miért velem van bajod?

Mirk szó nélkül elfordult, odasétált a gödörből előmeredő lábakhoz, és jókorát rúgott a csizma talpába. Nagy horkantás jelezte, hogy a rúgás nem maradt hatástalan.

– Ébredj te, dög! Eleget lazsáltál!

Egy borzas fej jelent meg a gödör szélén a csizmaorr fölött, s álmos szemek meredtek a semmibe.

– Csak még öt percet... gazdám... egy kis szunyaaaaa... – Nagy puffanással dőlt vissza.

Mirk lenyúlt a földre, és felvette a kulacsot, meglötyögtette, de hallhatóan nem lötyögött benne semmi. Mirk azért a szája fölé tartotta.

Egy csepp nem sok, annyi sem hullott ki a kulacsból. A jelek szerint Krak szárazra itta.

Mirk a földhöz vágta a kulacsot, szitkozódott, és dühösen rugdosta az önmagát bölcsnek kiadó szolgálalábát.

– Ha nem kelsz fel rögtön, ez a gödör a sírod is lesz!

A kunigaami fickó ímmel-ámmal kimászott a gödörből, és csukott szemmel, kótyagos léptekkel indult meg a vak világba, s ha az oda nem lépő Krontel vissza nem rántja, fejjel előre belezuhan egy másik gödörbe.

– Vedd a válladra! – utasította Razco a szolgáját, s Krontel morgolódva engedelmeskedett.

Leon kíváncsian tekintett a kihúzatlan láda felé.

– Nem nézitek meg, hogy abban mi van?

Mirk vállat vont.

– Én már az előbb végigturkáltam azt a nyálas maszlagot...

Razco csodálkozva meredt Leonra.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy Barshen ezt a tekercsdolgot csak úgy kitalálta?

Leon válaszolni akart, de Mirk rikkantása megakadályozta. A kunigaami szolgálal ugyanis öntevékenyen belépett a láda mellé a gödörbe, s széles pallosa hegyével egy szempillantás alatt lepattintotta a bronzveretes holmi fedelét.

– Színes üveggolyók! – rikkantotta. – De mennyi! És milyen apró némelyik! Alatta meg... ezüst és arany!

Razco már ott is termett. Belemarkolt a színes kis gömböcskébe, és a hold felé fordítva hosszan nézegette. Aztán az egyiket lerakta egy laposabb kő mélyedésébe, és vadásztőre nyelének gombjával hatalmasat sújtott rá. A mélyedés miatt a kövecske nem tudott kiperdülni, de össze sem tört. A tör kemény bronzgombja kissé behorpadt.

– Üveggolyók? – kérdezte gúnyosan a szolgáját. – Ezek neked üveggolyók? Szavamra mondom, mióta az eszemet tudom, ilyen finom kidolgozású drágaköveket nem láttam.

Leon érdeklődve lépett közelebb, s Krontel úgy dobta le a válláról Krakot a puha erdei fűvényre, hogy csak úgy nyekkent.

– Gyémántok? – rőfögte.

Razco és Mirk most már egyaránt a ládában turkáltak. A kis kövecskék csodálatosan csillogtak a kíváncsi hold fényében.

– Rubin, zafír, türkiz, gyémánt, smaragd... – sorolta Razco, és a feje teljesen belilult a felindulástól. – Mennyi, mennyi... szavamra mondom, álmodom!

Leon is belemarkolt a drágakövekbe, s kivett egy maréknyit. Többnyire borsó nagyságúak voltak, de akadt egy-két diónyi is.

– Egy egész vagyon! – lehelte Mirk.

Időközben a puffanástól magához tért Krak is odatámolygott a ládához, és olyan hevesen kotorászni kezdett benne, hogy könyékig eltűnt a keze.

– Nincs benne kulacs – morogta csalódottan, és elment, hogy körbejárja a többi ládát.

– Menem grófsága ismét felvirágzik! – suttogta Razco, és beturkált a ládába. A drágakövek alatt vegyesen ezüst négyzetek és hatszögletű aranypénzek lapultak. Nem csekély vagyon, de a drágakövek egytizede felért az összes arannyal és ezüsttel.

Mirk kinyitotta a tarisznáját, és marokszám kezdte volna belerakni a drágaköveket. Razco azonban a kezére csapott.

– Megállj! Az egész ládát magunkkal visszük!

Intett Mirknek, hogy ragadja meg az egyik végét, ő pedig a másiknál kapta el. Azonban a láda olyan súlyos volt, hogy egyesült erővel is alig bírták taszigálni.

– Krontel! – kiáltotta Razco. – Ide!

– Rögtön! – ordította vissza Krontel, aki időközben két marokra fogta roppant alabárdját, és őrült iramban lapátolta vele a földet a szomszédos fa körül; az egyetlen körül, ahol még nem sorakoztak gödrök.

Leon az ajkába harapva nézte a küszködő Razcóékat.

– Sietve Grandorba kellene jutnom – közölte. – Nem tudom, hogy boldogulunk ekkora teherrel.

Ezen Razco is elgondolkodott.

– Igaz – bólogatott őszinte jóváhagyással. – Ha ekkora ládát cipelünk, egyrészt lassan haladunk, másrészt szemet szűrhatunk mindenféle útonállóknak, s meglehet, kevesen leszünk a megvédésére. Ekkora vagyont nem kockáztathatunk.

– De itt sem hagyhatjuk – jegyezte meg Mirk lényegre tapintóan.

Krontel időközben egészen beásta magát a fa tövében, de az alabárdja hegye csak nem akart ládának koppanni, pedig a görbe lábú eemsi rettenetes tempóban hánytá kifelé a homokot.

– A megoldás egyszerű – tántorgott oda Krak a homlokát tapogatva. – A drágakövekből magunkhoz veszünk annyit, amennyit elbírunk, a ládát pedig egyesült erővel a vállunkra emeljük, és egy jellegzetes helyre cipeljük. Ott elássuk, és a nyomokat eltüntetjük. Aztán ha eljön az ideje, Razco egy kisebb csapattal megkeresi.

Razco némi elismeréssel meredt rá.

– Az elgondolás érdekes.

Krontel csalódottan mászott ki a frissen ásott gödörből, és földhöz vágta a fegyverét.

– Semmi!

Amíg Razco, Mirk és Krontel a láda kiemelésével bajlódtak, és megbeszélték, hová lenne érdemes elrejtetni, Leon félrevonta a tömzsi erfro-bolgot.

– Te valóban Krak vagy, Kind Gren Grun Grath szolgálja?

A fickó megremezt.

– Ugyan!

– Razcóék azt mondják, bevallottad nekik, hogy csak félelmedben adod ki saját gazdádnek magadat, de valójában csak a neves bölcs szolgálja vagy.

Krak nagyon csodálkozott.

– Én mondtam volna ilyet?

– Korábban már többször is.

– Álcáznom kellett a kilétemet. Te is tudod nagyon jól, mi várt volna rám az eemsi táborban, ha rájönnek, hogy én vagyok a gyűlölt Grun Grath.

Leon bólogatott.

– Viszont most nem kellett álcáznod magad... és én is hallottam saját fülemmel, hogy a gazdádhoz beszéltél!

Krak a fejét rázta.

– Kissé fejbe vágott ez a bor, és félrebeszéltem. Ennyi az egész. Ha tudni akarod, kijelentem, hogy Kind Gren Grun Grath vagyok, az ismert erfro-bolg bölcs, és ezt nincs okom titkolni előtted.

– Furcsa ez nekem – jegyezte meg Leon. – Néha úgy viselkedsz, hogy el kell hinnem, te vagy a bölcs. Máskor meg esküdni mernék rá, hogy csak egy közönséges szolga vagy.

Krak (vagy Grun Grath) vállat vont.

– Hja, kérem, senki sem lehet tökéletes... Annyira megszoktam már, hogy álcáznom kell magam, hogy amikor az öntudatom szökni látszik, ösztönösen saját szolgám szerepébe esek. Ez nagyon jó, mert még ittasan sem árulhatom el magam...

Leon ebben egyetértett.

– De akkor végül is hogyan szólítsalak?

A tömzsi bolg vállat vont.

– Maradjunk inkább a Kraknál, az a legbiztosabb.

– Gyertek, segítsetek! – nyögte Razco, aki már vállára emelte a súlyos láda egyik sarkát. Krontel és Mirk roskadozott a hátsó két saroknál, de még hárman is alig bírták.

Leon egy váratlan ötlettel a mentális erejére összpontosított. Nem mentális burkot akart maga köré, hanem egy koncentrált erőt, mellyel a ládát emelheti. A jobb keze magától felemelkedett. Egy zöldes labda jelent meg benne, melyről kiderült, hogy nem is annyira labda, mint inkább egy labdányi méretű gombolyag, mely azonnal gömbölyödni kezdett lefelé. A zöldes szál vége Leon kezében maradt, s a gombolyag maga a láda felé lebegett. Elsiklott a megdöbbsent Krontel és a tátozó Mirk között, a láda aljára tapadt, és szétterült rajta, mint valami tálca.

Leon egy könnyed mozdulattal felfelé emelte a tenyerét. És a láda lazán a levegőbe szökkent.

– Mi a nyavalya! – lihegte Krontel.

Razco csak a fejét rázta.

Leon elmosolyodott.

– A Hajnal Lovagja nem hagyhatja, hogy a szövetségesei izadjanak, amikor a munka könnyedén elvégezhető.

Nagystílusban a levegőbe emelte a ládát, s felfelé terelte a hegyoldalban. Olyan volt az egész, mintha egy papírsárkányt röptetne; a szél néha cibálja, de nagyjából az ő akaratának engedelmeskedik.

– Ez igen! – rikkantotta Krontel.

– Hová vigyem? – kérdezte Leon, mert máris érezte, hogy a látszólagos könnyedség mögött hamarosan igencsak nagy erőfeszítésre lesz szüksége. A láda egyre jobban billegett, mintha le akarna esni az élénkzöld „tálcáról”, s neki egyre jobban kellett koncentrálnia, hogy meg tudja tartani.

Razco sietett előre, egyenesen a barlang felé, s Leon a mutatott irányba kormányozta a ládát. Egészen a barlang szájáig, s ott Razco mutatott egy félreeső, göcsörtös fát, melynek a gyökerei vaskos karokként meredtek elő a talajból, s mely karok közepét kétoldaltól benyúló bokrok rejtették.

– Ide! – mutatta a thorp gróf.

Leon simán lerakta a ládát, s megszüntette a mentális erejét, mert a koncentráció egyre jobban fárasztotta.

Krontel odalépkedett egy helyre, amit a gyökerek szinte kosárszerűen öleltek körbe, és a benyúló bokorágakat félrehuzigálta. Alabárdja nyelével megkopogtatta a talajt, s Leon felé biccentett.

– Itt lehet ásnia!

– Áss csak! – biztatta Leon. – Én már kivettem a részemet azzal, hogy felcipeltem.

Krontel fülig-vigyor arca megnyúlt.

– Már megint a földet túrjam, mint egy bűdös paraszt?

– Az előbb is azt tetted, kérés nélkül is – jegyezte meg Mirk vi-gyorogva.

– Siessetek, mert hamarosan megvirrad! – tette hozzá Leon.

– Gyorsabb lenne azzal a zöld ízével – kockáztatta meg Krontel, de látva Leon határozott fejrázását, morogva ásni kezdett, és Mirk is beledöfte széles pallosát a puha talajba.

Hamarosan elkészült a gödör, és mielőtt a ládát beleengedték, mindannyian telerakták az erszényüket és a tarsolyukat csillogó drágakövekkel. Ebből még a józanodó Krak is alaposan kivette a részét.

A gyakorlatias Razco egy tucat aranyat is elrakott, mondván, hogy a legtöbb fogadóban nem tudnak visszaadni akkora értékűből, amekkorát egy kisebb rubin vagy zafír képvisel.

Miután a rakodással végeztek, lezárták a ládát, letaszigálták a derékig érő gödörbe, köveket hordtak rá, és az egészet betemették a kiásott talajjal. Aztán nagy gonddal visszaigazgatták a bokrok odanyúló ágait, s hosszasan ügyködtek, hogy eltüntessék az ásás minden nyomát. Valószínűleg nem először csináltak ilyet, mert elég szakszerűen megoldották, s az eredmény kielégítőnek tűnt.

Amikor szemügyre vették a terepet, Razco a barlang legszélső sziklájára késével bevéselt egy nagy M-et, megtapogatta az aranyaktól és drágakövektől duzzadó erszényét, s csak ezután törölte meg a homlokát elégedetten.

A tűz még parázslott a barlangban, s némi hívogatás után a chorald is előkerült. Igaz, hogy lassan már hajnalodni kezdett, de mivel mindannyian holt fáradtak voltak, úgy határoztak, alszanak pár órát.

3.

Már igencsak délelőttre járhatott az idő, amikor felébredtek, és korgó gyomorral néztek egymásra. Itt vannak egy egész vagyonnal a tarsolyukban, s egy még hatalmasabb kincssel a közelükben, s lehet, hogy a végén éhhalál vár rájuk?

Megtanácskozták, merre lehetnek.

Érdekes módon, bár Razco és két szolgálja „biztosan tudták”, hogy a velük tartó erfro-bolg kunigaami nem a híres bölcs, Kind Gren Grun Grath, hanem csak a szolgálja, mégis tőle vártak magyarázatot.

Krak a homlokát ráncolva nézelődött.

A barlang szájából jobb felé itt-ott látni lehetett a sziklák közül kibukkanó patakot, az azon túli sűrű erdőt. Ha egyenesen előre néztek, azon a völgyön túl, ahol egy kis tisztáson Razcóék áskálással töltötték az éjszakát, egy újabb hegyoldal magasodott, s a keskeny, teknőszerű mélyedésből keskeny szurdok nyújtott kijáratot. Azon a szurdokon át ömlött a jobb felől csobogó patak is, mely valahol a sziklák között éles kanyart vehetett. Bal felől pedig egy meredek szakadék látszott, egy gigászi repedés keleti irányban, melynek az alját eltakarta egy kisebb hegynyereg, ám a teteje szinte vízszintes fennsíkot képezett. Leon a fennsík felé mutatott.

– Valószínűleg arról a sík részről menekültem a patak felé Indriq choleritái elől. S ez azt jelenti, hogy a túloldalt lehet az az ösvény, amelyen feljutottunk.

Krak elmerengve bólogatott.

– Igen, a túloldalt jöttünk fel... s ha emlékezetem nem csal, ha Merbolgba szeretnénk visszajutni...

– Merbolgba nem szeretnénk visszajutni! – szögezte le határozottan Mirk.

Krak vállat vont.

– Pedig van ott egy kedves ismerősöm, aki megvendégelne mindannyiunkat. Csodálatos bora van... Na, mindegy. Azt hiszem, tudom, hol vagyunk. – Leonhoz fordult. – Hová is igyekszünk?

– Grandorba.

A tömzsi erfro-bolg megvakarta a kobakját.

– Az bizony messze van. Gyalog négy napba is beletelik, mire odajutunk.

– Van fél napi járáson belül valami település, ahol enni lehet? - kérdezte aggódva Mirk.

Krak elgondolkozott.

– Merbolg is másfél napra van ide. A Caerwood-szikla csak pármérföldnyire. Valaha élt ott pár cherub család, de azok már rég elköltöztek... Ez a rész nem valami sűrűn lakott... érthető módon. – A hegy teteje felé mutatott, ahol Monarakh romjai magasodtak. – Azonban ha a Gord-patak mentén megyünk, pár órán belül eljuthatunk a Kingordi Országútra, mely Merbolgot és Kingordot köti össze Menioraz... vagy hívjuk most már régi nevén: Monarakh... megkerülésével, s ott előbb-utóbb lennie kell egy fogadónak vagy valami kisebb településnek, amit nem jegyeznek a térképek.

Wuff, a chorald élénken szimatolni kezdett, aztán egy ugrással a bokrok közé vetette magát, és eltűnt.

Razco kérdőn intett az állat után.

– Ezzel mi lesz?

Leon vállat vont.

– Az ő dolga. Ha akar, jön utánunk, ha akar, elkószál...

Krak igencsak törte a fejét.

– Ha kívágnánk néhány fatörzset, lecsoroghatnánk a patakon...

Leon a homlokát ráncolta.

– Ez túl nedves megoldás. Én már egyszer „lecsorogtam” egy zuhatagon. Nincs kedvem megismételni.

Krak sóhajtott.

– Akkor marad a gyaloglás. És a szomjazás – tette hozzá szomorúan.

Félórai kiadós gyaloglás után Wuff érte utol őket elégedett pofával, a szája szélére ragadt tollakat nyalogatva.

– Ez a dög telezabálta magát – jegyezte meg Mirk irigykedve. Krontel jó alaposan végigmérte az állatot. A gyomra nagyot kordult.

– Vajon... a choraldhús ehető?

– Kissé rágós – felelte Krak. – De jóféle borral felfőzve kimondottan pompás az íze.

– Ha ez a dög továbbra is ilyen elégedetten vigyorog, jó lesz nekem bor nélkül is – morogta Mirk.

Komoran kerülgették a bokrokat és a fákat. Többször a patak partján haladtak csak a sziklásabb részeknél kellett kissé eltérniük. Azt, hogy tutajjal „lecsorogjanak”, hamar elvetették, látva az alacsony vízszintet, a mederből kiálló köveket és a gyakori szintsüllyedéseket, ahol még ez a sekély víz is nagy csobogással zúdult le.

Enni nem tudtak, de éhüket gyakorta próbálták azzal oltani, hogy jókorákat kortyoltak a tiszta és hús vízből.

Aztán leértek a völgybe, s a keskeny szurdokon át egy laposabb teknőbe jutottak, majd mire a nap már-már lenyugodni készült, egy fennsíkra értek, ahonnan lankás hegyoldal vezetett le az erdővel borított hosszanti síkságra.

A fennsíkról messze elláttak, s az éles szemű Krak egy vékony fekete csíkot mutatott nekik az erdő közepén, úgy jó nyolc mérföldnyire.

– Ott az út! És ott... látjátok? Füst kanyarog az ég felé. S mi másért raknának tüzet délidőben, ha nem azért, hogy vacsorát főzzenek. S ahol enni adnak, ott inni is kaphatunk! Gyerünk!

Most valamivel élénkebben és reménykedve indultak meg, és másfél órán belül elérték az utat. No, nem valami nagy út volt, csak szekérkerekek által letaposott fűcsomók a ritkás erdő közepén.

Aztán már csak egy félórába tellett, amikor az erdőből kiérve réteken és legelőkön kanyargott velük az út, s pár fától övezve egy magas tetős, emeletes faház tűnt fel. Mellette a karámban lovak.

– Ohó! – kiáltotta Razco, aki a barlangtól való távolodásuk óta nagyokat hallgatott, s néha hátramaradt, hogy egy-egy M-betűt karcoljon valamilyen jellegzetes sziklába vagy fa törzsébe. – Ne legyen a nevem Razco Menem, ha innen nem lovon megyünk tovább!

Az alkony bíborszínbe vonta a vidéket, a szél kissé megélénkült, s pont a szemükbe fújta az utat szegélyező fákról szállingózó sárgásfehér pelyheket.

Sietős léptekkel értek a magányos házhoz, mely előtt a karámban hat-nyolc ló búslakodott, s kikötve a bejárat melletti korláthoz négy

felnyergelt kanca, s valamivel arrébb egy kacatokkal és rongyos zsákokkal meKraott szekér elé befogva két igavonó abrakolt az abrakos zsákból.

Valamivel arrébb magányos gémeskút állt, mellette roskatag, hosszú vályú.

Még a kúthoz sem értek, amikor a meKraott szekér mellől egy alacsony termetű hreeir pattant fel, és egy szemvillanás alatt besurrant a jókora faház ajtaján. A rákövetkező pillanatban fejek jelentek meg az üvegezetlen ablaknyílásokban, és máris nyílt az ajtó, s egy jól megtermett kunigaami dugta ki a fejét. Ugyanolyan kék posztóköpenyt viselt, mint Leon, s piros zeke feszült szőrös testén. A kezében hosszú nyelű lándzsát szorongatott.

– Ez merbolgi – motyogta Mirk undorral. – Még baj lehet!

– Csak négyen vannak – legyintett Razco. Valószínűleg a korláthoz kikötött lovak számára alapozta ezt a megjegyzését.

Valóban pontosan négy fegyveres kunigaami rontott ki a fogadóból karddal, lándzsával, ketten pedig számszeríjjal – de őket másfél tucatnyi felháborodott rongyos alak követte, jobb híján otromba botokkal, bunkókkal és konyhakésekkel. Főleg cheempek, de akadt két egészen alacsony paveen meg egy vállas, szőrös mellkasú, félmeztelen, fekete goreel is. No meg a zöld pikkelyes, gyík-fejű, törpe termetű hreeir, aki a többiek háta mögül leskelődött egy vékony csővel – valószínűleg fúvócsővel – a kezében.

Leon a társaira nézett.

Kétség sem fért ahhoz, hogy az éhségük legyőzte minden óvatosságukat. Razco Menem és társai készen álltak megverekedni akár az egész kompániával, csak hogy csillapíthassák az étvágyukat. Csak Wuff húzódott valamivel hátrább, s furcsa, kurrogó hangokat hallatott.

– Addig ne rántsatok fegyvert, míg nem muszáj! – súgta Leon, de tudta, hogy ez teljesen felesleges volt.

Már csak húsz lépésnyire jártak a feszülten várakozó fegyveresektől, amikor az élen álló kék posztóköpenyes, aki valószínűleg e négytagú merbolgi járőr vezetője lehetett, kilépett a sorból, és kidüllesztette a

mellét. Alacsony termetű, izmos, szögletes fejű cheemp volt, a kezében valami olyasmi fegyverrel, mely a háromágú szigony és az alabárd keveréke lehetett.

– Megállj! – kiáltotta. – Ne gyertek közelebb!

Leon intett a társainak, hogy álljanak meg.

Razco még tett egy lépést előre.

– Miféle fogadó ez itt, hogy fegyveresen fogadják a vendéget?

A cheemp elengedte a füle mellett a kérdést.

– Mifélék vagytok, he? – recsegte durván.

Leon látta, hogy Razco paprikavörös lesz, és a pörölye után kap.

– Te miféle vagy, te fajankó, hogy nem ismersz fel egy thorp nemesurat az öltözetéről? Hol a kapitányod, fickó? Teszek róla, hogy megfosszanak egyhavi zsoldodtól a pofátlanságodért! Jól nyisd ki a füled, arcátlan senkiházi, itt Razco Menem, a keleti kunigaamik thorp nemzetségének grófja, a Menem vár ura szól hozzád, aki nem szokta meg, hogy holmi fontoskodó alakok feltartóztassák, ha ebédelni szándékozik!

Razco ezeket az utolsó szavakat már szinte kiabálta, és a nyomaték kedvéért lecsatolta a hátáról roppant pörölyét. Két szolgálja szintén a fegyveréhez nyúlt. Leon karba tette a kezét. Krak csak vigyorgott. A chorald pedig farkát behúzva lemaradt kissé.

– Már megbocsáss, nemesuram – felelte a cheemp kissé megszeppenve, de határozottságából csöppet sem veszítve. – Az én nevem Grundarohl, a merbolgi őrség hadnagya vagyok, és nem szoktam meg, hogy gyanús jövevények fenyegetőzzenek!

Razco kihívóan előrelépett.

– Aztán mitől vagyok én gyanús, mi?

A merbolgi városőrök hadnagya is előrelépett, és szigonyos alabárdja nyelét a porhanyós homokba dőfte ezzel jelezve, hogy nincs támadó szándéka.

– Már megbocsáss, nemesuram – ismételte önmagát a cheemp. – Mindenki gyanús ezekben az őrült napokban. Főleg pedig azok...

legyenek akár grófok, bárók vagy hercegek is... akik átkozott eemsik társaságában utaznak...

Krontel megrezzent.

– Na, tessék – nyafogta méltatlankodva –, már ennek is velem van baja!

A cheemp hadnagy még nem hagyta abba; még mogorvábban folytatta, s közben Leonra meredt.

– S még gyanúsabbak azok, gróf úr... akik a merbolgi városőrség kék posztóköpenyét, piros zekéjét és szürke csizmáját viselik... s ráadásul cherubok! Amióta az eszemet tudom, sosem volt Merbolgnak cherub katonája! – A hadnagy kidüllesztette a mellét.

– Erre mit felel gróf úr?

Razco csak tátogott. Krak lépett elő.

– Az én nevem Kind Gren Grun Grath – kezdte nyájas mosollyal. – Cherubion-szerte ismerik és tisztelik a nevem. – Kivárt egy kicsit, de a hadnagy nem adta jelét, hogy valaha is hallotta volna ezt a nevet. Krak (vagy Grun Grath) kedvetlenül folytatta. – A neves erfro-bolg bölcs vagyok, aki a népek eredetének titkaival foglalkozik. De ez most nem fontos... Hadd adjak én magyarázatot a megtévesztő látszatra. Ám előbb hadd kérdezzem meg, tisztelt hadnagy úr, mióta gyűlöletesek az eemsik a kunigaamik szeme előtt?

– Hogy mióta? – morogta a városőr. – Mindig is azok voltak az átkozottak! Mi megpróbáltunk békében élni ezekkel az elfajzottakkal, de nekik ez nem elég... uralkodni akarnak!

Krontel fancsali képet vágott.

– Én nem akarok uralkodni. Csak egy szerény szolga vagyok.

A merbolgi katonák mögött már Grun Grath kérdésére nagy morgás támadt, s most hogy az eemsi megszólalt, hatalmas lárma tört ki. Összevissza kiabáltak, káromkodtak, az öklüket rázták. Krontel hökkenten nézett körül.

– Ezeknek mindnek velem van bajuk?

Az egyik paveen ugrott a hadnagy mellé, és veszettül hadonászott a sebtiben felragadott konyhakéssel.

- Felégették a házamat, legyilkoltátok az asszonyomat meg a gyerekeimet! Én is csak csodával határos módon menekültem meg!
- Halál minden eemsire! – üvöltötte egy asszony a csoportból.
- Rohadékok!
- Gyilkosok!
- Megerőszakolták a lányomat! – sírta valaki.

A merbolgi hadnagy ordítva csendet parancsolt. Amikor úgy-ahogy elült a zűrzavar, összevont szemmel meredt a jövevényekre. Grun Grath szomorkás arckifejezéssel bólogatott.

– Igen, tudjuk. Voltunk oly balszerencsések, hogy mi is egy fosztogató eemsi banda kezébe kerültünk. S mint bizonyára sejtitek, ha kiderül az azonosságom, sanyarúbb sors várt volna rám, mint ama megerőszakolt leánygyermekre. Így sem sok kegyelemre számíhattunk. Azonban ez az eemsi barátunk itt... akinek a neve Krontel, s csecsszopó kora óta Razco Menem gróf úr hű szolgája, kijátszotta gyilkos szándékú fajtársait, s segítette szökésünket. Ha ő nincs, a mi fejünk ezóta már karón szárad, és hollókra vigyorg. Vagy varjakra. Mindegy. A lényeg az, hogy már hosszú-hosszúideje úton vagyunk és elepedünk egy korty borért... De ami még inkább lényeg, hogy mint imént hallhattátok, Krontelnek semmi köze a gyűjtogatáshoz és az erőszakhoz. Eemsinek született ugyan, de hibáztathatjuk olyasmiért, amit nem cselekedett meg? Hibáztathatjuk az összes paveent azért, amiért egyikük megölte saját anyját, s elvágta a felesége meg a gyermekei torkát. Mert történt ilyen keleten, ezt tanúsíthatom. Egy paveen cselekedett ilyet. Igen. Mégsem mondhatjuk, hogy minden paveen anyagyilkos... vagy mondhatjuk?

– Hát... nem! – visszakozott az először ágáló, kis termetű, kopasz fejű paveen.

Grun Grath a hadnagyra nézett.

– A múltkor meg azt láttam, hogy... szintén keleten, majdnem a tengerparton... egy cheemp, igen egy derék cheemp sokat ivott, rájött az ámokfutás, és huszonkét asszonyt gyilkolt le fél óra leforgása alatt, mire egy arrajáró eemsi... illetve nem is eemsi, hanem egy másik cheemp

kizsigerelte az átkozottat... No! Mondhatjuk ezután, tekintve azt az ámokfutó cheempet, hogy minden cheemp alávaló gazember?

A hadnagy vadul nézett maga elé.

– Ki mer ilyet mondani.

Grun Grath hevesen integetett.

– Senki, senki, tisztelt hadnagy úr... én éppen azt akartam kifejtetni, hogy azért mert egy cheemp gazember, nem lehet minden cheempet elítélni.

– Ez így igaz! – bólintott keményen a merbolgi, s társai is úgy bólogattak, majd' leesett a fejük.

– S akkor hogyan ítélnénk el a többi eemsi gaztettei miatt ezt a jó szándékú, ártatlan, rendes, becsületes, dolgozó, szeretetre méltó, tiszta szívű eemsit?

– Kiről beszél ez? – csodálkozott Krontel.

A hadnagy a homlokát ráncolta.

– Hááát...

– Krontel barátunk a légynek sem ártana, nem mocskolná be a kezét ártatlanok vérével, egész életében hűséggel szolgálta gazdáját, s mint bebizonyosodott, képes fajtársai ellen fordulni, ha azok gonosz utakon járnak...

A merbolgiak összenéztek, mögöttük a felháborodott kunigaamik értelmetlenül motyogtak, a vállukat vonogatták.

– Jól beszéltél! – dicsérte Razco a tömzsi erfro-bolgot. – Csak így tovább!

– Miért viseltetnétek hát felénk ellenségesen – tárta szét a karjait nagystíluen Grun Grath. – Fáradt utazók vagyunk, a gyomrunk korog, a torkunk valami itóka után sóvárog, nem akarunk mink ártani senkinek. Egy-két kupa bor, és szertefoszlik minden ellenségeskedés.

A három merbolgi katona egyetértően bólogatott. A hadnagyuk összehúzott szemmel meredt az erfro-bolgra.

– Lehet, hogy az eemsik közt is akadnak... izé... mondjuk úgy: elviselhetők... – krákogott. – Ám ez még nem magyarázza meg, mit keres a merbolgi városőrség egyenruhája azon a cherubon!

Grun Grath sajnálkozva bólogatott.

– Igen, igen, ez igen csak sajnálatos eset... Nem sokkal utánunk fogságba esett egy bátor goreel kapitány, s legalább egy tucat embere. Igazából nem is eemsik fogták el őket, hanem maunuk...

A hadnagy elképedt.

– Gomin kapitány és negyven embere gaz maunuk fogságába esett? Ez lehetetlen!

Razco buzgón bólogatott.

– Ezt én is a szavammal tanúsíthatom.

– Hogy történt?

Razco beszélni akart, de Leon előrelépett, és Alméra taktikáját használva adta elő a történet egy kedvező változatát.

– A nevem Leon Silver, cherub vagyok az északi keorok törzséből, a Chlovis klánból. Razco Menem nemesúr társaságában utazok, s igencsak furcsa megpróbáltatás ért bennünket itt nyugaton. Keletről jöttünk, s szinte gondtalanul utazhattunk, csak nagyritkán állták utunkat kósza erdei rablók, de azokat kardélre hánytuk, megfutamítottuk. Itt nyugaton azonban egy hatalmas sereg maunu tört ránk lesből, és épp az életünkért harcoltunk, amikor a merbolgi városőrök, élükön azzal a derék goreel kapitánnyal rárontott a maunukra. Csakhogy azok még így is tízszeres túlerőben voltak, lesből nyilaztak, és számos jó városőr elesett, mire bennünket és az életben maradt merbolgiakat foglyul ejtették...

Elhallgatott, mert mindenki más egyszerre kezdett beszélni. Aztán amikor valamelyest csendesült a láрма ismét átvette a szót,

– A maunuk meztelenre vetkőztettek, ketrecekben tartottak bennünket, és valami Al’rahimot emlegettek, akiknek a rabszolgái leszünk. Ám erre nem került sor, mert egy még hatalmasabb csapat eemsi lerohanta a maunu táborn, s a sárga szőrű fickókat megfutamították. Azonban a helyzetünk semmivel sem lett jobb. Az eemsik ugyanúgy fogolyként tartottak bennünket, s csak a véletlennek köszönhető, hogy Krontel barátunk segítségével sikerült kitörnünk...

– Otthagytátok a merbolgiakat? – nyekeregte a hadnagy felháborodottan.

– Ugyan! – kiáltotta Grun Grath. – Az ő segítségükkel nem sikerült volna! Az a goreel kapitány és a bátor cheempek kitörtek, és délnek menekültek, mi pedig északra.

– Találomra kapkodtuk fel a ruhákat – tette hozzá Leon. – Mivel én a saját öltözetemet sehol sem találtam, ezt a köpenyt és zekét ragadtam fel.

A cheemp hadnagy arcán a megértés világossága suhant át.

– Aha...

Ismét Grun Grath vette át a szót, mielőtt újabb kérdések következtek volna.

– De minek álldogálunk idekint? – tette fel a költői kérdést, s máris folytatta tovább. – Lassan esteledik. Asztalnál ülve, pecsenyét falatozva, finom itókát szürcsölve elmesélhetnénk mindent részletesen... S hogy lássátok, milyen becsületesek vagyunk mindannyiótok borát mi fizetjük...

– Hohó! – morogta Razco, de aztán inkább nem folytatta.

– Mindenki a mi vendégünk! – harsogta Grun Grath. – Fogadós, patakokban folyjon a bor, ha mondom!

Innen-onnan helyeslő kiáltások hallatszottak, a hangulat nagy általánosságban megenyhült.

A tömzsi erfro-bolg barátságosan átölelte a még habozó hadnagy vállát, és a fogadó ajtaja felé tuszkolta. A katonák nagy éljenzéssel fogadták a váratlan fordulatot.

– Én csak azt nem értem – motyogta a hadnagy –, ha pucérra vetkőztettek benneteket, honnan van pénzetek?

Azonban kételkedő szavait már senki sem hallotta, mindenki tódult befelé az ajtón.

Késő délutánra járt az idő, és a meKrakott asztalok arról árulkodtak, hogy épp vacsora közben zavarhatták meg az ittenieket.

Most hogy bejöttek, valaki mécseseket gyújtott, és bizonytalan világosság árasztotta el a tágas helyiséget. Egy hosszú és négy rövidebb

asztal állt a fogadóban. A sarokban egy kandalló előtt kisebb farakás hevert, de senki sem gyújtott tüzet.

Grun Grath egy kancsóban világos piros színű bort fedezett fel, és bocsánatkérő mosollyal az arcán egyből tölteni kezdte magába. Aztán amikor a kancsót kiürítette, heves pillantásokkal keresett újabb adagot, s hogy az ital eredeti gazdája nehogy nehezményezze, buzgón ismételtette:

– Mindenki a vendégünk, mindenkit meghívunk, patakokban folyjon a bor, mindent mi fizetünk!

Természetesen a fogadósnak, egy bőrkötényes cheempnek is eszébe jutott ugyanaz, mint ami a hadnagy oldalát furdalta.

– Osztán fizetni tudtok-e?

Grun Grath sokatmondó mosollyal a zsebébe nyúlt, de mielőtt kihúzhatta volna a kezét, Mirk ujjai rászorultak a csuklójára, s megakadályozták abban az iszákos erfro-bolgot, hogy egy maréknyi drágakövet szórjon a pultra. Az előrelátó Razco hat aranyat halászott ki az erszényéből.

– Ez elég lesz?

A fogadós elmélyült képpel számolgatott, osztott-szorzott, s végül ímmel-ámmal bólintott. Razco Leon határozott intésére megtoldotta még két arannyal az összeget, s a bőrkötényes cheemp arca felderült, mintha kisütött volna szőrös képe mögül a nap.

– A legdrágább kingordi vöröset hozom! – tüsténkedett.

Razco komor képpel meredt az eltékozolt aranyakra.

– Aztán a sült jó legyen ám! – morogta.

Egy pirospozsgás képű cheemp asszony meg a törpe hreeir sür-gölődtek, s hamarosan minden asztalon boroskancsók sorakoztak. Grun Grath előtt több is. Legalább négy már az első két percben – üresen.

– Gazdám – hörögte az erfro-bolg vérben forgó szemmel csakúgy maga elé. – Miért baj az, ha iszok? Egy kis nedű csak nem árthat meg! Majd holnap kitakarítok... majd holnap...

Wuff is kapott egy darab csontot, s az asztal alá húzódva elégedetten ropogtatta, rágcsálta.

A hadnagy odaült Leonék asztalához, és csak pohárból itta a bort. Valószínűleg egyedül ő tartott ilyen mértéket, mindenki más vedelt, mint a ló. Még Leon is igencsak fenekére nézett a saját kancsójának, miközben két kézzel tömte magába a finom sültet, s mellé a foszlós, fekete kenyeret.

Miután csillapította éhségét, s egy fűrt szőlőt szemeztetett, részletesen el kellett mesélnie a hadnagynak, mi is történt az elmúlt napokban. Mivel Grun Grath már az asztalon hanyatt fekve hevert és hangosan hortyogott, s úgy tűnt, Razco nincs beszédes kedvében, Leonra várt a feladat, hogy kitaláljon valami mesét. Az egyenes szavú Mirkre nem lehetett volna illet bízni, Krontel pedig a hallgatónagys közutálat miatt szóba sem jöhetett.

Leon nem sokat szépítgetett a dolgokon, előadta úgy, ahogy történt, kihagyva persze a merbolgi kalamajkát, s azokat az eseményeket, amelyek a hadnagyra nem tartoztak. A Monarakhban történeteket is elkerülte, s helyette arról mesélt, mennyit bolyongtak az erdőben, s mint üldözték őket fekete kámzsás choleriták.

A hadnagy a fejét csóválta.

– Nem tudjuk, mi ütött ebbe a békés népségbe. A choleriták mindig olyan szerények, jámborak voltak, pár nappal ezelőtt pedig nagy mészárlást rendeztek Merbolgban...

– Hát igen. – Leonnak kezdett a fejébe szállni a bor, és majdnem elszólta magát néha-néha, de még volt annyi esze, hogy idejében kijavította, ha kibökött valami kétértelműt. Hirtelen olyan érzés tört rá, hogy nem is egy út menti fogadóban üldögél Cherubionban, hanem a Le Sentier-i kocsmában az ivócimboráival iszogat, s mindenféle sületlenségekről cserélnek eszmét.

A második kancsó után el-elhomályosult szeme előtt a világ, s egyszer arra tért magához, hogy a cheemp hadnagy vállát átölelve önti ki a lelkét.

– Aztán volt ez az Alméra – gagyogta. – Tudod... egy csinos nőstény, kecses mozdulatokkal, szurokfekete szemmel, mókás arccal. Tudod, olyan... olyan madárszerű volt, olyan szeretetre méltó...

– És? – kérdezte a hadnagy, aki időközben felhagyott a poharazgatással, és úgyszintén áttért a kancsós rendszerre. – Mi lett vele? Meghalt?

– Dehogy – motyogta Leon. – Rosszabb. Becsapott a ribanc.

– Úgy kell neked – makogta a cheemp. – Minek bízol a nőkben. Nekem három feleségem volt, de mindegyiket otthagytam.

– Alméra... – ábrándozott Leon. – Nagyon magas, karcsú, hosszú lábú, vékony, fekete hajú, az orra, mint a galamb csőre...

– Hé! –jött oda a fogadós. – Reggel járt itt egy ilyen.

Leon megrázkódott. Próbált kijózanodni, de a bor rózsaszín köde ellepte az agyát.

– Micsoda? – nyögte ki.

– Igen, igen – bizonygatta a fogadós. – Egy hosszú lábú, fekete hajú cherub... s az orra olyan olyan madárszerű...

– Alméra!

A fogadós vállat vont.

– Nevet nem mondott. Jött. Megreggelizett, és sietve tovább-állt. Alig váltottunk pár szót.

Leon egyre ébरेbb lett, bár az asztal libgett a szeme előtt. A hadnagy időközben lecsúszott a székről, az asztal lábát ölelgette, s valami keserédes dallamot dúdolgatott.

– Mit mondott az a nő? – kérdezte Leon. – Merre ment tovább?

A fogadós várakozóan nézett maga elé.

– Van valami, amit érdemes lenne elmondanod? – faggatta Leon.

A bőrkötényes cheemp elpirult.

– Hááát...

Leon a köpenye bélése felé nyúlt, ahová a drágaköveket rejtette, de aztán meggondolta magát. Az asztalra bukva hortyogó Razco erszényét ragadta meg, meglazította, s kiemelt belőle egy aranyat. Razco félig-meddig felébredt, de nem egészen lehetett öntudatánál.

– Büdös paraszt – motyogta csukott szemmel. – Meglopsz, бүдös paraszt! – Aztán a feje máris nagyot koppant az arasznyi vastag faasztalon.

Leon a fogadós felé tartotta az aranyat.

– Vannak szabad szobáid?

A bőrkötényes fickó az asztalra és asztal alá bukva heverők felé tárta a karját.

– Minek? – kérdezte őszinte érdeklődéssel. Majd hozzátette: -Nem szokott itt aludni senki, legfeljebb az istállóban.

Leon sóhajtott, és odadobta a fogadósnak az aranyat.

– Mondj el mindent, mit beszélt az a hölgy, és hogy mi történt!

A cheemp elkapta a pörgő hatszögletes érmét, s a következő minutumban már el is tüntette a bőrköténye alá. Egy csapásra megeredt a nyelve. S érdekes módon, bár mindenki más aludt, csak suttogva adta elő a közlendőjét.

– Nem akármilyen hölgy volt az!

Leon bólintott.

– Tudom.

– Még köszönni is csak félvállról köszönt. Bejött, reggelit kért, aztán leült a sarki asztalhoz, és egy megsárgult bőrtekerceszt nézegetett. Igen hosszan...

– És?

– Amikor kérdeztem, hogy honnan jön, csak szűkszavúan felelte, hogy Merbolgból, és amikor az útiránya felől érdeklődtem, vállat vont, és Kingord felé mutatott. Szóban nem mondta.

Leon vállat vont.

– Ez végül is nem túl különös.

– Ez nem – értett egyet a fogadós, és ismét várakozóan nézett.

Leon sóhajtott, és megint csak a kábultan heverő Razco erszényéhez folyamodott. A thorp nemesúr egy pillanatra felriadt a motoszválásra, vaksi szemekkel nézett valahová Leon irányába, s ajkain szavak formálódtak:

– Bűdsss prassszt! Bűdsss prasszt! – Aztán visszahanyatlott. Leon most két aranyat vett elő, és a fogadós felé nyújtotta.

– Fogd! De ha nem számolsz be mindenről, istenemre mondom, igen pórul jársz!

A bőrkötényes cheemp tiszteletteljesen hajlongott.

– Elmondok én mindent, nagy jó uram. Eddig is csak azért hallgattam, mert azt mondta az a hölgy, hogy majd jönni fog egy őszülő hajú cherub három kunigaamival meg egy eemsivel, s őutána fog érdeklődni.

Leon nem értette az ok és okozatot.

– És?

A fogadós fültől fülig elvigyorodott.

– És azért adott nekem öt aranyat, hogy legalább tíz aranyat ki-szedjek belőletek, és mondjam meg a cherubnak... valami Silbir-nek vagy Silebernek, hogy ő üdvöзли...

Leon sóhajtott.

– Mást nem mondott?

– Dehogynem! – felelte buzgón a fogadós. – Most jön a lényeg! Az a magas hölgy a lelkemre kötötte, hogy feltétlen adjam át az üzenetét...

Leon megragadta a fickó grabancát.

– És ezt csak most mondod, gazember?

A fogadós elnézést kérően vigyorgott.

– Hiszen csak most kaptam meg, ami engem illet.

– Még nem kaptad meg – morogta Leon vészjóslóan. – De ha még egyszer kéreted magad, megkaphatod! Mondd az üzenetet!

A fogadós elvörösödött.

– Az üzenet így szól: „Ha hallgatsz, nem öllek meg. Még nincs veszve minden. Ne add fel! Meurin miatt ne aggódjatok! Ne keress engem!”

– Ennyi? Semmi több? Nincs semmi más, amit el kell mondanod?

A cheemp a fejét rázta.

– Ennyi az üzenet. – Kíváncsian meredt Leonra. – Fogalmam sincs, mit jelent. Te tudod?

– Igen. Azt hiszem.

– Veszedelmes nő volt. Két bolg vendégem... a szomszédos asztalnál reggeliztek... kikezdtek vele. Az a nő meg csinált valami hókuszpókuszt,

oszt a bolgok csuklani kezdtek. – A vendéglősnek könnybe lábadt a szeme az emlék hatására. – Oszt csak csuklottak, csuklottak, abba se bírták hagyni... pedig a nő már rég elment...

– Gyalog? Kingord felé?

A fogadós fuldoklott a röhögéstől, nem tudott felelni, csak bólogatott.

– Mi ilyen humoros?

– Hát... ahogy csak csuklottak... csuklottak...

Az ajtó nyikorogva kitárult, s egy furcsa alak jelent meg a keretben. Egy két és fél méter magas hreeir, bokáig érő ezüstpalástban, csúcsos vörös fővegben, mely csak még inkább növelte magasságát. Az illetőnek hegyes, szőrös füle volt, mely szinte merőlegesen meredt el a fejétől, s orr helyén inkább csak orrlyukak látszottak zöldessárga bőréen a résnyire szűkült szempár alatt. Az ajka keskeny volt, akár a késpenge, s tűhegyes fehér fogak villantak ki mögüle. Sárga szeme baljóslatúan meredt előre a hüllők rezzenéstelen tekintetével. A gigászi erőt sejtető alak egy apró, macskaszerű, bolyhos állatkát tartott a karjában, mely nagy, kerek szemekkel bámult körül, s amikor a choraldot meglátta, felvillanó szemmel kimeresztette karmait, s ellenséges, vijjogó hangot hallatott.

Wuff kidugta az asztal alól a fejét, de a következő pillanatban már vissza is húzta, s úgy eltűnt a lábak mögött, mintha ott se lett volna.

4.

Az ezüstköpenyes hreeir mélyre hajolva bebújt az ajtón, és egyenként szemügyre vett mindenkit, ébereket, a zajra ébredezőket, s a nyugodtan horkolókat egyaránt. Tekintete egy pillanatra megállapodott a kissé bágyadt Leon Silveren, de rezzenéstelen arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

Mögötte két vörös szőrzetű, kivont kardot szorongató, ideges bolg jelent meg lesuntyt füllel, megszeppent pofával.

Az egyikük hangosat csuklott.

– Itt történt... hkkkkk! – csuklott a másik is. – Ez az a hely, mester! Hkkkkkk...

A fogadós arcáról lefagyott a vigyor.

Az ezüstköpenyes döngő léptekkel, mérhetetlen erő sugárzó mozgással egészen a fogadós elé lépett, és mereven bámulta, mintha a gondolataiban akarna olvasni.

A törpe hreeir, aki eddig az ételeket szolgálta fel, a fatányérokat tisztogatta és a hátsó konyhában rendezgetett valamit, most szélvészént viharzott elő, és vinnyogva a jövevény lába elé vetette magát, s arcát a földre tapasztotta, fel sem mert pislantani.

A magas hreeir ajkáról sziszegő, recsegő hangok törtek elő. A padlón heverő fajtestvére ismételten felvinnyogott.

A jövevény ismét körbehordozta hüllőtekintetét a helyiségben tartózkodókon, s megint csak megállapodott Leonon.

A törpe hreeir úgy jajgatott és sziszegett, hogy rossz volt hallgatni. Az ezüstpalástos jövevény egy hanyag mozdulattal feléje rúgott oszlopszerű lábával, s bár nem találta el az apró fickót, az felpattant, s akkora jajgatással rohant el, hogy zengett belé a ház.

A nagy lármára Mirk felugrott, és a kardja után kapott, de a lendülettől átesett egy lócán és a falba verte a fejét. Krontel is felemelte roppant kobakját, de ő is annyi bort vedelt az elmúlt időszakban, hogy nem látott ki a szemén, hiába erőltette a dolgot. Razco csak egy töredéknyi időre pillantott körül, aztán dühösen morgott valamit, és látszólag céltalanul kaparászni kezdett a levegőben.

Kind Gren Grun Grath horkantott egyet, és az asztalon a másik oldalára fordulva hortyogott tovább.

A merbolgi katonák közül az egyik íjász homályos tekintettel bámult a jövevényre, és bizonytalan kézzel ragadta meg hadnagya vállát. Grundarohl, a parancsnoka azonnal felugrott, és bután nézett a semmibe.

Időközben a két kardot szorongató bolg is belépett az ajtón, s kánonban csuklottak.

– Ott a... hkkkk... fogadós...

– Hkkkk... igen!

A hreeir kinyújtotta zöld-sárga pikkelyes, három ujjú bal kezét, egy laza mozdulattal torkon ragadta a fogadóst, s ugyanazzal a mozdulattal felemelte. A bőrkötényes cheemp hörögve vergődött a roppant mancs szorításában, lábai a talajtól fél méternyire kalimpáltak.

– Miért kaptál *tíz* aranyat a cherub nőtől? – követelte a hreeir kegyetlenül mély torokhangon. – Mire fizetett le? Mit akart tőled?

A fogadós képe teljesen bíborvörös lett, s csak tátogott, mint egy partra vetett hal.

– Én... én...

– Hohó! – kiáltotta Grundarohl.

A bátor cheemp hadnagy kissé magához térve a hreeirre akarta vetni magát, de jóformán még a közelébe se ért, a jövevény vaskos jobb karja, melynek könyökhajlatában a macskaszerű állat pihent, kilendült, és Grundarohl akkora pofont kapott, hogy három métert repült tőle, és nagy nyekkenéssel a falnak csapódott.

– Miért kaptad a pénzt? – kérdezte változatlan hangsúllyal a hreeir a fogadóstól, mintha mi sem történt volna.

– Az... az az úr ott... ő... tudja...

Leon bódultságával küszködve egyenesedett fel.

– Elég ebből! – hebegte zsibbadt nyelvvel. – Engedd el...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert bár legalább három méter távolságra állt a jövevénytől, egy pillanatra úgy látta, mintha a vaskos jobb kéz felé lódult volna, s a következő pillanatban valami eszméletlen erő felkapta és a falhoz csapta. A nyögdecslő cheemp hadnagy mellé.

Leon a fájdalomtól egy szempillantás alatt kijózanodott.

– Megállj! – ordította dühösen. – Razco! Mirk! Krontel! Talpra!

– Kuss... бүдөсс парассст... – hebegte Razco mákonyosan. -Ne hágorb... háborg... háborgassad köreimet!

Mirk valahogy feltápászkodott, de még egy lépést sem tett, az egyik csukladozó bolg felragadott egy keze ügyébe eső korsót, és öt lépés távolságból iszonyatos erővel vágta a thorp szolga pofájába.

Mintha csak ez lett volna a jel, elszabadult a pokol, iszonyatos zűrzavar támadt. A fogadó tökrészeg vendégei, köztük a menekült cheempek, a két paveen, meg a dülöngélő, félmeztelen goreel is felháborodottan rontott rá a betolakodókra. Valahogy mindannyian kábultan mozogtak, mintha víz alatt, lelassítva harcolnának. A két bolg veszettül hadakozott. Fél kézzel forgatták vékony kardjukat, a másikkal iszonyatos sebességgel ragadtak fel minden kezük ügyébe eső tárgyat, s bombázták vele ellenfeleiket, asztalokat, lócákat borogattak fel, és rendkívüli zűrzavart okoztak. A hatalmas termetű hreeir, akinek a csúcsos kalapja a plafont verte, bal kézzel még mindig a hebegő fogadóst rázta, roppant jobb mancsával pedig irtózatosszerű pofonokat osztogatott. S hogy a zűrzavar még teljesebb legyen, az ezüstpalást hátulja alól egy vaskos, sárgászöld pikkelyes krokodilfarok bukkant elő, mely úgy csapkodott, hogy senki se bírta megközelíteni.

Leon megrázkódott.

– A mindenit!

Előrántotta a Hajnal Kardját, és átkozódva megrohanta a cölöplábait megvetve álló ellenséget.

A pikkelyes farok kettőt csapott, egyet jobbra, egyet balra. Az első csapás Leon csuklóját találta, s a Hajnal Kardja úgy repült ki a kezéből, mintha nem is szorították volna erős ujjak. A zöldes színben villódzó, sercegő kard szinte emberi sivítással zúgott át a levegőn, és rezegve állapotodott meg a kormos keresztgerendában. A farok visszafelé irányuló csapása telibe kapta a meghökkent Leont, és nekicsapta egy rekedten sikoltozó cheemp asszonynak.

Leon ellökte magától a rusnya teremtest, és arrébb hengeredett a padlón, hogy kitérjen a veszedelmes farok közelségéből.

Látta, amint az a merbolgi katona, aki a hadnagyát felrázta, egy szögletes hegyű, rövid nyelű vesszőt illesztett a számszeríjába, körülmenyes mozdulatokkal felhúzta, s a hreeirre célzott.

A nyílvessző szisszenve vágódott ki a végzetes fegyverből. A távolság olyan csekély volt, hogy a vessző útját szemmel követni sem lehetett. Csak a koppanás hallatszott, ahogy a kis lövedék egészen tollig

belefűrődött a fal polcba, melyen az agyagedények megcsörrentek a becsapódástól. S ez a polc igencsak messze volt a különös hreeirtől. Legalább három lépésnyire jobbra.

Ez lehetetlen!

Leon egészen tisztán látta, hogy az íjász meglepően biztos kézzel, tévedhetetlenül lőtte ki a nyílát a hreeir roppant háta felé. S a vessző messze eltért a célzott iránytól, úgy csapódott be.

A merbolgi valószínűleg ugyancsak érezte a dolog különösségét, mert felordított, elhajította az íját, és menekülni akadt, de a tolongásban erre nem sok esélye volt.

Mágia!

Leon azonnal tudta, mit kell tennie.

A mentális erejére próbált koncentrálni. Ám valami furcsa bágyadtság, kókadtság vett erőt rajta, s hiába érezte mentális erejét ott lüktetni a fejében, nem tudta használni.

Nem, az istennek sem!

A helyiségben cudar harc tombolt. A hreeir időközben ellökte magától az óbégató fogadóst, és bekapcsolódott a küzdelembe. Istentelen erővel csapkodott két roppant mancsával és vaskos farkával, s néha-néha a szivárvány minden színében sziporkázó csillagok pattogtak, sercegetek a feje körül.

Leon jól tudta, mi ez: mentális erő!

Az öve felé nyúlt. Egy másodperc, és a sugárfegyver markolata máris a tenyerébe simult. Az idegen felé fordult.

Időközben valahogy magához tértek Leon társai is, és nekirontottak a veszedelmes teremtménynek. Razco Menem megvetette a lábát, és rettenetes csapásokat osztogatott a pörölyével. Bárkit leütött, aki csak a közelébe került, legyen az barát vagy ellenség. Mirk az egyik csukladozó bolggal vívott halálos küzdelmet, Krontel pedig – érthetetlen módon – két merbolgi katonával hadakozott.

Leon a fogát összeszorítva célzott a fegyverrel. Ujja az elsütőbillentyűre szorult. Aztán elernyed. Leeresztette a pisztolyt, és az övébe dugta.

Két okból nem lőtt. Egyrészt kíváncsi volt, vajon ki lehet ez az óriás, és mit akarhat, másrészt félt, hogy a sugárfegyver csóvájával esetleg a közelben ugráló barátait is megsebezheti.

Ismét a mentális erejével próbálkozott. Ám azt most sem tudta használni.

Felfedezett viszont valami egészen mást!

A szíve körül a Sötét Láng valósággal lüktetett, lobogott, szinte felkínálva magát valamire...

Leon tapogatózva a Láng felé nyúlt a tudatával, és olyan érzése támadt, mintha egy képlékeny masszát tapintott volna. Belenyúlt képzeletbeli kezével, s gondolatban „végigcsorgatta” a Lángot a jobb karja mentén. Érezte, ahogy jeges tollak simogatják a karját belülről, mintha nedves, hideg hangyák mászkálnának a bőre alatt. Aztán – bár valójában semmi sem látszott – érezte, ahogy a folyékony Sötét Láng kicsorog a markába, s most már ténylegesen is látta, mintha egy fogsnyi árnyékot tartana a kezében.

Nem is tudva, miért cselekszi ezt, a maroknyi árnyékot a hreeir felé hajította, s döbbsenten látta, ahogy a halovány sötét sáv kivágódik a roppant alak irányába, akárha egy áttetsző kötél gombolyodna le a karjáról.

Az árnyék vége a hreeir nyakát találta el.

Az érintés első pillanatában az óriás akkorát bömbölt, mintha tűz égette volna meg.

Az árnykötél vége a nyakára tapadt, s ahogy Leon mozgatta a karját, egyre több és több „kötél” gömbölyödött le, és laza hurkokat írva le elkezdte körbevenni az ezüst köpenyest.

Húsz másodpercebe sem tellett, az árnykötél úgy gúzsba kötötte a hreeirt, hogy a fickó mozdulni se tudott. A cölöpszerű lábak nem mozdultak, a vaskos karok a testhez szorultak, a krokodilfarok már nem csapkodott.

Leon úgy megdöbbsent saját hatalmától, hogy nem mozgatta tovább a kezét, és az árnykötélnek hirtelen vége szakadt, nem gömbölyödött le tovább. A kötél vége az óriás testére tapadt, és mintegy lezárta a gúzszt.

A hreeir foglyul esett!

Ezt látva a két bolg ordítva próbált kitörni, ám ekkorra már oly nagy lett a zűrzavar, hogy beszorultak a felháborodott vendégek közé, és védeniük kellett az életüket akarva-akaratlanul. A cheemek, paveenek és a goreel úgy körbefogták őket, hogy Leon csak a periodikusan felhangzó csuklásokból tudta, hogy ott vannak. Csakhogy a két bolg karddal hadonászott, ellenfeleik pedig jóformán fegyvertelenül szálltak szembe velük. S így a számbeli fölény dacára a mérkőzés kiegyenlítettnek tűnt.

A következő pillanatban a feldühödött Mirk rontott rá az árnykötél szorításában vergődő hreeirre, hogy belé mártsa széles pallosát.

Leon akkorát szökkent, hogy szinte úszott a levegőben.

– Ne öld meg!

Egyszerűen elsodorta a halálos döfésre készülő thorpot, aki a lendülettől akkorát vágott pallosával a falra, hogy a pengéje beleszaladt a száraz vályogba, s megszorult.

Mirk harsányan szitkozódott, de hangját elnyomták a dühös üvöltések és a sebesültek jajgatása.

Leon otthagya a thorpot, és félrelökdöste azt a vérben forgó szemű merbolgit, aki lándzsáját a vergődő hreeirbe próbálta mártani.

– Élve kell! – kiáltotta magyarázatképpen, s rá akarta vetni magát az óriásra, hogy ledöntse a lábáról, ám a következő pillanatban a pusztá levegőből akkora pofont kapott, hogy az asztalnak tántorodott. Elsodorta a fél lócát, a feje fölött lóbáló, félmeztelen goreelt, s mindketten a földre kerültek. Leon szeme kikerekedett. A hreeir ezüstsínű köpenye furcsán kidudorodott, mintha valamely testrésze önálló életre kelt volna. Aztán a köpeny alól a szikrázó szemű, fekete macskaféleség mászott elő, és dühösen fújt a feltápáskodókra. Leon nem tartotta magát gyáva embernek, azt azonban nem szokta meg, hogy holmi macskáktól kapjon óriási pofonokat. Kételkedett ugyan benne, hogy kényszerű padlóra kerülését valamilyen módon a macskának köszönhetné, de ki más lehetett volna a tettes, most, hogy a hreeir megkötözve vergődött. Bosszúszomjasan felordított, és az állat felé

csapott. A törpepárduc kitért az ütése elől. Leon tenyere nagyot csattant a deszkapadlón, és egy szálla felsebezte. Mire újra a kis fekete sátán felé csapatott volna, az már messze járt.

Leon a szemét dörzsölte, mert nem akarta elhinni, amit lát.

A kis termetű, fekete macskaszerűség Wuffot, a szivárvány színeiben csillogó pikkelyű, farkasnyi termetű choraldot üzte. Wuff eszelős vinnyogással, két gyors szökkenéssel felugrott a pultra, és nem kímélve sem a tiszta, sem a mosatlan edényeket, végigviharzott az ablak felé. A macska madárszerű, vijjogó hangokat hallatva a nyomában loholt, s szikrázó szeméből sercegő sugarak csaptak ki az üldözött vad farába. Valahányszor egy-egy ilyen alattomos perzselés betalált, Wuff felvonított, és fájdalmasan megrántotta a hátsóját. Óriási csörömpölés.

Lehet, hogy tényleg a macska adta a pofont?

Leon a hreeir felé fordult, hogy bevégezze munkáját. Odafordult, és megdermedt. A hatalmas fickó épp e pillanatban rázta le magáról a füstté foszlott árnykötél utolsó cafatait, és rezzenéstelen, sárga szemével épp őt bámulta.

– A francba! – kiáltotta Leon.

A hreeir előretartotta két tenyerét, apró, kékeslila golyó vágódott ki belőle, és apró pukkanással Leon mellébe fúródott; kormos, fekete nyomot hagyott szép, piros zekéje mellrészén. Leon a jókora lökéstől hátrahanyatlott. A változatosság kedvéért most az összevissza makogó cheemp hadnagyot borította fel, aki eddig valami láthatatlan ellenféllel hadakozott. Leon a fájdalom szülte homályon keresztül látta, hogy a hreeir varázsló kezében megvillan valami gömb alakú holmi, magasra emeli, és... És ebben a pillanatban a fogadó túlfeléből a folyamatos csörömpölés zűrzavarán át a chorald vad mordulása, állkapocs csattanása, kellemetlen reccsenés hallatszott. Szörnyű, sikolyhoz hasonlatos nyávogás-vijjogás. A hreeir a szívéhez kapott. Megrogyant. Razco tűnt fel rettenetes ordítással, s felemelt harci kalapácsával rontott az ezüstpalástú alakra. Ám az egyik bolg nem sokkal arrébb ekkor borította rá az asztalt a támadóira, és kitörtek a gyűrűből. A cheempek és a két paveen ordítva meghátráltak, elsodorták a harcias thorp

nemesurat, és az a lendülettől akkorát csapott a falba roppant pörölyével, hogy az épület beleremegett. A hreeir varázsló fél térdre ereszkedett, fájdalmas nyögéseket hallatott, és különös köröket rajzolt a levegőbe. A fogadó e részére egy pillanat alatt áthatolhatatlan sötétség borult. Még nagyobb üvöltözés támadt. Semmit sem lehetett látni a vaksötétben. Mindenki összevissza hadakozott. Váratlanul fémes csattanás, kongó hang hallatszott, majd pedig Krontel káromkodása, mert amikor a thorp gróf lendületet vett, hogy lesújtson oda, ahol a varázslót sejtette, úgy kólintotta fejbe harci pörölyével eemsi szolgáját, hogy annak behorpadt a sisakja. Mindenki az ellenfelét kereste. A küzdelem fokozódott. Razco eszeveszetten csapkodott jobbra-balra, hogy ne tudják megközelíteni. Csapásait szitkok és nyögések özöne követte. Valaki rálépett a négykézláb mászó Leon lábára, majd azt ordította, hogy elkapta az ellenfelet. Aztán harci kalapács suhogása hallatszott a közvetlen közelből, és Leonra egy fél asztal dőlt. Razco keményen munkálkodott. Mivel a közelben csak úgy suhogtak a pörölycsapások, Leon sietve igyekezett arrébb mászni. Váratlanul egy kéz akadt a szájába. Ösztönösen beleharapott. A cheemp hadnagy sikoltása hallatszott. A következő pillanatban Leont úgy pofán tenyerelték, hogy eleredt az orra vére. Dühödten mászott tovább. Ki akart jutni az asztal alól, és legfőképpen ki a sötétből, mert a fejetlenségtől már az idegbaj kerülgette. Érthetetlen módon lilás köd telepedett az agyára, eltompította a tudatát, s az eseményeket furcsán álomszerűvé tette. Mintha mindez nem is vele történne, csak úgy látná valahol. Vagy valaki elmesélné neki.

Rohadt sötétség!

Mi történt a mécsesekkel?

Feje újra és újra asztallábnak koccant, mintha egy elvarázsolt asztalláb-erdőből akart volna kimászni. Az istenit, hát hány lába van ennek az asztalnak? Amikor azt hitte, kijutott, valaki elkapta a nyakát, maga alá gyűrte, és eemsi szitkokat mormolva kétszer-háromszor lefejelte. Leon a lehengerlő bűzből arra következtetett, hogy Krontel tért magához és tévesztette össze a sötétben valakivel. Mivel a torkát szorongató kéz miatt nem tudta kimagyarázni a helyzetet, könyékkel az

illető képébe vágott. Erre elengedték, és a test legördült róla. Leon dühödten mászott. Valaki elkapta a bokáját, és harciasan húzta visszafelé. Rúgott. Elengedték. A vaksötét kezdett végképp az idegeire menni. És az az átkozott varázskard odafenn a mestergerendában ilyenkor bezzeg nem világít! Hát miféle kard ez? Hirtelen tisztulni kezdett Leon szeme előtt a világ. Mintha egy sötét falból dugta volna ki a fejét a világosba. De már húzta is vissza, mert azon kapta magát, hogy egy négykézláb mászó, vörös sörényű, vicsorgó bolggal néz farkasszemet, aki a kardjával dühödten hadonászva próbálja megsebezni azt a két paveent, aki a lábánál fogva visszafelé rángatta. Wuff nem sokkal arrébb a pult mellett cserépdarabok és levert fakupák társaságában egy véres húsdarabon rágódott, amelyről sejteni lehetett, hogy egykor a varázslatos képességű macskaszerű állat lehetett. Úgy látszik, mégis az izomerő kerekedett felül.

A szorongatott helyzetű bolg felfedezte Leont, s dühösen rávicsorgott. Leon sietve visszavonult. Nem is olyan rossz ez a sötétség. Valaki egyszerűen átesett rajta. Leon sietve mászott oldalirányba, mielőtt az illető keresni kezdi az ellenfelét. Közvetlenül a felfelé vezető lépcső mellett bukkant ki az egybefüggő, sötét falból. A lépcső tetején épp most tűnt el az egyik vörös bolg, a nyomában Razco. Bár a sötétben még tovább dühöngött a csata, odafentről most már jóval nagyobb hangzavar áradt. A küzdelem az emeletre is áttért.

Leon tett néhány bizonytalan lépést a lépcsőn, de egy mindennél szörnyűbb ordításra megtorpant, és visszafordult. Olyan sötétséget látott még mindig, hogy szinte vágni lehetett volna. Ebből a sötét falból Krontel bukkant elő csúnyán behorpadt fémsisakkal. Alaposan a fejére szorulhatott, mert mindkét kezével erősen rángatta. Közben dühöngve ordította és vicsorgott.

– Szétharapom ezt az átkozott sisakot! – őrzöngött az eemsi. Az öklével püfölte, majd tehetetlenségében fejével rohant a falnak. De ezzel csak azt érte el, hogy a földre huppant, és a fájdalomtól most már még jobban ordított.

A sötétség homályosodni kezdett, majd mintha elfújta volna egy váratlan szélroham, egyszerűen eltűnt, s láthatóvá vált a csatatér. Asztal- és székcroncsok között két alak hempergett egymással. Most a cheemp hadnagy került felülre, ám ellenfele, Mirk vasmarokkal szorongatta a nyelőcsövét, a másik kezével pedig egy asztallábat ragadott fel, hogy beverje ellenfele képét. Ám a világosban felismerték a félreértést, és morogva próbáltak kibontakozni egymásból. Csak nehezen sikerült.

Krontel káromkodott. Megpróbálta törével lefeszíteni a sisakját a fejéről, de megvágta a homlokát, és vér csorgott a szemébe.

Az eemsi szitkozódott, mint egy kocsis.

A helyiségben már holtan hevert az egyik bolg, akinek a több vágásból vérző, félmeztelen goreel verte be a fejét a fél lócával. A fogadó vendégei közül három cheemp hevert a roncsok között vérbe fagyva, de szinte mindenkit ért valamilyen kisebb-nagyobb sebesülés, még Wuff sem ép bőrrel zabálta egykori ellenfelét: a faráról néhány pikkely egyszerűen lepörköldött.

Mindössze egyvalaki úszta meg sérülés nélkül...

A hreeir varázsló pedig eltűnt, mintha a föld nyelte volna el!

Leon megtörölte vérző orrát, és lábujjhegyre állva kiráncigálta a Hajnal Kardját a mestergerendából.

Fentről nagy robaj hallatszott, mintha egy szekrény dőlt volna el. Leon sorsukra hagyta az elfoglalt feleket, és kettesével véve a lépcsőket száguldott fel az emeletre.

Razco és a merbolgi dárdás egyszerre rontottak neki a padlás egyetlen ajtajának. Az beszakadt rohamuk alatt, s a túloldalán csukladozó bolgot a falhoz préselte. Mielőtt magához térhetett volna a meglepetéstől és felemelhette volna a kardját, áldozatul esett a harci lázban égő Razco csapásának. A roppant pöröly szétlapította a vörös szőrzetű fejét. A merbolgi katona vakmerően a gigászi termetű, hreeir varázsló felé rontott, aki félig meggörnyedt az alacsony mennyezet alatt. Egy könnyed mozdulattal rácsapott a dárda nyelére, s az úgy tört szilánkokra, akárha gyufaszál lett volna. A merbolgi fickó a lendülettől

fejjel rohant bele a hreeir gyomrába, s úgy pattant le róla, mintha sziklafalnak ütközött volna. A hreeir rettenetes hangon felbömbölt, s két titáni mancsával egyszerre sújtott le a szerencsétlen cheempre. Az ütés ereje olyan hatalmas volt, hogy nem csak a merbolgit taglózta le, mint egy ökröt, de a padlás padlója is engedett a roppant erőnek, s beszakadt a halott alatt.

Azonban a harci lázban tomboló Razcót még ez az iszonyatos erő sem rettentette vissza. Leon hiába ordított rá, hogy maradjon veszteg, rárontott a varázslóra.

Az azonban nem várta meg a rohamot.

Hátat fordított, s miközben két mancsával lyukat szakított a zsúptetőn, krokodilfarkával akkorát csapott a rettenthetetlen Razcóra, hogy a szerencsétlen thorp majdnem maga is lyukat tört a tetőn keresztül. Nyekkenve zuhant vissza a padlóra, s az beszakadt két lába alatt. Ám a thorp gróf nem zuhant le a cheemp tetemének példáját követően. A mestergerenda ugyanis épp a két lába között helyezkedett el, s felfogta zuhanását. A szerencsétlen fickó férfiassága akkorát csattant a kemény gerendán, mintha két tojást törtek volna fel.

Razco Menem, thorp gróf, Menem vár örököse úgy ordított, mintha a két jelzett tojás valóban szétreccsent volna. Egyik kezével a fájdalom helyéhez kapott, a másikkal dühösen szorította pörölye nyelét.

A hreeir akkora lyukat szakított a tetőn, melyen egy ökör is kifért volna. Az óriás varázsló villámgyors mozdulattal megperdült. Kész csoda, hogy őalatta nem szakadt be a padló.

– A Hajnal Királynője nevében! – ordította Leon. – Megállj vagy meghalsz!

– Érdekes – recsegte a fickó gúnyosan –, én is épp ezt akartam mondani!

– Öld meg a fattyút! – sipítozta Razco fejhangon.

– A kardot! – sziszegte a hreeir. – Dobd ide!

– Mi? – rökönödött meg Leon.

– Dobd ide a kardod, vagy megöllek!

Leon ösztönösen a sugárpisztolya után kapott, de megállt mozdulat közben, mert a hreeir jobb kezében valami fémes tárgy csillant.

Egy hasonló sugárfegyver meredt egyenesen Leon arcába.

– Tíz másodpercet kapsz! – sziszegte a hreeir. – Ha nem dobod ide, megöllek és elveszem magam. Egy... kettő... három...

Leon a tehetetlenségtől dühöngve hajította az óriás felé a Hajnal Kardját. Az bal kézzel elkapta a markolatát, és kissé felszisszent, amikor sercegés hallatszott a tenyere irányából. Ám a következő pillanatban egy gyors mozdulattal máris palástja övébe dugta, s a fegyver már ártalmatlanul villogott az ezüstszínű anyag mellett.

A falépcsőn lépések dobogtak. Valószínűleg Mirk és az életben maradtak igyekeztek felfelé.

A hreeir rekedtes hangon felröhögött, és meglendítette ezüst szárnyú palástját. Talán egy másodpercbe sem telt, s ott, ahol az előbb még a hreeir óriás állt, most egy igen hatalmas termetű, ezüst színű denevér látszott.

– Egy mergháni! – üvöltötte Leon, és mozdulni sem bírt, a lába földbe gyökerezett. – Egy átkozott mergháni!

– Úgy van! – sziszegte rekedtes hangon a denevér, meglendítette a szárnyát, s a szárnyak végén található idéetlen kezeivel megragadta a tető nyílásának szegélyét. – És ha még egyszer találkozunk, Sötét Láng kutyája, az számodra végzetes lesz!

– Ki vagy? – ordította Leon tehetetlen dühében. – Tudni akarom, kit keressek!

– Hogy kit? – röhögött gúnyosan a denevér. – Almergin vagyok... a Hajnal Lovagja!

Egy erőteljes mozdulattal feltornászta magát, és mire Leon előrántotta a sugárfegyverét, a denevér vijjogó röhögéssel felröppent a tetőről. Leon átkozódva rontott a tetőnyíláshoz, ám a halott merbolgi katona ütötte lyukról megfélemedezett, és majdnem ő is lezuhant, hogy nyakát törje a lenti roncsok között. A padló kiszaladt a lába alól, az egyik lába belecsúszott a lyukba, és alig tudott hirtelen megkapaszkodni a nyílás szélében.

– A francba! – ordította. – A francba!
– Mi van? – bömbölte a véraláfutásos szemű Mirk, aki kissé bicegve ekkor rontott be a padlásra. – Mi a nyavalya van!?
– Szétment a tököm! – énekelte Razco panaszos szoprán hangon.
– Elvitte! – üvöltötte Leon a hisztéria határán. – Elvitte a Hajnal Kardját!

Maga sem tudta, micsoda fekete köd tört az agyára. Kimászott a lyukból, a tetőn lévő réshez rontott, és eszelős rikoltozással perzselő sugárnyalábokat kezdett lövöldözni az egyre távolodó denevér után. Ám a sugárnyalábok rendre elolvadtak, mielőtt a denevér ezüstös feltjét utolérhették volna. Már túl nagy volt a távolság.

– A francba! – kiabálta Leon. – Megölöm! Kinyírom! Egy rohadt mergháni! Egy rohadt, átkozott mergháni!

Addig lövöldözött, amíg a fegyverből nem jött ki több sugárnyaláb, csak halk sistergések hallatszottak. A markolat kijelzőjére pillantott. Egy apró piros pötty villogott.

Leon földhöz vágta a fegyvert.

– Mi történik velünk? – üvöltötte, és a fejét rázta, mert úgy érezte, mintha apró hangyák mászkálnának a kobakja alatt, és megzavarnák a gondolatait. – Mi a nyavalya történik velünk?

– Az a bor! – bólogatott Mirk, és kisegítette urát kényszerű helyzetéből.

Razco igen fájdalmasan tapogatta a lába közét, és sietve nyúlt bele a nadrágjába, hogy tapogatózó módszerrel meggyőződjön a sérülése jellegéről.

– Hála Kevanaarnak! – sóhajtott fel megkönnyebbülten és sipító hangon. – Nem tört csontom... meg más se...

Leon felvette a használhatatlan fegyvert, és az övébe dugta. Megpróbálta mély lélegzetvételekkel lehiggasztani magát. Csak nehezen sikerült.

Oda a Hajnal Kardja!

Eddig nem túl sok hasznát vette, de most szinte meztelennek érezte magát nélküle!

S a fejében ezek az apró hangyák meg a lila köd!

– Mi a nyavalya!

Mirk és a cheemp hadnagy haragos képpel álldogáltak. Mirknek valaki betörte az orrát, ráadásul a nagy kavarodásban szemén vághatták, mert mindkét szeme alatt vörös zúzódások éktelenkedtek, melyek hamarosan szép zöldes-kékes-lilás színben fognak pompázni. Mindezek tetejében még erősen sántított is, mert a zűrzavarban, a mágikus sötétségben valaki a lábára csapott egy roppant harci pöröllyel. Mirk annak ellenére, hogy kiségitte gazdáját a lyukból, nem vetett túl barátságos pillantásokat a thorp grófra. A hadnagy sem volt túl egészséges állapotban. Elöl három foga hiányzott, még mindig köpködte a vért; sötétbarna hajából a homloka tetején kitéptek egy maroknyit, s pont onnan, ahol már amúgy is ritkult kissé. Fejbőrén véres folt jelezte a hiányt.

Lassan érkeztek a többiek is. Tépett ruhában, behorpadt sisakkal, összekarmolt képpel Krontel, az eemsi sámán. Mögötte számos sebből vérezve a fekete szőrzetű, félmeztelen goreel. Ő a bal vállát furcsa pózban tartotta, s bal karját ernyedten lógatta teste mellett. Mindenesetre a seb nem vérzett, s ez arra utalt, hogy valami tompa fegyverrel vágta vállon; kardlappal vagy harci kalapáccsal. A mogorva goreel neheztelő pillantást vetett Razcóra, aki jelenleg épp a bűnös fegyverre támaszkodva, olyan léptekkel próbált járni, mint egy gólya térdig érő vízben.

Rajtuk kívül a lépcsőn tolongott még az egyik paveen, meg három cheemp (köztük az a merbolgi íjász, aki úgy megijedt a mágikusan eltérített lövéstől, hogy kivonta magát a csata sűrűjéből) – valamennyien siralmas állapotban.

Krontel, az eemsi szolgál igen sírós hangulatban káromkodott. A fejére szorult sisakot átkozta. A hadnagy és Mirk egyesült erővel sem bírták lerángatni róla. A próbálkozást persze hamar feladták, mert egy erősebb rántásnál Krontel feljajdulva úgy rúgta bokán a jólelkűen segédkező cheemp hadnagyot, hogy az nyüszítve kuporodott össze kínjában. Erre persze Mirk is felhagyott a segítségnyújtással.

Lihegve nézték egymást a szűk padláson. Mindenkinek volt oka neheztelésre.

– Azért... – simogatta meg fájdalmas képpel Razco a harci pörölyét – jó kis csihpuhi volt, mi? – Csoda, hogy a jelenlévők közül ezért a megállapításáért senki sem szúrta le azonnal.

A társaság nem nyújtott valami épületes látványt. Leonnak még mindig vér szivárgott az orrából, és sötétben mászkálását több horzsolás és zúzódás jelezte a testén. Krontel arcán számtalan karmolás éktelenkedett, és alig bírt nyelni, úgy megszorongatták a nyakát, a fejére szorult sisak csak a hab volt a tortán. A hadnagy a földön guggolt, a bokáját tapogatta, s ráadásul a kezét, mellyel a bokája fájdalmát próbálta enyhíteni, csúnyán megharapta valaki.

Krontel szomorúan pislogott a fejére szorult, horpadt sisak alól thorp gazdájára. Razco pedig azon kívül, hogy szétrakott lábbal, nagy léptekkel járt, furcsa szögben tartotta a bal vállát, de ezt igyekezett leplezni. Rendkívül kínosan érezte volna magát, ha kiderül, hogy a sötétség leple alatt nagy buzgóságában önmagát is vállon suhintotta.

– Mint mondtam, remek csata volt – ismételte meg előbbi kijelentését Razco, és örömmel nyugtázta, hogy hangja folyamatosan kezdte visszanyerni eredeti mély mivoltát. Hadvezérként tekintett végig a győztes seregen. – Barátaim! Ez aztán csata volt a javából!

– Csak azt nem értem – simogatta meg feldagadt és véresre karmolt arcát Krontel –, miért verekedtünk... és kivel?

Igen, ez a bódult állapotból ocsúdok számára mélységes rejtély lehetett.

– A Hajnal Kardjáért jött! – kesergett Leon. – Elragadta!

– De... egyáltalán ki volt ez? – morogta a hadnagy, aki két emberét is elvesztette a csata folyamán. Aztán Mirkhez fordult. – Te meg miért támadtál rám a sötétben, mi?

Mirk felháborodott.

– Én támadtam rád? Te ragadtál torkon!

– Átkozott thorp!

– Micsoda? Ezt azonnal vond vissza!

Razco lépett közéjük.

– Elég legyen! – mordult rájuk most már régi erélyességével. – Nincs elég bajunk a faji torzsalkodások nélkül is? Fogjatok kezet! Na... mi lesz?

Mirk és Grundarohl vonakodva kezet fogtak. A hadnagy felszisszent. Csak most fedezte fel a kézfején a mély fognyomokat.

– Valaki belém harapott! – morogta.

– Ne a történteken merengjünk! – zárta le a témát határozottan Leon. – Nem az számít, hogy ki kit harapott meg, hanem az, hogy hogyan állunk! Hol van Grun Grath?

Csodálkozva néztek össze.

Tényleg az erfro-bolg nem jött fel velük a padlásra.

Elsőként Leon indult meg lefelé a lépcsőn. Valósággal megdermedt, és csendre intette a társait. Hallgatózott.

– Halljátok?... Miféle hátborzongató hang volt ez?

Razco azonnal a harci kalapácsához kapott. Többen megpróbáltak elhúzódni a közeléből.

Lentről az ivó felől kísérteties suttogás hallatszott. Mindenki hallotta csak Krontel nem, akinek a fejére szorult sisak nagymértékben károsította a hallását.

A kísérteties suttogás megismétlődött, most még tisztábban és határozottabban, mint korábban, de a szavak érthetlenségén ez mit sem változtatott. A helyzet félelmetességét csak fokozta, hogy a rémes suttogásba most síron túli, mély morgás és nyöszörgés is vegyült, majd távoli, elhaló, magányos hörgés hallatszott.

Fegyverrel a kézben, óvatosan lopakodtak lefelé a nyikorgó fa-lépcsőn, és minden szál szőrük felborzolódott, amikor a hátuk mögül tompa koppanás, csörrenés hallatszott. A sisaktól alig látó Krontel beleverte a fejét egy alattomos gerendába.

Közben Razco porölyvével a kézben megelőzte Leont, elérte az alsó lépcsőfokot, és az eléje táruló szörnyű látványtól olyan váratlanul torpant meg, hogy a mögötte igyekvő, amúgy is bizonytalan járású Mirk majdnem ledöntötte a lábáról.

Újra felhangzott a kísérteties suttogás.

– Könyörgöm – lehelte valaki a magasból –, segítsenek!

A helyiség természetesen még mindig magán viselte az iménti csatározás nyomait, s a baloldal, ahol a sötétben elszánt csata dúlt, teljes mértékig romokban hevert. A szilánkokra tört asztal- és székmарadványok közt edény- és ételdarabok hevertek szétszórtan. A cheemp vendégek hullái mellett ott hevert a merbolgi lándzsás teteme, aki a padlásról zuhant le egy szörnyű ütés nyomán, s valamivel arrébb, szinte egymáson, mintha szerelmesek lennének, a támadó bolg hulláján a halálosan sebesült paveen nyögdécselt. S tőlük nem messze, a pult mellett a padlón a chorald és a macska fogócskájából származó maradványok fölött ott állt Wuff, a vérszagtól megőrült fenevad. Feszülten, véres pikkelyekkel, morogva és agyarait csattogtatva bámult felfelé, valahová a magasba, ahonnan a suttogás hallatszott. A díszes faragású edényes állvány tetején, cakkosra tépázott bőrkötényében ott kapaszkodott a fogadós vacogva a félelemtől, és suttogni is alig mert, mivel a díszes faragású, ám kis teherbírású állvány vészesen ingott alatta. Amikor meglátta a lépcsőn lefelé lopakodó társaságot, megkönnyebbülten sóhajtott fel, és rekedten imádkozott.

– Könyörgöm, uraim – hörögte halálra váltan –, fogjátok le azt a fenevadat!

Leon és társai döbbsen néztek egymásra. Először nem is akarták érteni, miféle „fenevad”-ról lehet szó. Végül a mélabús Leon lépett előre.

Wuff azon nyomban megnyugodott, abbahagyta a morgást, és békésen nyalogatni kezdte a padlót a „macska” maradványainál, mintha mi sem történt volna. Aztán egy szempillantás alatt visszalényegült jól ismert önmagává, bizonytalan lábakkal felkelt, és úgy remegett, mint a nyárfalevél.

– Te tehetsz róla – kiáltott Leon ingerülten a fogadósnaк –, mit ijesztgeted szegény állatot! Jól van, Wuff, ne félj, nem bántanak!

A többiek megkönnyebbülten sóhajtottak fel, a fogadós pedig zsörtölődve mászni kezdett lefelé. Az állvány megingott, gyászos

reccsenéssel omlott össze a súlyos test alatt; a bőrkötényes alak tompa nyögéssel tűnt el a díszes faragású deszka- és cserépmaradványok között.

– Ott az a dög! – morogta utálkozva Mirk, és egy kitört lábú asztal épen maradt lapjára mutatott, melyen háborítatlanul hortyogott Kind Gren Grun Grath, az erfro-bolg bölcs.

– Mielőbb tovább kell mennünk! – közölte idegesen Leon. Razco intett Mirknek. A thorp szolga a hortyogó erfro-bolghoz bicegett, és fájdalmát leküzdve belerúgott.

– Kelj fel! Hallod?

Grun Grath csak lassan éledezett.

A cheemp hadnagy megvizsgálta két katonája tetemét, és morgván, értetlen képpel rázza a fejét.

– Egyáltalán... ki kezdte? És miért?

Krontel komoran bandzsított ki a fejére szorult sisak alól.

– Ezt én már kérdeztem.

A hadnagy bosszúsan fordult oda.

– Te csak tartsd a pofád... eemsi!

– Mi van? – háborgott Krontel. – Velem van bajod?

Időközben Grun Grath valahogy magához tért, körülnézett, majdnem elájult a látványtól, és bűnbánó képpel vánszorgott oda Leonékhoz.

– A mindenit! – motyogta alig érthetően. – Micsoda rumli! Tudjátok, nem szándékos... Ha egy kicsit többet iszok a kelleténél... mindig ilyen garázda vagyok... Sok halott van? Én tettem, mi? – A fejét rázza. – Nem tudom, mi jön rám olyankor, ha erősebb a vinkó a kelleténél... – A fejét tapogatta. – Ebben a borban volt valami...

Leon zavaros tudata csak lassan kezdett tisztulni. Erre a megjegyzésre felkapta a fejét.

– Valami?

– Én sima bortól nem szoktam így kifeküdni – erősködött Grun Grath, majd az igazság kedvéért hozzátette: – csak ritkán... A mindenit, hogy tudok ekkora kárt okozni!?

Mirk majdnem leütötte.

– Semmi közöd hozzá! – mordult fel. – Te csak durmoltál, amíg mi verekedtünk!

Az erfro-bolg hitetlenkedve nézett rá, és a terem roncsaira meg a tetemekre mutatott.

– Azt mondd... nem én tettem?

– Nem hát!

– Na, erre iszunk! – rikkantott fel örömeiben Grun Grath, és egyből négykézlábra ereszkedett a padlón, mert az egyik asztal roncsa alatt felfedezett egy alig törött korsót, aminek az alján még lötyögött egy kis lé.

Leon idegesen forgolódott. Valami nem stimmel. Mintha a korábban hallott síron túli hangok nem maradtak volna abba. Mintha az udvarra vezető hátsó ajtó felől hallatszanának.

A fene ezt a fejjúgást! Nem akar véget érni!

– Pszt! – mondta Leon idegesen. – Ott kinn van valami! Hallgassátok!

Most mindnyájukban meghűlt a vér. Az előbb hallott síron túli nyögések és elkárhozott lelkek baljós nyüszítései tehát nem a jelenleg bűnbánóan zokogó fogadóstól eredtek. Kintről a fogadó udvaráról hallatszottak a rettenetes hangok; a hideg futkározott a hátukon.

A kert felől kínlódó nyüszítés hallatszott, majd oly szörnyű nyögés, amelyet csak a pokol mélyén gyötrődő lelkek képesek hallatni végső haláltusájukban.

Razco elszántan indult az ajtó felé. Elvégre ő mégiscsak nemesember. Méghozzá egy igazi thorp gróf! Jobbjában keményen markolta pörölye nyelét, ballal kinyitotta az ajtót, és óvatosan kilépett. A többiek szorosan a nyomában. LélegzetviSSzafojtva meredtek abba az irányba, amerről a pokolbéli nyögések hallatszottak. A felhők mögül váratlanul kibukkant a véres ösztönöket felszabadító telihold kerek képe, és jéghideg fénye az udvar szélén egy hátborzongató külsejű szörnyetgre esett. A szörny nem volt hatalmas termetű, azonban leírhatatlanul torz, semmire sem hasonlító formája kóros benyomásokat élesztett az

elbátortalanodott kalandorokban. Nem lehetett nagyobb egy jól megtermett kutyánál, de nem kutya volt. Síri hangon fújtatott és nyöszörgött félig takarva a hosszú levelű gyomnövényektől, s közben ütemesen ingatta magát előre-hátra, mintha valami démoni imát kántálna. Olyan széles lehetett, mint amilyen magas, furcsa cafatok lógtak róla mindenfelé, nem lehetett kinézni, négy lába van-e vagy hat, s sörényes feje, mely a torz törzsön billegett, a rávetődő árnyaktól formátlannak tűnt, csak az apró szarvak látszottak, amelyek mindannyiszor megvillantak fején, valahányszor előredőlt.

Wuff, a harciatlan chorald halkan szűkülve, lekonyult farokkal és füllel bújt Leon háta mögé.

– Telihold van – suttogetta a cheemp hadnagy babonásan. – A gonosz hatalmak leghátborzongatóbb teremtményeiket szabadítják ilyenkor a világra.

– Terüljünk szét legyező alakban! – lehelte Razco, és a fújtató szörny felé mutatott.

– Jó – lehelte rá tömény alkoholszagot Grun Grath, és kezét, lábát kinyújtva végigterült a földön. Legyező alakban.

Közben a többiek nesztelenül körülvették a szörnyet. Az nem törődött velük, csak nyögött és fújtatott tovább artikulátlan hangján.

Razco előrenyújtotta gyűrűs kezét, és szemét lehunyva mély lélegzetet vett.

A többiek erősebben markolták a fegyverüket. Leon a sugárpisztoly markolatát szorongatta, s bár érezte, hogy a fegyver használhatatlan, túl kába volt ahhoz, hogy mással próbálkozzon.

– Reá! – ordította választékosan Razco, és miközben harciasan meglengette pörölyét, s hogy Leonon kívül mindenki más is kába lehetett, azt az is jelezte, hogy a thorp grófnak e mozdulatával sikerült úgy fejbe csapnia a körülötte tébláboló Krontelt, hogy az eemsi sámánnak két centivel lejjebb csúszott a sisakja. Mivel a fémsapka így teljesen eltakarta a szemét, Krontel gyakorlatilag semmit sem látott, és az ütéstől nekirohant a merbolgi íjásznak, aki ezáltal egyensúlyából kimozdítva, félelmetes fegyveréből jól irányzott nyílvesszőt küldött a

szörny nyaka helyett az előrerontó Mirk sarkába. A thorp szolgál felordított, és megsebzett lábával vesztül a levegőbe rúgott, mintha ezzel akarna szabadulni a kintől. Ezt épp időben tette, hogy az oldalirányból támadó cheemp hadnagy keresztülbukfencezzen rajta, és fejével nekiszálljon a szemből rohamozó goreelnek. A hatalmas természetű fickó felüvöltött dühében, mert azt hitte, az izmos merbolgi hadnagy ilyen módon akarja kisemmizni a szörnyeteg megölésének dicsőségéből. Torkon ragadta az egyensúlyát veszített Grundarohlt, és busa fejével lefejelte.

Mirk nyüsztítve kuporodott le, és rángatni kezdte a csizmája sarkából kiálló, cakkos tollazatú, kurta nyílveesszőt. A szörny megpróbált felegyenesedni, és közben állati hangokat hallatott. A goreel és a cheemp egymás torkát szorongatva, egymás vékonyába térdelve fetrengett a földön. A félig vakságra ítélt Krontel elborult aggyal üvöltve üzte a sűrűn elnézést kérő Razcót a ház körül, Leon a choraldot rángatta vissza, ami minden áron be akart menekülni a fogadóba. Az íjász új vesszőt illesztett a fegyverébe, sietve felhúzta, és megcélozta az egymással verekedők közt őrzöngve ugráló szörnyeteget. A fogadós kiabálva rontott ki az udvarra, és megrántotta az íjász vállát.

– Ne! – sikoltotta.

A gondosan célzó íjászban egy pillanatra megállt az ütő; a nyílveessző viszont kiröppent.

Mirk égető fájdalmak közepette végre kirántotta csizmája sarkából a kurta vesszőt, és megpróbált ráállni a lüktető lábra. Ekkor érkezett az újabb nyílveessző, közvetlenül a térde mellett fúródott a talajba. A thorp hasra vágódott, és elhatározta, hogy most már nem kel fel, amíg vége nem lesz a nyílzápornak. Közvetlenül előtte a cheemp hadnagy a goreel bozontos mellkasát harapdálta, az pedig dühödten püfölte ellenfelét.

A szörnyeteg kiszabadult. Visítva ágaskodott fel. A hadnagy és a goreel abban a pillanatban szétváltak, és mindketten a szörnyre vetették magukat. A goreel volt a gyorsabb. Iszonyatos ökölcsapást irányzott a bozontos fej irányába, s bár nem bírt igazán nagy erőt kifejteni, egyetlen

ütéssel letaglózta azt. A szörnyeteg, mely most hogy felegyenesedett, határozottan emberformát mutatott, eldőlt, mint egy zsák.

– Űristen! – üvöltötte a fogadós. – Mit tettetek?

A fogadó túlsó vége felől futva érkezett Razco.

– Gyorsan! Segítsen valaki! Krontel beleesett a pöcegödörbe!

Miközben az íjász és Leon elsietett Razcóval, hogy kihúzzák pórul járt társukat, Mirk érzékelve, hogy a nyílzápornak vége szakadt, felkönyökölt, és sziszegve sántikált, hogy megtekintse áldozatukat. A cheemp hadnagy a ruháját igazgatta, a goreel pedig véres mellszőrzetét simogatva hajolt áldozata fölé. Most hogy feküdt és nem kuporgott, tisztán látszott, hogy egy végtelenül rongyos és ápolatlan, hájas nő az, akinek szarv alakú csat díszleg a hajában és jókora ütésnyom az állán. Közben Mirk, aki a környezetet vizsgálta, valami különös dolgot pillantott meg a fűben, és lehajolt, hogy szemügyre vegye.

– Az anyósom! – jajveszékelt a fogadós. – Miért bántottátok?

– Hát miért nem szólt? – dörmögte a goreel morózusan.

– Süketnéma a szerencsétlen!

Erre a goreel csak a vállát vonogatta.

– De vajon... – csodálkozott a hadnagy – miféle hátborzongató rituálét űzhetett itt teliholdkor... egymagában?

Mirk zord tekintettel egyenesedett fel vizsgálata tárgyától, és a fűbe törölgette a kezét.

– Szorulása volt – vetette oda hűvös méltósággal, majd elindult a ház felé.

– Még jó, hogy elcsúszott az ütés – morogta a goreel, és a vállára vette a szerencsétlen asszonyt.

Grundarohl azonban megállította.

– Te meg miért engem támadtál? – követelte. – Hát nem tudod, hogy én a merbolgi városőrség hadnagya vagyok?

– Ostoba cheemp! – morogta a goreel, és terhével a vállán elindult az ajtó felé.

– Mi történt ezzel? – motyogta értetlenül a hadnagy. – Este még a legjobb barátai közt emlegetett, együtt énekeltünk, most meg nekem esik és belém köt!

Mirk erősen sántítva, két tollas nyílveesszővel a kezében elindult, hogy megkeresse a titokzatos íjászt, azonban minden bajáról megfeledkezett, amikor meglátta a tetőtől talpig trágyás Krontelt, akiről épp most rángatták le rettenetesen búzló ruháit; a fickó úgy állt ott egy szál sisakban, mint egy rakás szerencsétlenség. Úgy káromkodott, hogy rossz volt hallgatni, és úgy búzlótt, hogy lehetetlen volt a közelében megmaradni. A kúthoz vonszolták, és a vályúban tetőtől talpig lemosták, aztán egy pokróccal körbetekerték.

– Csínján kellett volna bánni a vízzel! – vacogta mérgesen Krontel.
– Még csak az hiányzik hogy a fejemre rozsdálljon a sisak!

Leon komor képpel sétált oda a fogadó ajtaja előtt heverő anyósát pofozgató fogadóshoz.

– Szóval *hány* aranyat adott neked Alméra, fogadós?

A bőrkötényes fickó elsápadt.

– Öt... illetve tizet...

Leon sóhajtott.

– Vége a játszadozásnak, fickó! – förmedt rá fenyegetően a kövér alakra. – Ha nem tálalsz ki azonnal mindent, egy szavamba kerül, és a barátaim szétlapítanak! Épp elég dühösek...

A fogadós levegő után kapkodott. A nyakán még jól látszott a borzalmas háromujjú kéz szorítása.

– Én...

– Nem kegyelmezek, ha egyetlen hazugság is elhagyja az ajkadat!

– Azért kaptam tíz aranyat, hogy átadjam az üzenetet, amit már közöltem, és hogy... és hogy *groot*-port szórjak a borotokba...

– Groot-port?

– Megzavarja a gondolkodást – makogta a fogadós. – Homályossá teszi az agyat. Elkábít... egy időre...

– Meddig?

– Pár órára. Már múlik a hatása...

Leon elgondolkozott. Ő azért még erősen érezte a hangyákat mászkálni a halántékánál. Szóval Alméra elkábította!

– Miért?

A fogadós ijedten vonogatta a vállát.

– Azt... nem mondta meg.

Leon megrázta a fejét, hogy tisztuljon valamelyest.

– Elvisszük öt lovadat – jelentette ki. A fogadós jajveszékelné kezdett.

– Tönkrementem, végem... a fogadóm romokban, és még a lovaimat is elviszik!

Leon vállat vont. Nem tudta megatni a jajveszékelt. Saját bánata a kard elvesztése fölött, vagy még inkább a veresége fölött mély szomorúsággal töltötte el. És közönnel mások bajai iránt. Odabenn a fogadóban hullák hevernek. Olyan cheempek, akik megúszták az eemsik fosztogatását, mészárlását. S itt lették vesztüket.

Leon vállat vont. És az ajkába harapott. Felegyenesedett.

– Merre ment Alméra? – kérdezte szinte közönyösen. S talán közönye még rettenetesebb volt, mintha fenyegetőzött volna.

A fogadós úgy reszketett, mint a nyárfalevél.

– Arra... amerre mondtam...

– Kingord felé?

– Igen.

– Tudod, mit teszek veled, ha most hazudtál?

A fogadós megborzongott.

– Esküszöm, hogy Kingord felé ment!

Leon a társai felé fordult.

– Elviszünk öt lovat. Már indulunk!

A hold állásából látszott, hogy már jóval elmúlt éjfél, és nem sok lehetett hátra a hajnal beköszöntéig.

– És velem mi lesz? – hördült fel a pokrócba csavart Krontel, aki fél szemével épphogy kilátott a sisak alól.

Razco Menem némi büntudattal pislogott rá.

– Hát igen, ezt a problémát még meg kell oldanunk.

– Én kovács voltam – jegyezte meg Mirk komoran a kardjára támaszkodva. – Ismerem az ilyen acélsisakokat. Könnyű leszedni.

– Tényleg? – csillant fel a remény Krontel egyetlen kilátszó szemében.

– Csak jó alaposan püfölni kell, előbb-utóbb szétreped. Akkor már lehúzzuk könnyen.

– Vagy esetleg lefaraghatnátok a randa eemsi fejéből! – javasolta rosszindulatúan a cheemp hadnagy. – Az is egy megoldás.

– Menjetek a fenébe! – közölte Krontel dühösen, és magához véve kimosott ruháit, a pokrócba csavarva akkorát tüsszentett, hogy a sisakban még sokáig visszhangzott.

Grun Grath még mindig ott hortyogott a fogadó udvarra nyíló ajtaja előtt, ahová legyező alakban szétterült. Felrázták. Elég nehezen sikerült.

5.

Mint kiderült, az indulás nem volt olyan egyszerű, mint gondolták. A lovak, pontosabban szólva a gebék felszerszámozása nem ment túl könnyen, megfelelő lószerszámok híján. S mire észrevették, a hadnagy és egyetlen megmaradt katonája felkötözték halott társaikat lovaik nyergébe, és köszönés nélkül eltávoztak. Ám mire megvirradt, az első napfény már úton találta Leonékat. Az éjszakai események után borongós hangulatban keltek útra. A fogadós addig jajveszékelt, míg Leon utasítására Razco jobb kedvre derítette hét arannyal. Ettől a fölösleges pénzpocséklástól viszont Razcónak támadt még rosszabb kedve. Ám a végén pusztán barátságból a fogadós még úti elemózsiát is összekapart távozó vendégeinek tulajdona romjai közül.

A cheemp hadnagy és egyetlen életben maradt katonájának bosszús távozása után egy órával Leonék is elvágattak a poros úton Kingord felé.

Nem nagyon szóltak egymáshoz, a nagy mennyiségben fogyasztott, good-porral kevert bor miatti múlt nem akaró kábaság és az éjszakai balul sikerült csetepaté alaposan rányomta bélyegét a hangulatukra.

Leon komoran poroszkált, igyekezett leküzdeni émelygését és a kard elvesztése miatt érzett bánatát, s megpróbált inkább az előtte álló feladaton gondolkodni. Ám lüktető feje miatt nem nagyon tudott koncentrálni.

Razco látszólag hetykén ült a nyeregben, de tettetett sértettsége mögött némi önvád is meglapulhatott. Vagy talán az „eltékozolt” aranyak fölött búsongott?

Mirk sápadtan ült csontsovány hátasán, s összekarmolt arcán sötét kifejezés ült. Csak ritkán nézett balra, a pórul járt eemsire.

Krontel alaposan megkapta. Nem elég, hogy a sötétben valaki szemén vágta, s az ütés helye megfeketedett, behorpadt sisakja rendesen rászorult a fejére, s félig eltakarta az eemsi ép szemét. S mindezek mellett, minden mosakodás, kivakarás dacára a takaróba csavart Krontel úgy bűzlött, mintha egy hétig lubickolt volna az ominózus pöcegödörben.

Az eemsi harcos magába roskadva lovagolt gyakorta prüszkölő lován, s amikor nagy néha kizökkent önsajnálataból, mohón pillantott körül társain a gúny vagy a vidámság jeleit keresve, s ilyenkor keze buzgón rászorult az alabárdjára, hogy elégtételt vegyen a legapróbb csúfolódásért. Azonban a társai szándékosan nem néztek feléje, s lehetőleg még az orrukat is csak leplezve fogták be.

A levert csapat egyetlen vidám tagja Grun Grath volt, aki arcán széles vigyorral féloldalasan csüngött ki a nyeregből. Vidámságának nyilvánvaló oka ott himbálódzott a nyakában keskeny bőrszíjon: egy félig telt borostömlő. S derűs hangulatához hozzájárult még az a pár kancsó vörösbor is, melyet az ébredés és az indulás közt eltelt rövid időszakaszban fogyasztott el, amíg a társai a felmálházás körülményeit tárgyalták.

Wuff, a félénk chorald a lovak előtt kocogott, néha meg-megállt, hogy értetlen pillantásokat vessen a gebéken kornyadozó gazdáira. Hogy

mire vélhette az állat ezt a visszafogott viselkedést, arra Leon még csak tippelni sem tudott.

Délre járhatott az idő, amikor az út egy szélesen hömpölygő folyót keresztezett, melyen sekély gázló vezetett át. A folyó jellegzetes sárga színe agyagos medret sejtetett.

Grun Grath egy pillanatra felriadt, amikor a lovak patái alól víz fröcskölt rá, és kábán meresztgette a szemét.

– A Gruh...

Leon felkapta a fejét.

– A Gruh nemcsak egy patak?

Grun Grath a homlokát ráncolta, és a nyakába akasztott, egyre laposodó borostömlő után nyúlt.

– A folyása kezdetén patak – szögezte le. – Itt már folyó.

Leon arrafelé nézett, ahol a folyó egy nagyobb dombról hömpölygött le.

– Grandorba kellene mennünk.

Grun Grath azonban erre már nem felelt, mert miután nagyot kortyolt a tömlőből, ismét elnyomta az álom.

Razco ugratott oda Leon mellé. Az agyagos víz már a lovak szügye magasságában kavargott.

– Akkor most induljunk a part mellett folyásiránnyal szemben? – kérdezte rezignáltnan.

Leon eltöprengett.

– Talán... talán nem. Lehet, hogy érdekesebb lenne először Kingordba menni. Hátha újabb híreket hallunk Alméráról.

– Ha szabad megjegyeznem – jegyezte meg Razco óvatosan –, talán érdekesebb lenne minden kitérő nélkül egyből Grandorba tartani...

– Hogyisne! – morgolódtott ingerülten Krontel. – Jussunk el mielőbb valami civilizált helyre, ahol leszedik rólam ezt a vacakot! – Megkopogtatta a sisakját, és az mély, kongó hangot adott.

– Valami olyan helyre menjünk, ahol rendesen megfürödhetsz, mert már nem állhatom sokáig ezt a bűzt – morogta még ingerültebben Mirk.

Krontel a fogát csikorgatta.

– Elegem van abból, hogy mindenkinek velem van baja!

Mirk befogta az orrát.

– A francba! Felőled fúj a szél!

Krontel kis híján belevetette magát a kavargó folyamba, hogy odaússzon az öt méterrel távolabb gázoló Mirkhez, és elégtételt vegyen a megjegyzésért.

Azonban az eemsi erőt vett magán, s megleégedett néhány gyilkos pillantással, aztán visszavonult sisakja sértett magányába.

– Átkelünk a folyón – döntötte el Leon teljesen fölöslegesen, hiszen már a háromnegyedénél jártak A gázló igen sekélynek bizonyult, s a víz hamarosan már térdig is alig ért a lovaknak. – Belovagolunk Kingordba. Meglehet, vezet onnan út Grandor felé, s ha igen, azon gyorsabban haladunk, mintha a part mentén a sűrűbb és a sziklásabb részeket kerülgetnénk... És így legalább érdeklődhetünk Alméra felől...

– Meg elmehetünk valami mesteremberhez – tette hozzá Krontel zordan. Aztán szitkokat szórt a vigyorgó Mirkre.

– Hé, én egy szót se szóltam! – kiáltotta a tömzsi kunigaami röhögve.

– De nem is fogsz, az biztos, mert kitépem a nyelved! – tájékozott az eemsi. – Átkozom azt a napot, amikor segítettem szökni nektek Csigrek táborából! Ó, hogy miért is követtem el ekkora botorságot?

– Mert a törzs sámánja egyenként nyomogatta volna ki a szemed, ha maradni merészelsz! – adta meg a választ Mirk, és kissé arrébb terelte a lovát, mert Krontel éktelen nagy felháborodásában feléje csapott az alabárdjával.

– A jó édes thorp any...

– Elég legyen! – reccsent rájuk Razco, nemesi mivolta minden fölényével. – Ne civakodjatok! Elismerem, tegnap este mindannyian hibáztunk egy keveset... még talán én is, bár az ilyesmi nem szokásom... de borítsunk fátylat a múltra, és nyújtsunk békejobbot egymásnak!

– Jól van – morogta az eemsi –, de legközelebb ügyelj, hogy hova csapsz azzal az istenverte pörölyöddel!

Az út a gázló túloldalán zavartalanul folytatódott, s Leonék épp csak annyira álltak meg, hogy a fogadás által odarakott elemózsiából csillapítsák mardosó éhségüket, s Krontel végre magára ölthesse a pokróc helyett a megszáradt ruházatát.

Ahogy a másnaposság kezdett elenyészni, a fagyos hangulat is kezdett felengedni, s a dolgok odáig fajultak, hogy már Krontel is képes volt vicsorgás nélkül eltűnni egy-egy otromba tréfát a fejére szorult sisakot és a belőle áramló bűzt illetőleg. Bár az utóbbira tett megjegyzéseket kikérte magának, mondván, hogy ő semmiféle bűzt nem érez, a társai nyilván csak képzelődnek.

Az ebédhez megpróbálták Grun Grathot is felrázni, de vajmi kevés sikerrel jártak. Az erfro-bolg bölcs egész idő alatt a nyeregben imbolygott, s bár a rázásra kinyitotta a szemét, nem úgy tűnt, hogy érti is, amit mondanak neki. Leon elcsodálkozott a fickó egyensúlyérzékén. Még így részegen is képes volt a nyeregben maradni, s bár néha úgy látszott, hogy valamelyik oldalra kizuhan a kengyelből, a következő pillanatban mindig pozíciót váltott.

A délután békés poroszkálással telt el, s még kétszer pihentek, amikor a leszálló éjszaka sötétjében feltűntek Kingord fényei. Nagyon látványos fények voltak, lévén, hogy a kis faluban minden egyes kunyhó lángokban állt.

Kingord egészen másmilyen település volt, mint Merbolg, amit vaskos városfalak vettek körül. Hús-egynéhány sárkunyhóból állt, két-három faházból meg úgy középtájon egy nagyobbacska kőépítményből. Az utcáin – már amennyiben utcáknak lehet nevezni a rendezetlen elhelyezésű kunyhók közti tágas részeket – most patakokban folyt a vér, és mindenfelé megcsonkított kunigaami tetemek hevertek. A kunyhók nagy részét lerombolták és felgyújtották – mindezt nemrég teheték, hiszen a lángok még vidáman lobogtak.

Leon és társai döbbsen lovagoltak be a nyomorúságos településre, ahol a haldoklók nyögdécselése és jajkiáltása összevegyült az őket és önmagukat siratok jajveszékelésével.

– Itt nemigen találsz kovácsot, komám – szólt oda Mirk Krontelnek, de senki sem nevetett a megállapításán.

Fekete füst kanyargott felfelé a sápadt holdfényben, s Leonék döbbenet nézték a pusztítást.

– Maunuk – morogta Krontel. Senki sem mondott hangosan ellent, de mindannyian érezték, hogy ezt az eemsik tették. Az eemsik, akik a varázslatosan „feltámadt” Otoaak álombéli sugallatára megindultak, hogy meghódítsák a földet, mely egykor az övék volt.

A szennyből lepott „utcákon” vörös szőrzetű bolg férfiak, nők és gyerekek hullái heverték a legiszonyatosabb módon megcsonkítva, s az életben maradottak, akik halott szeretteiket siratták, még annyi fáradtságot sem vettek, hogy elmeneküljenek a lovon érkező jövevények elöl. Csak felpillantottak, felfelé fordították könnytől áztatott arcukat, és „minden mindegy” arckifejezéssel bámulták őket.

Razco megállította hófehér gebéjét egy halott gyermekét ringató, véres képű bolg nő mellett.

– Asszony... ki tette ezt?

– Eemsik – sírta az asszony. – Alkonyatkor törtek ránk, és megölték az én kis Berildámat... megölték...

– Eemsik – suttozta Leon.

Krontel kővé vált arccal lovagolt tovább, s olyan kicsire húzta össze magát a fejére szorult sisakban, amilyenre csak tudta.

Léptettek tovább, és a lassan-lassan leégő kunyhók között hasonló, gyászoló bolgokat találtak. A kőépület mellől egy kiegyenesített kaszát lengető, széles képű bolg lépett feléjük, akinek a fél arcát friss vágás torzította el.

– Mifélék vagytok? – kérdezte a bolg reszelős hangon.

– Razco Menem, thorp gróf és társai – felelte Razco halkán. – Kingord vendégszeretetét jöttünk keresni, de úgy találjuk, az időpont nem alkalmas.

A bolg Krontel felé bökött a kaszájával.

– És az eemsi? A foglyotok?

– A szolgám – felelte Razco. – Hű hozzám, tőle nem kell tartanotok.

– Megfogadtam, hogy egyetlen eemsit sem hagyok életben, aki csak a szemem elé kerül – recsegte a bolg.

Krontel kihúzta magát, és a szeme felvillant.

– Hát csak gyere, ha van merszed!

– De mivel ezen eemsi ártatlansága bizonyítottnak tűnik – folytatta a vágott képű –, a megtorlástól az ő személyében eltekintek.

– Azt már tudjuk, hogy eemsik törtek rá Kingordra – vette át a szót Leon –, de azt még nem, hogy miért...

A bolg indulatosan vállat vont.

– Miért? Hogy öljenek, gyilkoljanak, szenvedést és fájdalmat okozzanak... Az eemsi szolgák most uraik ellen fordultak!

Grun Grath valami csodálatos módon erre az utolsó szavakra magához tért.

– Nem vót e mindig így – habogta. – Valaha mi, a kunigaamik vótunk az eemsik szó'gái...

A bolg a homlokát ráncolta.

– Mit vartyog ez?

– Részeg – legyintett Mirk s egy modortalan fejbe kólintással visszaaltatta az erfro-bolg bölcset.

– Az eemsik – folytatta Leon – merről jöttek és merre mentek tovább?

A bolg a szemét forgatta.

– Jöttek ezek az átkozottak mindenfelől. Felgyújtották a házainkat, lemészárolták a lakosainkat... aztán amikor kielégítették gyilkos ösztöneiket, ellovagoltak keletnek... Badong irányába. S mi még csak nem is tudtuk értesíteni a badongiakat a veszedelemről. Lehet, hogy ezóta már ugyanez a sors lett az ő részük is?

Leon hosszan nézett maga elé.

– Tudtok valamit Grandorról? – kérdezte végül. – Mi a helyzet Grandorral... vajon azt is feldúlták az eemsik?

A bolg a fejét rázta.

– Alig hinném. Grandor nagy város, rengeteg lakosa van, meg kőházak. Nem lenne elég pár tucat eemsi, hogy megostromolja. Nem, azt hiszem, Grandort nem fenyegették a hitvány lázadók.

– Milyen messze van ide Grandor? – szólt közbe Razco.

– Ha kieresztik a kantárszárat, éjfélre odaérnek... ha lépésben mennek, reggelre... arra, azon az úton. – Észak felé mutatott. Leon meresztette a szemét, de nem látott utat, csak valami sötétebb foltokat a települést körülvevő kisebb ligetek között.

– Jól van – mondta Razco. – Segíteni itt már... úgysem sokat tudunk. Ellovagolunk Grandorba, és figyelmeztetjük az ottaniakat a veszélyre.

– Járjanak szerencsével! – köszönt el a bolg.

Razco máris megsarkantyúzta a gebéjét, Leon azonban még visszamaradt.

– Még valami – mondta. – Nem járt itt egy magas, fekete hajú nő? Nyúlánk, karcsú, igen vékony, s keskeny, csörszerű orra van...

A bolg igencsak bólogatott.

– Alméra varázslónőre gondolsz, cherub? Mi igen jól ismerjük őt, és sok mindenért hálásak vagyunk neki. De igen, itt járt, tegnap este érkezett, itt töltötte az éjszakát, s bárhogy marasztaltuk is, reggel indult tovább. Hajh, ha Alméra itt lett volna, vele megjártak volna a rohadék eemsik! De még hogy megjártak volna!

– Alméra merre ment tovább? – kérdezte Leon.

A bolg vállat vont.

– Északra indult. Azt mondta, Grandorba tart...

– Ez az! – kiáltotta Leon. – Gyerünk!

Kivágtattak az elpusztított faluból, s a poros országúton északnak vették az irányt. Mivel az út többnyire sík területen haladt, s elkerülte a sötét erdőket, nem takarták el felhők a holdat, s a sápadt fény kísérteties megvilágítást kölcsönzött a környéknek.

A terep hamarosan emelkedni kezdett, s a lovak fújtattak, ezért Leonék meglassították a tempót, s egyszer egy patak mellett még pihenni is megálltak.

Időközben Grun Grath is feleszmélt kábulatából, és szomorú szemmel kérdezgette, mikor érnek valami civilizált kocsmá közelébe.

Az éjszaka közepén pillantották meg Grandort, egy fa- és kőházaktól zsúfolt várost, melyet ugyan nem védtek vaskos várfalak, de méretére nézve lehetett akkora, mint a valamivel délebben található Merbolg.

A város civilizáltságát itt is fennen hirdették a rendkívüli bűzt árasztó, gondosan kiépített szennyvízcsatornák, s az az irdatlan mennyiségű kosz, mely csak igen sűrűn lakott településeken található meg. Ám ami a várost az eddigi városoktól megkülönböztette, hogy a házak méretben igen változatosak voltak; akadtak itt kutyaól nagyságú fabódék, kétméteres, zsúptetős vályogházak, többszintes kőépítmények, s a város közepén karcsú márványtoronyok, melyek külső falán spirális lépcső kígyózott felfelé, s melyek tetején a kerengők fölött aranysárgán csillogó hagymakupolák néztek fel büszkén az égre. Ezek a tornyok igen változatosak voltak méretben; a legnagyobb valami hat méter átmérőjű és tizenöt méter magas lehetett; a legkisebb ilyen építmény átmérője pedig a másfél métert is alig haladta meg, s a magassága négy-öt méter lehetett.

– Mi a francok ezek? – morogta Krontel, aki általános rosszkedve miatt igen rondának és sötétnek talált mindent és mindenkit.

– A legendás Grandon Márványtoronyok – felelte gépiesen a teljesen magába roskadt Grun Grath. – A Hajnal Isteneinek templomai.

Leon érdeklődve ugratott a tömzsi erfro-bolg mellé.

– Miféle isteneket tiszteltek a Hajnalkorban?

Grun Grath vállat vont.

– Ki milyeneket... Bárki szabadon választhatta meg, kinek mutatta be áldozatát. Az a vaskos torony – mutatott a legmagasabbra –, ha jól tudom, Otoak temploma lehetett, ahol egy időben még emberáldozatokat is mutattak be a férgeknek...

Leon azt hitte, nem jól hallott.

– A férgeknek?

Grun Grath Leonra pillantott.

– Otoak a férgek istene!

– Én úgy tudtam, az eemsik vezetője.

Az erfro-bolg lustán bólogatott.

– Hát persze. Otoaak a leghatalmasabb eemsi. Nem csak termetre, erőre is valóságos gigász volt... illetve, de furcsa... réges-rég senki sem hallott Otoaakról, már-már a létezése is feledésbe merült, s most feltűnik újra, fellázítja az eemsiket...

– Mi van a férgekkel? – tért vissza Leon az előbbi témára.

Grun Grath sóhajtott.

– Kellene egy kis nedű...

Leon elérte a célzást, leakasztotta az övéről a kulacsát, és a tömzsi erfro-bolg felé nyújtotta. Az hálás pillantással vette el, és mohón jót húzott belőle. Aztán vissza sem adta.

– Amrik a férgek hazája – magyarázta valamelyest megélénkülve. – Az eemsik valaha mind ott éltek, ám létüket folyamatos veszély fenyegette, mert a férgek évről évre megtizedelték őket, sőt, néha teljes falvakat pusztítottak el egyetlen éjszaka leforgása alatt. Az eemsik élete folyamatos küzdelemből állt, így nem is csoda, hogy számos alkalommal megpróbáltak betörni Cherubion kontinensére. Igen... – A bölcs elmerengett. – Mindig arLiannonnál szálltak partra. A legenda szerint az első jelentős összecsapásra a Vértó völgyében került sor. Akkoriban... bármily kínos is ez a fajunknak... a kunigaamik még az eemsik szolgálai voltak, s első sorban ők voltak e háború vesztesei. A Vértót akkor még máshogy hívták...

– Kaskah – bólintott Leon. – Ismerem a legendát.

Grun Grath ismét megnedvesítette a torkát.

– Aztán a második nagy eemsi invázióra sok-sok évtizeddel később került sor, még az is meglehet, hogy évszázadok múltán...Az eemsiket akkor senki sem állította meg a Vértónál, ellepték Cherubion északi részét, öltek, fosztogattak... a legenda szerint megölték a kor három leghatalmasabb istenét... Melant, a Gépembert, Cholert, a Mágust és Sangot, a Kegyetlent.

Leon elmosolyodott.

– A legenda téves – közölte. – Cholert és Melant én öltem meg... pontosabban az a kard, amelyet forgattam: a Denevér Sangot pedig... nos, az igen hosszú történet. Alkalomadtán majd elmesélem.

Grun Grath érdeklődő pillantást vetett rá, de nem tűnt túlzottan meglepettnek.

– Mindez a Hosszú Éj idején történt – jegyezte meg. – Háromszázötven évvel ezelőtt.

Leon bólintott.

– Tudom.

A bölcs a fejét csóválta.

– Sosem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet – motyogta. – Hogy valaki csak úgy feltűnjön a múlt ködéből. Olyasvalaki, aki ismerte az akkori viszonyokat, az isteneket, s pontosan el tudja mondani nekem, hogy mi történt.

Leon gyanakodva pillantott a társára.

– Nem kételkedsz bennem?

Most az erfro-bolg mosolyodott el.

– Egy percre sem, Leon Silver. Attól a pillanattól kezdve, hogy megláttalak, tudtam, hogy te nem közénk való vagy. Olyannyira kirísz Cherubion minden faja közül, mint ahogy a kagylók eltérnek a tengerpart színes kavicsaitól. Vegyük csak a testedet. A combod ugyanolyan hosszú, mint az alsó lábszárad, a derekad karcsú, a mellkasod nem túlzottan domború, mint a goreeleké, s nem is beesett, mint a cheempeké. S ami a legfurcsább, az a koponyád formája. A homlokod magasan ül a szemed fölött, s a füled a koponyádhoz simul, a szemed távol ül egymástól, az orrod keskeny és az ajkaid szinte befelé fordulnak. S a hajad, vékony szálú, akár a selyem, nem olyan durva mint az enyéem, Razcoé vagy akár Krontelé. Te egészen más vagy, Leon Silver, s szavamra mondom, számos cherubot láttam már életemben, jó néhány keort is ismerek, s bár a Chlovis klán tagjaihoz még nem volt szerencsém, bizton állíthatom, hogy te nem vagy cherub... kunigaami sem vagy, eemsi sem, de akkor mi vagy?

– Ember – felelte Leon. – Sok ezer évvel ezelőtt az ember volt az eemsik őse. Mi uraltuk a Földet... ezt a világot akkor, amikor Cherubion még nem is létezett. Való igaz a tanításod, Grun Grath, az ember... vagy mondjuk úgy, hogy az eemsik, valaha nagyon régen a majmok, avagy kunigaamik egyik törzséből fejlődtek ki...

Az erfro-bolg szeme elkerekedett.

– Hihetetlen!

Leon elmosolyodott.

– Nem hittél saját tanaidban?

– Amíg egy tézis nincs bizonyítva, addig csak elmélet marad. De most... most kezdem hinni, hogy mindaz, amit elképzeltem, való...

Leon eltöprengett egy darabig.

– Nem értem, miért gyűlölnék téged az eemsik, hiszen te magad is azt állítod, hogy valaha a kunigaamik az eemsik szolgálói voltak...

No igen – vigyorodott el Grun Grath –, ezért meg is gyűlt a bajom Gerandon királlyal, a kunigaami uralkodóval és beképzelt udvaroncaival. Sok évvel ezelőtt életem végéig száműztek Barigondból, a királyi palotából. Az eemsik ezért az állításomért még a keblükre öleltek volna, viszont azért a tézisemért, hogy ők a kunigaamik egyik alfajából fejlődtek ki, igencsak fenik rám a fogukat... Ez nem is csoda, hiszen legtöbbjük számára a törzsi mesékből, legendákból még élénken él az a hit hogy egykor ők uralkodtak a kunigaamik fölött, s nehéz elfogadniuk, hogy egykor ez fordítva is lehetett...

Leon eltöprengett valamin.

– Te annyi mindent tudsz, annyi mindenkit ismersz – kezdte tűnődve –, nem hallottál egy igen magas hreeirről, akit Almerginnek hívnak?

Grun Grath a homlokát ráncolta.

– Nem. Mi van vele?

– Ő ragadta el a kardomat!

– A tegnapi este verekezésben, amit végigaludtam?

– Egy mergháni! Ezüst színű palástot viselt, s ezüst denevér-formában repült el...

Az erfro-bolg bölcs mélyet sóhajtott.

– Ennyi hihetetlen dolog közt lassan már kezdem elhinni, hogy a mesebeli ghirdek és merghánik igen is léteznek...

Már az első sötét kunyhók között csattogtak a lovak patái – szabályosan lerakott kövezeten.

Razco kissé visszafogta a lovát, hogy bevárja Leonékat.

– Mi a neve annak a fogadónak, amit emlegettél? – kérdezte csendesen.

Leon annyira meglepte a kérdés, hogy először eszébe sem jutott.

– Valami szín... Piros... vagy mi... Lila Csillag! Hogy találunk oda?

– Majd megkérdezzünk valakit – felelte Razco optimistán, hiszen az utcák kihaltak voltak, s egyetlen kunyhóban sem égett mécsvilág.

Mint kiderült, Grandor nemcsak a tornyaival tért el más városoktól, de abban is, hogy az aránylag zsúfolt utcák gyakorta kiszélesedtek, hogy helyet adjanak kisebb ligeteknek vagy bokrokkal benőtt parkoknak. Az egyik ilyen park közepén egy patak csobogott, melynek szélén embernyi magas, keskeny kőrakás állt. Hogy mi célt szolgálhatott, az nem derült ki, és amikor Leon a társait kérdezte, mindenki csak a vállait vonogatta.

Krontel keserves képpel nézett ki a féloldalasan fejére szorult sisak alól egyetlen kilátású szemével.

– Gondoljátok, hogy van még ébren kovács? – kérdezte reménykedve.

– Majd felrugdosunk egyet! – ígérte Mirk, aztán elvigyorodott. – Már alig várom, hogy lássam, amikor tüzes vasakkal szedi le rólad azt a vacakot.

Krontel feléje rúgott a nyergéből, de a kunigaami röhögve távolabb nógatta tőle a hátasát.

– Ott valami világot látni – mutatta Razco, és valóban, egy távolabbi kőépület felől valami fény pislákkolt, és elmosódott danászás hallatszott.

Grun Grath a fülét hegyezte, és egy elszánt sóhajtással lehajtotta Leon kulacsából a maradék bort.

– Hol van Wuff? – kérdezte Leon. Észre sem vette, a chorald mikor maradt el tőlük.

A többiek elengedték a fülük mellett a kérdést.

A világosság egy fogadóból áradt, egy jókora kőépületből, melynek sárga lángú mécsestől megvilágított falán egy fekete ló stilizált rajza látszott.

– Hát, ez nem a Lila Csillag – sóhajtott Leon.

– Nem, ez a Fekete Paripa – hallatszott egy sípoló hang a ház sötét sarka felől, és egy igen alacsony termetű kunigaami bukkant fel, egy méter magas alig lehetett. Tar koponyája szegélyét sárgás szőr fedte, az arca ugyancsak csupasz volt, és vonásai mozgékonyak. A lábai és a karjai teste kicsinységéhez képest aránytalanul hosszúak. Leon nem tehetett róla, de ez az alak kimondottan egy majomra emlékeztette.

– Üdvöz légy, idegen! – köszöntötte Razco udvariasan.

A fickó megvakarta lapos orrát négy ujjával.

– Én helybeli vagyok. Ti vagytok az idegenek.

Razco nem vitatkozott ezen a megállapításon.

– A Lila Csillagot keressük.

– Minek? A Fekete Paripa sokkal jobb fogadó. Szálljatok le a nyeregből, és kerüljeteq beljebb! Én majd gondoskodok a... szánalmas gebéitekről.

Razco megköszöri lte a torkát.

– Nem mennénk tovább, barátom, ezt szavamra mondom, hisz eléggé kifárasztott bennünket az egész napi lovaglás, azonban nekünk a Lila Csillagban van dolgunk, így hát ne fukarkodj az információval, adj útbaigazítást, kérek!

– Ugyan már! – sipította a majomszerű fickó. – Mi dolgotok nekteq egy olyan ócska helyen, amikor itt a Paripában főúri kényelem vár rátok?

Razco a homlokát ráncolta, és ösztönösen a pörölye után tapogatózott.

– Pár ezüst inkább helyénvaló! -javasolta Leon.

A kunigaami gróf motyogva nyúlt az erszényébe, s két ezüstöt hajított a fickó felé. Az utánuk kapott hosszú karjaival, de elhibázta a mozdulatot, és az ezüstök csengve elgurultak a köves útesten.

A majomszerű alak heherészve szedte össze őket.

– A Lila Csillag? – kérdezte mintegy magától. – Végig kell lovagolni ezen az úton, keresztül a városon, s a túlsó végen található. Egy nagy, ormótlan faház, előtte egy kőkút található, meg vályú a lovaknak. De én mondom, jobban járnak, ha itt maradnak...

Razco köszönés nélkül továbbléptetett, és ez szokatlanul nagy udvariatlanság volt részéről, de valószínűleg még így is igencsak fegyelmezte magát, hogy ne csapjon a fickó nyaka közé a tisztelenségéért, melyet egy thorp gróffal szemben tanúsított.

A város központja meglepetésre igen tágasnak bizonyult. Az út háromszorosára kiszélesedett a vaskos torony előtt, mely az ajkát nyalogató Grun Grath szerint egykor Otoak temploma volt, és egy kerek teret alkotott, melynek közepén kerek, köves mederben egy kis szökőkút csobogott.

Ellovagoltak a sima falú torony mellett, és maguk mögött hagytak több kőházat és vályogviskót is, amelyek némelyikének ajtajában a földön pipázgató kunigaamik ültek. A legtöbbjük ugyanolyan jellegzetesen majomszerű volt, mint az a fickó, akivel a Fekete Paripa előtt beszéltek.

– Paveenek – húzta el a száját Razco. – Undorító csőcselék.

Hamarosan a város végéhez értek, de sehol sem látták jelét, hogy valahol itt állhatna a Lila csillag fogadó. Aztán az utolsó vályogkunyhó is elmaradt mögöttük, s előttük csak egy állott szagú, mocsaras vidék terült el.

A mindig udvarias Razco úgy szitkozódott, hogy még Krontel is behúzta a nyakát.

– Visszamegyek, és lecsapom azt a bugrist, mint egy legyet! – fogadkozott Menem grófja, s hogy állításának eleget tegyen, már elő is húzta harci pörölyét.

– Nyugalom! – intette le Leon. – Ne hívjuk fel feleslegesen magunkra a figyelmet!

– Jó – ígérte Razco. – Majd félrevonom az ipsét egy sötét sarokba, és ott verem agyon.

Megfordították rogyadozó lábú lovaikat, és visszafelé caplattak a főtér irányába.

Grun Grath úgy fészkelődött a hátasán, mintha tűkön ülne. Meg is állt az első olyan viskónál, melynek ajtajában két pipázgató paveen üldögélt.

– A Lila Csillagot keressük – szólt oda minden köszönés nélkül, és meglehetősen vészjóslóan. – Két aranyat fizettünk egy kopasz paveennek, de az útbaigazítás helyett félrevezetett bennünket. – Kis szünetet tartott, hogy a pipázgató fickóknak legyen idejük felfogni szavai jelentőségét. – Így hát ti nem kaptok egy vasat sem... de ha becsaptok és tévútra vezettek, szavamra fogadom, hogy visszajövünk, a kunyhótokat földig romboljuk, az asszonyaitokat megerőszakoljuk, benneteket meg felkoncolunk... a gyerekeitekkel pedig fajtalanzkodni fogunk! Szóval... merre van a Lila Csillag?

A két paveen olyan sietve próbált válaszolni, hogy egymás szavába vágtak, és egy szót sem lehetett érteni.

Grun Grath nagyvonalúan rámutatott az egyikre, majd a másikra.

– Te hallgass, te pedig beszélj!

Az a paveen, akit Grun Grath beszédre buzdított, olyannyira megilletődött, hogy még fel is pattant ültéből, és hajlongani kezdett.

– A Lila Csillag a Főtér mellett van, nagyuram... El kell haladnom Otoaak Temploma mellett, aztán a szökőkútnál balra fordulni Choler Temploma felé. Az más néven a Fekete Torony, s szinte a tövében található...

– Na azért! – bólintott oda kegyesen az erfro-bolg bölcs, és lova vékonyába vágta csizmás sarkait.

Razco zord pillantást vetett Leonra.

– Ugye, hogy így kell ezekkel beszélni, nem drága ezüstökkel tömni a gazfickókat!

Leon akaratlanul bólintott.

– Irány a Lila Csillag!

Elléptettek a főtér irányába, s a szökőkútnál a mondottak szerint egy fekete torony felé balra fordultak. Nem kellett messze menniük, szinte a torony tövében megtalálták azt a mécsesekkel kivilágított kőházat, melynek a falán egy csillag rajzolata ékeskedett, hogy milyen színben, azt csak a névből találták ki, mert egyébként szürkének látszott a holdfényben. Korábban ezt az épületet azért nem vették észre, mert a főtér felől a fekete torony teljesen eltakarta.

– Holnap reggel megkeresem azt a bugrist, és kiverem belőle az ezüstjeimet! – fogadkozott Razco.

Egy alacsony termetű, menyét arcú cherub sietett eléjük, és hajlongva üdvözölte őket. Miután leszálltak a nyeregből, a lovaikat elvezette a fogadó háta mögötti udvarba.

Az épületből nem hallatszott akkora lármá, mint nem sokkal korábban a Fekete paripából, de hogy itt is még javában folyt az éjszakai élet, ahhoz kétség sem fért.

Legelőször Grun Grath lépett be a tágas terembe, melyben legalább nyolc asztal leledzett, s amelynek legtávolabbi sarkában kőtűzhelyben lángok fölött valami nyúlyszerű állat sült.

– Kocsmáros! – rikkantotta Grun Grath egészen felvillanyozódva. – Bort nekünk, de gyorsan!

Három asztalnál ültek vendégek, többnyire paveenek, akik árgus szemekkel figyelték az újonnan jötteket.

Leon és társai az ajtóhoz legközelebbi asztalnál foglaltak helyet. Leonnak megkordult a gyomra a sült illatára. Csak most látta, hogy a tűz fölött forgatott húsnak már jó részét lemetélgették éles késekkel, és szinte csak a csontjai maradtak meg.

Egy zsiráf nyakú, csapott vállú, szőrös képű kocsmáros jelent meg, és amikor Razcóék közölték, hogy enni akarnak, azonnal nagy hangon utasította a paveen szolgálait, hogy húzzanak egy másik kutyát nyársra.

Leon nagyot nyelt, de éhsége a gyomrát mardosta, így nem fejtette ki kétségeit a kutyahús laktatós volta iránt.

Grun Grath külön sürgetésére a bor másodperceken belül megérkezett, s az újonnan jöttek legalább eliszogattak, amíg lakomájuk előkészületeit figyelték.

Hamarosan nyársra került a szalonnával teletűzdelt, fűszerekkel megszórt, megnyúzott állat, és ínycsiklandozó illat kezdett terjengeni a füstös helyiségben.

Miután az iszogató helybeliek túljutottak a jövevények szemügyre vételezésén, ismét harsány beszélgetés kezdődött, egyik asztaltól átkiabáltak a másikba, s néha rikoltozva, sipítózva tárgyaltak meg egy-egy vitás ügyet. S bár gyakorta tűnt úgy, hogy valamilyen vita miatt mindjárt öltre mennek, hangoskodásuk általában békés egyetértésben, s baráti iszogatásban végződött.

Az egyik asztal mellett egy vékony, kopasz, szőrtelen arcú paveen ült egészen lila ingben és citromsárga nadrágban egy tompa tekintetű, hordóhasú, s kidomborodó mellkasú, izmos, ágyékkötőjétől eltekintve csupasz goreel társaságában.

A paveen most felállt, s miközben az újonnan jötteken tartotta a tekintetét, úgy fordult, mintha szavait a helybeliekhez intézné. Egy vékonyka pálcikát emelt a magasba, és körbemutatta mindenkinek.

– Tisztelt uraim, engedjétek meg, hogy egy érdekes trükköt mutassak nektek a relativitásról. – Hallgatott egy darabig, amíg a tekintetek mindenfelől feléje nem fordultak. – A nevem Káprázatos Madin, környékszerzte híres trükkmester vagyok, s egyben filozófus is, aki néha eltöpreng az élet relativitásán, s más dolgokon...

– Mivel akarsz már megint pénzt kicsalni tőlünk, Madin? – sipította egy nyurga paveen a szomszédos asztalról. – Sokszor megetettél már bennünket az ostoba trükkjeiddel!

Leon már akkor felkapta a fejét, amikor a fickó bemutatkozott. Ő az a Madin, aki kapcsolatba tud lépni Meurinnal!

Madin elmosolyodott, s látva, hogy az újonnan jöttek figyelme is felé fordul, közelebb lépett az asztalukhoz.

– Nos, uraim, megengeditek-e, hogy egy aprócska trükkel múlassam az időt, míg a vacsorátok készül?

Razco engedékenyen bólintott.

– Ha nem kell fizetnünk érte – jegyezte meg az óvatosság kedvéért.

A vékony paveen nevetett, és megigazította bő szárú, citromsárga selyemnadrágját.

– Ugyan, uraim, nem vagyok én rabló! Csak egy ártatlan fogadást ajánlok, melyet ha ti nyertek, még a vacsorátokat is én fizetem... annyit ehettek és ihattok az én számlámra, amennyi csak belétek fér...

Grun Grath ráemelte kissé már párásodó tekintetét.

– És ha mi veszítünk? – recsegte ellenségesen.

Madin széttárta karjait.

– Akkor ti fizetitek az én és a társam szerény vacsoráját. – A roppant természetű goreel felé pillantott, és Leon arra gondolt, hogyha ez a fickó is eszik, az a vacsora nem lehet olyan túl szerény.

– És mi lenne a fogadás tárgya, kedves Madin? – kérdezte Leon szórakozottan.

A vézna paveen odamutatta a vékonyka pálcikát, hogy mindenki lássa.

– Az erő relatív – mondta, és két ujjával letört a pálcikából egy darabkát. – Látjátok, ilyen könnyű ez. Egy pattintás, és a pálca kettéroppan. Mégis... az előbb említett árba fogadok, hogy közületek a legerősebb sem tudja a megmaradt részt kettéroppantani, vagy akárcsak egy szemernyit is meghajlítani, mégha minden erejét latba veti is...

– Nocsak! – morogta Razco. – Hadd nézzem csak azt a vacakot!

– Nézni szabad – sipította a paveen –, de eltörni csak akkor, ha már megegyeztünk.

A thorp gróf elvette a pálcikát, és alaposan szemügyre vette.

– Ha ráfújok, eltörik – jegyezte meg.

– Minden relatív – vihogott a kis paveen. – Kérem vissza a törhetetlen pálcát... Na, ki fogad velem? Ki próbál szerencsét?

Razco a kezét nyújtotta.

– Ha eltöröm, te fizeted a vacsorát, ha nem, akkor mi a tiéteket? – morogta buzgón.

Leon azonban barátságosan félretolta.

– Nem, jó Razco – nézett rá jelentősegteljesen –, ez a feladat énám vár!

A thorp vállat vont, és visszaült.

– Áll az alku – jelentette ki Leon. – Én állom a fogadást. Ahogy megegyeztünk, aki veszít, fizet.

– Úgy van! – sipította a kis paveen. – Kezdheted. Lássuk, el tudod-e törni! – Ezzel hátraszökkent, s a kis pálcikát a felegyenesedő goreel kezébe nyomta. A kétméteres, baromi méretű fickó két ujjal óvatosan tartotta azt, s elrettentésképpen egész testében kihúzta magát, az izmait feszítgette, és vérben forgó szemmel, fenyegetően vicsorgott.

– Na tessék – vihogott a kis paveen –, törd el... ha mered! Erre mondtam, hogy minden relatív! Na gyerünk, cherub, el tudod törni a pálcikát, vagy feladod?

A teremben óriási hahotázás támadt, még a zsiráf nyakú kocsmáros is úgy röhögött, hogy rengett belé a feje.

Razco felugrott, és a pörölyéhez kapott.

– Ez arcátlanság!

– Miért? – sipította Madin. – Nem volt kikötve, hogy a cherubnak a kezébe adom! Vegye el, ha tudja... és ha meri! Ismerjétek el, hogy a cherub vesztett, és fizessetek, fizessetek!

– Ez rablás! – ordította Razco, de ettől a teremben csak még nagyobb lett a röhögés.

– Egy ártatlan kis tréfa – helyesbített a paveen, aztán Leon felé fordult. – Na, cherub, elismered, hogy vesztettél?

Leon elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Szó sincs róla, Madin mester. Én kedvelem a tréfákat.

Mentális erejével a szívében lobogó Sötét Lángra koncentrált, és érezte, hogy az valósággal fellángol a mentális érintésre. Leon egy kezét formált a sötét közegből, és meglódította a vicsorgó barom felé.

A helybeliek csak annyit láttak, hogy egy sötét árnyékcsep vágódik ki Leon mellkasából, odavillan a goreelhez, és a következő pillanatban a pálcika már Leon ujjai közt feszül.

– Rossz fogadást kötöttél, Madin mester – nevetett Leon –, mi ugyanis rengeteget bírnunk enni.

– Hát még inni... – sóhajtott Grun Grath, aki már vagy öt perce becsukott szemmel az asztalon nyugtatta a fejét.

A goreel felordított, és felborítva a köztük lévő asztalt, Leonra akarta vetni magát. Leon azonban számított erre a rohamra, a Sötét Láng formálta kézzel elkapta a vaskos bikanyakat, s annál fogva felemelte ellenfelét egészen a plafonig, és hagyta ott bömbölni és kalimpálni.

A teremben néma csend támadt, a paveenek riadtan húzódtak el a közelből, és meredt szemmel bámulták a rúgkapáló goreelt, akit egy halvány arnyékkéz tartott a magasban.

– Én értem a viccet, Madin mester – mondta Leon még mindig mosolyogva. – De Cholerre mondom, én tanítom tisztességre a szolgádat, ha te nem teszed meg!

A kis paveen megrezzent Choler nevére, és valamit odaszólt a goreelnek. Az azonnal megmerevedett, mintha meghalt volna. Leon várt még pár másodpercig, aztán letette. A baromi fickó lesütött képpel somfordált el a sarokba, és hátat fordítva a teremnek, az egész kancsó borát felhajtotta.

Néhány paveen pénzdarabokat rakott az asztalra, és sietve kiszompolygott a teremből. Még a kocsmáros is eltűnt valahová.

– Két arany az összes vagyonom – motyogta Madin. – Azt odaadom, de többet fizetni nem tudok...

Razco felhőrdült.

– És a fogadás?

Leon leintette.

– Tartsd meg a pénzedet, Madin mester, és ne vedd zokon tőlem ezt a kis tréfát. A nevem Silver, és Choler megbízásából jöttem, éppen téged kereslek.

– Engem? – húzta el a száját a paveen, és lopva körülnézett. Azonban az ivóban rajtuk kívül eddigre már senki sem maradt.

– Kell bizonyítanom a kilétemet? – kérdezte Leon.

– Nem, nem, dehogy – sietett közbevágni Madin. – Hiszen az előbb már ékesen bizonyítottad. Grobart még senki sem tudta így megleckéztetni... Rendelkezz velem, Silver... de vajon mi végből küldött éppen énhozzám a halhatatlan Magiszter?

– Találkoznom kell egy férfival, aki két méter magas és ezüst kámzsát visel.

A kis paveen megrezzent.

– Meurinnal?

Leon szó nélkül bólintott.

Madin sóhajtott.

– Ez nem lesz könnyű...

Leon vállat vont.

– Én sem jó kedvemből csinálom.

– A Sötét Láng?

– Ne firtassuk! Találkoznom kell Meurinnal, s hogy mi végből, az nem a te dolgod.

A paveen buzgón bólogatott.

– Én csak egy dologban segíthetek, Silver úr. Beviszlek téged és társaidat Choler Templomába, és ott a cholerita papok majd kapcsolatot teremtenek számodra Meurinnal.

Leon bólintott.

– Mikor?

A paveen körülnézett, és megrángatta citromsárga nadrágját.

– Legjobb lenne most azonnal. Azok, akik látták, miként bántál el Grobarral, már valószínűleg az egész várost telekürtölték a hírrel, hogy egy varázstudó érkezett Grandorba, s errefelé egy ideje nem kedvelik a hozzád hasonlókat. Nem kezkeskedhetek érte, hogy épp bőrrel távozol Grandorból, ha nem tűnsz el mielőbb.

Leon töprengve körülnézett.

Mivel a kocsmáros és szolgálai valamerre felszívódtak, Krontel és Mirk vették kezelésbe a sültet, melynek egyik oldala már-már így is megégett kissé, hogy senki sem forgatta a nyársat.

Razco a közelben állt, de a tekintetét a tűz fölött sercegő pecsenye kötötte le, s orra fel-lejárt, annyira szimatolt.

Grun Grath részegen hortyogott. Az egyik kancsó felborult, és a piros lé az erfro-bolg sörtehajára folyt.

Leon odaszólt Razcónak.

– Indulnunk kellene!

– Mi? – eszmélt a thorp nemesúr.

– Tovább kell mennünk! – közölte Leon.

Krontel felhorkant a tűznél.

– Már csak pár perc, és elkészül a sült!

– Én nem várhatok – sziszegte Madin. – Ha veletek találunk, én is megjárhatom. Ha nem jöttök most azonnal, akkor számíthattok arra, hogy erővel kell kitörnötök innen, és annyit mondhatok, a grandoriak nagyon kegyetlen harcosok tudnak ám lenni...

Odakintről nagy lárma közeledett. Leon felpattant.

– A hátsó ajtón! – sipította Madin, görbe lábain az asztalához rohant, felkapta a tarisznyáját, és megindult az udvarra vivő ajtó felé. Az eddig duzzogó goreel sem kérette magát. Meglepő fürgeséggel iramodott a társa után.

– Krontel! A húst! – kiáltotta Leon. – Mirk! Grun Grathot!

Razco az asztalon heverő fekete kenyeret kapta a hóna alá, Leon pedig egy kancsó bort ragadott fel, de a nagy sietségben azonnal ki is öntötte.

– A francba vele! Épp ideje már, hogy Grun Grath kijózanodjon egy időre!

– Az biztos! – lihegte Mirk vérben forgó szemmel. – Mert hogy én még egyszer nem cipelem ezt a dögöt, az biztos!

Egy kő repült be a fogadó ablakán jókora lyukat tépve a nyílást takaró, átlátszó bőrhártyán. S közvetlenül utána egy kő köré bugyolált, lángoló rongy is érkezett.

– Kifelé! – sürgette Leon a többieket, de azoknak sem kellett többször mondani.

Egy sötét udvarra jutottak, és még látták eltűnni a házak között a goreel imbolygó roppant hátsófelét.

Krontel fennhangon káromkodott, sziszegett, és egyik kezéből a másikba dobálta a forró nyársat, rajta a sülttel.

Razco megtorpant.

– És a lovak?

– Van kedved megkeresni őket? – kérdezte Leon, és elrohant a thorp gróf mellett.

A teremben csörömpölés hallatszott és égrengető ordítások harsantak. Razco csak egy pillanatig töprengett a kérdésen.

– Úgyis csak vacak gebék voltak!

Sötét utcákon loholtak. Leon megtorpant egy sikátor közepén, s olyan erővel és gyorsasággal koncentrált a szívét körülvevő Sötét Lángra, mintha villám csapott volna belé. A hatás számára olyan volt, mintha egy pocsolyába óriás sziklát dobott volna; a lángok „kiloccsantak” minden irányba, s egy pillanat alatt átláthatatlan feketeség lepte el a sikátort.

– Mi a nyavalya... – szitkozódott Krontel, aztán rémülten felordított: – Elejtettem a nyársat!

A szurokszerű sötétség „alvadni” kezdett és ragacsos lett, mint a vattacukor. Leon alig tudta kitépni magát a rátapadó szálak közül, mintha egy méternyi vastag, fekete pókháló kezdett volna képződni körülötte.

Hatásos varázslat!

Valahogy kibontakozott a ragacsos hálóból, ám mivel az orráig sem látott, belerohant a földön négykézláb tapogatózó Krontelbe, és átesett rajta. Az eemsi ordított dühében, s mivel az ordítása hirtelen felhangosodott, sejteni lehetett, hogy rátenyerelhetett a forró húsrá. Ezt valamivel később a káromkodása is alátámasztotta.

Egy vékony torony mellől Madin kiabált és integetett visszafelé.

– Erre! Erre!

A torony mellett befordultak, és nagy ívben visszafelé kanyarodtak. Jókora kerülővel eljutottak a főtéren csobogó szökőkúthoz, s ott balra tértek le a Fekete Torony felé.

Ez a templom ugyanolyan kerek alapú és sima márványfalú volt, mint a többi; legfeljebb az különböztette meg, hogy fekete márványból épült, s inkább zömök volt, mint magas és sudár. Nyolc méter lehetett az átmérője, s alig négy méter a magassága a furcsán csavarodó kupola csúcsáig. A fekete falakból ezüstszínű ábrák rajzolódtak ki; Choler jelvényei és mágikus jelei. Leon csak a choleriták jelét, az öklöt látta, a sátáncsillagot és benne a szemet sehol. Ám ez nem lepte meg túlságosan, hiszen szerte Cherubionban úgy tudták, hogy Choler jele az öklöbe szorított kéz.

A torony túlsó oldalán egy keskeny, kerek tetejű ajtó látszott. Mire Leon odaért, Madin már másodjára döngetett be a bronzajtón a kopogtatóval. Bentről csoszogó léptek közeledtek. A távolból az ordítozás kakofonikussá vált, s óriási lehetett a zűrzavar; valószínűleg a paveenek most gabalyodtak bele Leon ragacsos pókhálójába, amit a Sötét Lángból szőtt nekik.

– A név? – kérdezte egy reszelős hang a torony belsejéből.

– Madin – felelte a kis paveen.

– Az ügy? – hallatszott ismét a hang.

– Meurin.

– Jól van.

Egy kattanás, majd még egy, aztán még kettő. Ezt követően olyan súrlódó zaj hallatszott, mint amikor egy vaskos reteszt húznak el.

Az ajtó kitárult, és egy fekete kámzsás, teljesen kopasz, vaskos állú bolg tűnt fel.

– Kerüljetek beljebb!

A paveen lépett be először, s utána a goreel is bepréselte magát az ajtón. Aztán Leon, Razco, Krontel a csupa por hússal és végül Mirk, vállán a hangosan hortyogó Grun Grathtal.

Egy gyertyáktól megvilágított, tömjénzagú, kör alakú helyiségbe jutottak, melynek a közepén kiemelt trónuson egy erősen stilizált alak

ült, mely Leon megítélése szerint alig-alig hasonlított Cholerre. Az biztos, hogy aki a szurokfekete kőből ezt a szobrot kifaragta, sohasem látta teljes életnagyságban a Magisztert.

A széles állú bolg nagy dörrenéssel betette a bronzajtót, ám érdekes módon ettől a világítás mértéke semmivel sem lett gyéreb. Sőt, mintha az oltár sarkain pislákoló gyertyák nagyobb lángra kaptak volna.

– A nevem Hanugir – közölte a bolg monoton hangon. –Choler Fekete Tornyának Őrzője vagyok. Mit kívántok tőlem a Sötét Láng nevében?

Madin széles mozdulattal Leon felé intett.

– Ez a cherub itt Choler nagyúr megbízásából jár el, beszéljen ő...

Leon előrelépett.

– Sürgősen találkoznom kell egy bizonyos valakivel, aki Meurinnak nevezte magát eddig találkozásaink során.

A bolg pap alaposan szemügyre vette Leont, majd a legszélén pislákoló gyertyára mutatott.

– El tudod oltani anélkül, hogy közelebb lépnél? – kérdezte.

Leon válasz helyett a Sötét Lángra koncentrált, egy csapot formált belőle, s egy villámgyors mozdulattal a gyertya felé csapott vele. Nem csak a láng aludt ki, de a gyertya a távolabbi falnak repült az ütés erejétől, s ott két darabra tört.

A pap elégedetten bólintott.

– Bárki legyen is, Hanugir, s szolgálai mindenben a rendelkezésedre állnak.

– Hogyan léphetek kapcsolatba Meurinnal? – akarta tudni Leon.

A pap az oltár felé indult, és intett.

– Gyertek! – Megkerülte az emelvényt, s a szobor hátoldalán egy jól olajozott ajtót tárt ki. – Erre!

Leon máris megindult, s mentek a többiek is. Mirk nem éppen finom mozdulattal lerakta a nehéz erfro-bolgot a márványpadlóra, s háttal az emelvénynek támasztotta.

– Most már tartson Choler, én eleget cipeltelek!

6.

Sima kőlépcső vezetett lefelé, s az, hogy még nem vájtak belé lenyomatot az errejáró lábak, jelezte, hogy ez a lépcső nem a messzi múltból maradhatott örökül.

Negyvennyolc lépcsőfokot tettek meg, aztán a lépcső jobbra fordult, s újabb negyvennyolc fok következett. Aztán egy folyosóra jutottak. Hideg, nyirkos levegő csapta meg őket, és a távolból ütemes fémcsattogás, sivítás, fojtott kiáltások hallatszottak. Aztán nagy nyögések és gonosz nevetés. Vértfagyasztó sikoly.

– Mi folyik ideleinn? – kérdezte megrezzenve Leon.

A pap oldalra mutatott.

Jobbra a kínzókamrák, előttünk a mágikus laboratóriumok, balra a kovácsműhelyek.

– Micsoda? – rőfögte tele szájjal Krontel, aki közben megunt az éhezést, és mit sem törődve azzal, hogy a hús csupa piszok lett, jókorákat falt belőle. – Kovácsműhelyek? Hol?

– Mint említettem balra – felelte türelmesen a pap.

Az eemsi izgalomba jött.

– Le lehet venni? – habogta.

Hanugir kérdőn pillantott Leonra.

– A szolgálknak a fejére szorult a sisakja – magyarázta tettetett flegmasággal Leon. – Ha a kovácsotok le tudná szedni róla, hálásak lennénk.

A pap meghajtotta tar fejét.

– Balra tessék!

Kanyargó folyosón haladtak a falakra tűzött fáklyák imbolygó fényében, s hamarosan egy fényesen kivilágított terembe értek, ahol egy kemencében kovácstűz parázslott, s négy-öt üllő mellett félmeztelen, kopasz goreelok verték az izzó vasat. A hatalmas termetű goreelok mellett kisebb paveenek sürgölődtek, fogókat tartottak, a

megformált fémet valami olajos folyadékba mártogatták, vagy éppen visszatették a kemencébe további hevítésre.

A fal mentén faállványokon frissen készült kardok és bárdok sorakoztak. Valamennyi pompás fegyvernek tűnt, s némelyik méretben akkora volt, hogy Leon meg sem igen bírta volna emelni.

A kemencéhez legközelebb eső, hatalmas üllőnél egy akkora termetű goreel verte az ütemet, aki még egy fejjel behemót társai fölé magasodott. Lehetett vagy két és fél méter, s az izomzatát egy bika is megirigyelhette volna.

Őt intette magához Hanugir egyetlen kézmozdulattal.

Az óriás lerakta roppant kalapácsát, s intett egy másik fickónak, hogy vegye át a helyét, aztán fura, féloldalas mozgással odabicegett a jövevényekhez. Erősen sántított, s szeme visszafojtott fájdalomról tanúskodott, de az arca merev volt, mint a kőszikla.

– Mi kell? – mordult oda gorombán.

A pap úgy látszik, megszokhatta már a modortalan viselkedést, mert nem vette zokon. Krontel felé intett.

– Szedjétek le a sisakot erről az eemsiről! – parancsolta.

– A fejével együtt? – morogta a goreel. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki viccnek szánta ezt a kérdést.

– Nem – felelte Hanugir. – Maradjon életben!

Az óriás csodálkozni látszott.

– Miért? – kérdezte. – Nem eemsiket ölni megyünk? Nem eemsik ellen kovácsoljuk a fegyvereket?

– Ezt az eemsit nem érheti bántódás, Hrogar! – szögezte le a pap. – Szedjétek le a fejéről azt a rászorult sisakot, de semmi több!

Az óriás vállat vont, és szemügyre vette az izgő-mozgó Krontelt. Az eemsi megtapogatta a fejére szorult sisakot.

– Tulajdonképpen... akár maradhat is – jegyezte meg félszegen. – Így legalább nem tudják kilőni a bal szememet. Egész divatos...

A roppant termetű goreel játékosan tarkón ragadta, mint valami kölyökmacskát, és felemelte a lábáról.

– Na, gyere, öcskös!

– Rendben van – morogta Krontel, és észre sem vette, hogy a kezéből kihullott a nyársra húzott hús. – De annyit mondhatok, ha tüzes vassal hozzám mertek érní, kinyomom a szemeteket!

Leon a pap felé fordult.

– Addig talán elintézhetnék...

Hanugir nemet intett.

– Ha itt hagyom a szolgálát ezeknek, nem kezeskedhetem érte. Nem szeretik az eemsiket. A jelenlétemben nem mernek ártani neki, de ha senki sem néz a körmükre, elragadhatja őket a hév.

– Értem – bólintott Leon.

A goreelek nem sokat teketóriáztak a felváltva tiltakozó és szitkozódó Krontellel. Ketten átkarolva a testéhez préselték a karjait, egy harmadik az eemsi fejét tartotta erős kézzel, Hrogar pedig, az óriás goreel a sisakot ragadta meg.

Krontel úgy ordított, mintha nyúznák.

– Finomabban, rohadékok, vagy szétrúgom a tökötüket!

Hrogar összevissza rángatta a sisakot, és kész csoda, hogy ki nem törte a szerencsétlen eemsi nyakát egy-egy erőteljes rántásával. Krontel már szitkozódni is elfelejtett, csak ordított, mintha az egyik izzó vasat az ülepébe dugták volna. Aztán mivel a rángatás nem járt eredménnyel, Hrogar egészen újszerű módon próbálkozott. Vaskos ujjával megragadta a sisak széleit, és maga felé húzta, mintha szét akarná szakítani a vastag bronzot. S bár szétszakítani nem sikerült, de meghajlította annyira, hogy Krontel eddig eltakart szeme fölött ujjnyi vastag hézag keletkezett.

– Feszítővasat! – mordult fel Hrogar, és Krontel már az említésre megrándult, és rugdosni kezdte fogva tartóit.

– Azt próbáljátok meg! Meg ne próbáljátok!

Hrogar átvett egy hosszú, lapos vasat, és beékelte a sisak meg Krontel feje közé.

– Mit művelsz? – kiáltott rá Leon. – Betöröd a fejét!

A goreel megfordult, és csodálkozva mérte végig a nyúlánk cherubot, aki bele mert szólni a munkájába.

– Ugyan! – röffentette. – Kemény kobakja van ennek. Ha az az ütés nem törte be, ami a sisakot behorpasztotta, az én vasam sem tesz különösebb kárt benne.

Máris nekifeküdt, és feszíteni kezdte.

Krontel káromkodott, jajveszékelt.

Vér kezdett csorogni a sisak alól.

– Megállj! – kiáltotta Leon dühösen. – Menj onnan!

A goreel haragosan fordult meg, és a véres feszítővasat úgy szorongatta, mintha le akarná csapni vele az okvetetlenkedő cherubot.

– Ha olyan okos vagy, akkor mondd meg, hogy szedjem le! – követelte. – Talán izzó vassal próbáljam leolvasztani? Lehet, hogy a vas felkarcolja egy kicsit a fejbőrt, de a sisak máris legalább egy centit tágult. Még két perc, és...

Leon megrázta a fejét.

– Nem. Menj onnan! Mindannyian menjetek onnan! Engedjétek el! Ti is... Mozgás!

A goreelek Hanugirra pillantottak, és a tar fejű pap helybenhagyólag bólintott. A behemót fickók ímmel-ámmal engedték el áldozatukat.

Leon a Sötét Lángra koncentrált. Két kezét formált igen keskeny ujjakkal. Aztán teleszívta a tüdejét, és egy villámgyors mozdulattal mind a két kezét Krontel sisakja felé lendítette, megragadta a sisak széleit, és kétfelé rántotta. A vastag bronz úgy szakadt, mintha foszlós papír lenne. A sisak teljesen szétnyílt, és felfelé lerepült az eemsi fejről; egyenesen a kovácstűzbe.

A helyiségben tartózkodók egyszerre szisszentek fel. Hrogar szeme úgy kidülledt, majd' kiesett.

– Ennyi az egész – közölte Leon.

Senki sem szólt.

Krontel a fejét tapogatta. Ott ahol egy éjszakával ezelőtt Razco pörölye behorpasztotta a sisakját, az eemsi kobakján csúnya, diónyi méretű, kékesfekete dudor éktelenkedett, s ott ahol Hrogar a feszítővassal működött, felhasadt a bőr a sörtehaj vonalánál, és piros vér csorgott le.

– Ennyi – ismételte Leon, mert még mindig senki nem mozdult.

– A'sszentségít! – hördült fel Hrogar kissé megkésve. – Ilyet még sose láttam!

Krontel mogorván indult meg Leon felé, és amikor elhaladt mellette, valami igen csúnyát dünnyögött az orra alatt.

Leon meghökkent.

– Hálásabb is lehetnél! – jegyezte meg epésen.

– Te meg hamarabb is levehetted volna a sisakom! – morogta vissza az eemsi. – Jól szórakoztál, amíg engem ezek a barmok kínoztak?

Leon a homlokát ráncolta, nem szólt semmit, de magában igazat kellett adnia Krontelnek. Valóban korábban is eszébe juthatott volna ez a megoldás.

Némi büntudat suhant át rajta, de aztán megrázkódott. Voltaképpen ő az, aki a legszorultabb helyzetben van. Hiszen ha Cholernek már nem lesz rá szüksége, az a Sötét Láng, mely révén csodákat hajthat végre, hirtelen összeszorulhat a szíve körül – végérvényesen.

Leon Hanugirhoz fordult.

– És most?

A pap még mindig a kovácstűzben lassan olvadozó bronzsisakot nézte. Aztán sóhajtott, és kiszakította magát gondolatainak folyamából.

– Erre! – Visszafelé indult, de nem ment el egészen addig a széles folyosóig, ahová a lépcsőről jutottak, jóval előbb balra fordult. – A mágikus laborokhoz!

A folyosó talaja tükörsima volt, szinte csúszós, s a falakat valami barnás fekete moha lepte, mely úgy hullámozott, mintha egy láthatatlan tenger áramlása mozgatná. A sima, de kemény felületen minden lépésük visszhangot vert, s bizonytalan csoszogásuk egybevegyült az ütemes üllőcsattogással, az elfojtott fájdalomkiáltásokkal és valami síron túli suttogással.

Leon megborzongott.

– Micsoda baljóslatú hely! – lehelte.

A pap csodálkozva pillantott rá.

– És épp a Sötét Láng szolgálja mondja ezt?

Leont szíven ütötte a „szolga” szó, de nem tett megjegyzést.

A folyosó elkanyarodott, és szinte közvetlenül a forduló után kettős rács között egy posztóköpenybe bugyolált alak ült a földön. Leon eleinte azt hitte, hogy a fickó fogoly, s csak akkor jött rá, hogy valamiféle őr lehet, amikor az illető a fekete köpeny alól egy csörgő kulcsosomót húzott elő, és a felőlük lévő rácsos ajtó zárjába illesztette.

Egyetlen szó sem hangzott el. Az őr nem köszönt a felettesének, és a pap nem adott utasításokat.

Leon megpróbált a fickó arcába pillantani, de az olyan szorosan összehúzta a képe előtt a köpeny csuklyáját, hogy csak apró, kerek szemei villogtak ki. Izzó vörösen.

Amikor áthaladtak, az őr kulcsra zárta mögöttük a rácsos ajtót, és a túldoldali rácshoz lépett. A mozgása sokkal majomszerűbb volt, mint bármely kunigaamié, akit Leon Cherubionban látott. Alkatra leginkább goreel lehetett, de magassága a másfél métert sem érte el, s ehhez mérten rettenetesen széles volt.

Amikor a túlsó rács is kitárult előttük, a fickó mély morgással elhátrált, s izzó tekintetét Krontelre vetette. Egész testében megfeszült, és egy pillanatig úgy tűnt, nyomban az eemsire veti magát. Ám a pap az őr elé ugrott, és hasonló morgó hangokat hallatva lökdöste távolabb a fickót.

– A francba! – morogta mérgesen Krontel. – Ennek is velem van baja?

A rács nagy döndüléssel zárult mögöttük, s egy újabb kanyar után pár lépésen belül egy egészen sima bronzajtót pillantottak meg, melyen sem kilincs, sem kopogtató nem látszott.

Hanugir egészen közel lépett, fennhangon egy nevet kiáltott, aztán a nyálával megnedvesítette az ujját, és valamiféle rúnát rajzolt a bronz közepére. Ahol a nedves ujj a bronzot érintette, szikrázott és sercegett a fém, s egyre magasabb hangú sivítás hallatszott.

– Mi a nyavalya ez? – hátrált meg Mirk. – Csak nem valami wyvernt tartanak odabenn?

A pap feléjük fordult, s ünnepélyes arccal, felemelt ujjal figyelmeztette őket.

– Bármi meglepő történik is, ne ijedjete meg!

Razco felhorkant.

– Razco Menem thorp gróffal és szolgáljaival beszélsz, hé! Mi nem szoktunk megijedni semmitől!

A sivítás egy váratlan kattanással véget ért. A bronzajtó, mely egyetlen darabnak látszott, kétfelé belesiklott a falba.

A folyosó nem folytatódott tovább. Az ajtó vonala mögött két méter mélységig egy apró helyiség tárult fel, melyet két fáklya is megvilágított, így a belsejében igen világos honolt. Az egész olyan volt, mint valami sima falú fülke, mint valami szerzetes szűk kőcellája – csak éppen bronzból.

Hanugir belépett, s a többiek habozva követték.

A pap ismét megnyálazta az ujját, és mágikus rúnákat kezdett rajzolni a szemközti falra.

Leon gyanakodva forgolódott.

Az előbbi bronzajtó kattanva becsukódott mögöttük.

A többiek valószínűleg arra számítottak, hogy a szemközti bronzajtó fog kinyílni, mert amikor a padló őrült iramban zuhanni kezdett alattuk, mindannyian felsikoltottak. Még Hanugir is. Ám míg Razcóék sikolya halálfélelmet fejezett ki, a papé gyermeki élvezkedést.

– Egy lift! – kiáltotta Leon. – Egy átkozott lift!

Olyan sebességgel zúgtak lefelé, hogy a fülük bedugult, s égnek állt a hajuk. Aztán fokozatos, de erős fékezés, és a fülke megállapodott.

A fülkeajtó magától feltárult. Egy színes neonoktól megvilágított, műanyaggal bevont káprázatos folyosó húzódott előttük.

– Ez már a pokol? – motyogta Mirk, és idegesen húzódott közelebb eemsi pajtásához. Krontel nem ellenkezett.

Leon csodálkozva nézett körül.

– Miféle hely ez?

A pap vállat vont.

– Réges-régen valami fura szerzetek építették. Ám a Hosszú Éj folyamán Choler seregei elfoglalták, és most már a miénk. Az itt lévő dolgok mágiájának lényegét nem egészen értjük, de komoly mágusok

tanulmányozzák, s a legtöbbet már megtanultuk használni. Mint például Lerner Instabil Felvonó Tányérját... más néven a LIFT-et.

– Főöröd! – kiáltotta Leon döbbsen. – Choleriták kezére került?

A pap vállat vont.

– Azt hiszem, így hívták valaha ezt a helyet...

Rövid folyosókon lépkedtek végig, és hamarosan egy üvegfalú helyiségbe értek, melynek a falait sötét műszerek borították; valaha megannyi apró kijelző világított itt, most már nem működtek.

Azonban egy még belsőbb üvegszobában zöld kámszás alakok mozogtak, s előttük egy keskeny pulton világított valami.

Hárman voltak. Az egyikük egy forgó székben ült, s a fülén egy fejhallgató billegett, a szája előtt egy mikrofon meredt fel. Valamivel arrébb a társa egy hasonló készülék előtt ült, de az ő fején nem volt fejhallgató, csak egy tíz centi vastag szemüveget viselt, s mindkét kezét egy-egy érzékeny potméteren tartotta, s néha-néha parányit elfordította valamelyiket. A harmadik zöld kámszás alak az egyik üvegfal mellett állt, szintén fülhallgatóval, s apró, színes pöttyöket rendezgetett ide-oda valami vázlatosan kirajzolt térképen.

S az egész üvegszobát tömjénszag lengte be, mágikus rúnákat meszeltek fel a padlóra, s fura totemoszlopok meredeztek a műszerpultokról.

– Ők a kommunikációs mágusaink – jelentette ki büszkén Hanugir.

– Egy pillanat alatt kapcsolatot teremtenek neked Meurinnal.

– Kész csoda! – mormogta Leon. Nem akart hinni a szemének. Razco, Mirk és Krontel csak ámultak-bámultak, lépni is alig mertek.

Amikor besiettek a kommunikációs helyiségbe, a zöld kámszás mágusok rájuk sem pillantottak.

– Piros Kettes. Észak-nulla-tizennégy – mondta a legszálon ülő a mikrofonba. – Ismétlem: Piros Kettes... észak... nulla... tizennégy...

– Vettem – felelte az üvegfalnál álló. – Piros Kettes. Észak... nulla... tizennégy. – Egy piros pöttyet arrébb rakott két centiméterrel a térképen, és a szája elé szerelt parányi mikrofonba beszélt. – A Piros Hármás és a Piros Négyes lemaradt. Kérjünk helyzetjelzést!

– Rendben! – vágta rá a harmadik. – Indítom a kódsugarat.

Hanugir türelmesen megvárta, míg a három kommunikátor végez valami bonyolult művelettel, csak aztán köszörülte meg a torkát.

– Mi van? – fordult felé a legszélső kommunikátor.

– Hol van az Ezüst Egyes? – kérdezte a pap.

Az üvegfalnál álló kommunikátor válaszolt.

– Az Észak-északkelet-tizenegy-tizenhármass térségben.

A pap hunyorgott.

– Pontosabban?

A kommunikátor vállat vont.

– Ennél pontosabban nem tudom behatárolni.

Hanugir fészkelődött.

– Na jó, de hol van ez a... akármilyen...

– Ja? – kapcsolt a zöld köntösű. – Göndörtől öt kilométerre észak-északkeletre egy völgyben, amit a Suttogás Völgyének neveznek.

Hanugir ismét a legszélén ülő kommunikátorhoz fordult.

– Kapcsolatba tudtok lépni vele?

Az ipse vállat vont.

– Próba, szerencse...

Valamit pötyögött az előtte lévő billentyűkön, intett a potmétereket mozgató társának, aztán megnyomott egy gombot. Hirtelen sercegés, sziszegés, statikus zaj töltötte meg a helyiséget egy felső hangszóróból.

Leon mosolyogva csóválta a fejét. Erre végképp nem számított.

A zöld köntösű a mikrofon fölé hajolt.

– Itt bázis, itt bázis... Ezüst Egyes, jelentkez! Ezüst Egyes jelentkez!... Meurin hallasz engem?

Semmi, csak statikus zörejek.

– Itt bázis – ismételte a fickó türelmesen. – Bázis hívja Ezüst Egyest... Bázis hívja Ezüst Egyest... Meurin... Meurin, jelentkez!

Semmi.

A kommunikátor sóhajtott.

– Itt bázis...

Az éterben hirtelen erősödött a sercegés, és egy elmosódott hang hallatszott.

– Bázis, itt Ezüst Négyes... Rossz vétel... vihar... Ezüst Egyes leárnyékolva... a Suttogások Völgyében... Itt Ezüst Négyes. Tehetek valamit? Vétel...

– Itt bázis. Ezüst Négyes, Meurint keressük. Kapcsolatba tudsz lépni vele? Vétel.

– Ezüst Négyes a bázisnak. Nem tudok kapcsolatba lépni Ezüst Egyessel a vihar miatt... Holnap egyesülünk a csapatával a Völgyben. Tehetek valamit? Vétel.

– Nem. Köszönjük, Ezüst Négyes. Vége.

– Ezüst Négyes voltam. Vége.

Ismét csak sercegés. A kommunikátor kikapcsolta a külső hangszórót, és Hanugirra pillantott.

– Hallhattad. A kapcsolat nem megy. Talán holnap.

A pap Leonra nézett, ő sóhajtott. Aztán Hanugir is sóhajtott.

– Akkor úgy látom, el kell mennünk a Főkommunikátorhoz.

A kommunikátor vállat vont.

– Tőlem...

– Nem vet majd túl jó fényt rátok a sikertelen próbálkozás...

– Ami nem megy, hiába erőltetjük...

Hanugir intett Leonéknak, és maguk mögött hagyták az üvegfalú termet. Ismét a műanyag borítású folyosón bandukoltak.

Razco csak most tudott megszólalni.

– Miféle francos mágia volt ez?

– Úgy hívják, hogy RÁDIÓ – felelte a pap.

Leon kíváncsian fordult felé.

– És ez mit jelent?

Hanugir vállat vont.

– Mindent én sem tudhatok.

Jó pár elágazás után a műanyag borítás megszűnt, sőt, olyan drasztikusan szakadt meg, mintha erővel letépkedték volna, s a falak úgy néztek ki, mintha folyékony láva csorgott volna le róluk.

– A vihar miatt rossz a vétel – magyarázta Leon. – Meg aztán völgyben vannak. A hegyek leárnyékolják őket.

A pap értetlenül meredt rá.

– Nem lehet kapcsolatot teremteni – folytatta Leon. – Rossz a vételi lehetőség. A Főkommunikátor sem tud tenni semmit.

Hanugir a fejét rázta.

– Én ebben nem lennék olyan biztos.

Újabb bronzajtóhoz értek. Leon azt hitte, megint liftezni fognak, ám a bronzajtó ez alkalommal egy tágas barlangot takart, melyben szabálytalan alakú kádakban színes folyadékok fortyogtak, kavargtak.

A barlang hátuljában egy igen alacsony, hosszú karú, rövid lábú, tetőtől talpig vörös szőrrel borított, teljesen kopasz és egy szál ággyékkötőtől eltekintve teljesen csupasz bolg tett-vett valamit füstölgő kémcsövek között.

Hanugir az ajtó mágikus rúnákkal történő kinyitása után nem lépett a barlangba. Megállt a küszöbön, onnan kiáltott be.

– Méltóságos Főkommunikátor!

A kis alak megfordult, és rájuk vicsorgott.

– Nocsak, Hanugir... méghozzá vendégekkel... Vagy áldozatokkal?

A pap tett egy lépést előre.

– Choler Magiszter küldöttei ők.

A kicsi bolg közelebb jött, és feljebb tolta a pápaszemet az orrán. Csak most látszott, hogy rikító vörös szőrzete helyenként őszül, s tartása is arról árulkodott, hogy nagyon öreg lehet.

– Ahá... Szóval ez a cherub az a híres... Leon Silver... A Hajnal Lovagja...

Leon kissé meglepetten lépett elő.

– Ezek szerint te mindent tudsz?

Az apró bolg hevesen rázta a fejét.

– Sok mindent tudok, de még messze nem eleget, hogy bele-szólhassak az események alakulásába. A Sötét Láng aláztatos szolgája vagyok, akárcsak... te magad.

Leon nyelt egyet.

– Talán.

Az öreg bolg sóhajtott.

– Kivel kívánsz kapcsolatot teremteni most, hogy a mi Magiszterünk ismét az éteri létre tért át?

Hanugir úgy látszik féltette a pozícióját, mert Leon elé lépve felelt a kérdésre.

– Meurinnal kívánunk beszélni! -jelentette ki.

A bolg fejet hajtott.

– Choler Magiszter kívánsága számomra parancs. Jöjjetek velem!

A barlang vége felé indult, s megállt a polcokkal rakott hátsó fal előtt. Néhány mágikus rúnát rajzolt a levegőbe, s halkán mormogott. Egy pillanatra rá a fal kísérteties nyikorgással befelé nyílt.

– Erre! – mondta a bolg mágus, és előresietett.

A benti barlang jóval kisebb volt, mint az előző, világítását a plafonon ragyogó sárgászöld kövek szolgáltatták, s a sziklakádakban fortyogó színes lávák.

A Főkommunikátor a legnagyobb kádhoz sietett, s megvárta, amíg a többiek is odaérnek. Aztán az ég felé emelte a kezét, és mély, síron túli hangon kántálni kezdett. Hogy mit, azt nem lehetett érteni, mert valami idegen nyelven beszélt. Másfél perc is eltelt, mire befejezte, leengedte a karjait, s a zöldes, sárgás, barnás lávára meredt, mely egyre gyorsabban kavargott a kádban.

– Meurin! – mondta most már normál hangon. – Meurin! Jelenkezze!

A kádban a láva egy arcot kezdett formálni, az ezüstkámzsás maunu vezér arcát. A lávaszemek felnyíltak, a vaskos száj szavakat formált.

– Mit óhajt tőlem a Főkommunikátor?

A kis bolg hátrébb lépett.

– Van itt valaki, Meurin, aki beszélni kíván veled. – Leon felé intett, hogy lépjen közelebb.

– Nocsak... a Hajnal Lovagja... – Meurin eltorzult, bugyborékoló hangjába, mintha némi gúny vegyült volna. – Elvégeztétek a rátok bízott feladatot, cherub?

Leon vállat vont.

– Ha elvégeztük volna, akkor én most nem lennék itt.

A lávaarc a homlokát ráncolta.

– És miért vagy itt?

– Mint sejtethed, a Mágiszter megbízásából.

Meurin egy pillanatig habozott.

– És mit kíván tőlem a Mágiszter?

– El kell vinned valakihez.

– És ki légyen az?

– Sang... Al’rahim...

A láva úgy fortzogott, mintha Meurin felszisszent volna.

– És mivel bizonyítod, hogy valóban a Mágiszter kívánsága ez?

Leon elmosolyodott.

– Az, hogy itt vagyok és a Főkommunikátoron keresztül beszélek veled, önmagában is elég bizonyíték.

Meurin ezen eltöprengett egy darabig.

– Talán – felelte végül.

– Ha találkozunk – jegyezte meg Leon –, kézzelfoghatóbb bizonyítékkal is szolgálhatok neked.

– *Ha* találkozunk...

Leon elkomorodott.

– Nem vagy hajlandó Sanghoz elvezetni?

A lávaarc szeme kényelmetlenül megrándult.

– Nem áll módomban téged megvárni. Mint bizonyára tudod, nekem nagyon fontos feladataim vannak...

– Choler szavaiból úgy vettem ki, ez a feladatod mindennél fontosabb.

Meurin elgondolkozott.

– Csakhogy én nem Choler szavait hallom most, hanem a tiedet.

Leonnak hirtelen eszébe jutottak a kommunikátorok szavai. Meurin

az „Ezüst Egyes”, jelentkezett valaki, aki „Ezüst Négyes” néven ismeretes. S Meurin is ezüst köntöst viselt, akárcsak az a fickó, aki elragadta tőle a Hajnal Kardját. Szörnyű gyanúja támadt.

Megkockáztatott egy cseles kérdést.

– Meddig maradsz a Suttogások Völgyében?

Meurin sóhajtott.

Holnap éjfélig itt várom be a portyázó csapataimat, aztán hajnalban indulunk tovább... Nem hinném, hogy addig ide tudnál érni...

– Almergin mikor érkezik?

– Holnap éjfélre a többiekkel együtt.

Leon Hanugirra pillantott, de a pap arcából nem tudott kiolvasni semmit. Szóval látszólag Almergin is Choler szolgálatában áll. És az is lehet, hogy Meurin is mergháni?

Mindegy. Ha Almergin holnap éjfélre a Suttogások Völgyében lesz, neki is oda kell mennie!

Bólintott, és visszafordult a lávaarchoz.

– Rendben van. Meurin, jól figyelj rám! Én nagyon komolyan beszélek. Nem érdekel, mit terveztél korábban, nem érdekel, milyen parancsokat kaptál, de ezennel a tudomásodra hozom, hogy nekem Choler személyesen parancsolta, hogy a segítségedet igénybe véve jussak el Sanghoz. Ha ezt megtagadod, a Mágiszter haragja lesújt majd rád!

Meurin arca meg se rezzen, mintha a láva megszilárdult volna.

– Jól van – sóhajtott Leon. – Én haladéktalanul indulok, és előbb vagy utóbb utolérlek. Csak annyit mondhatok, hogy amennyiben nem segítesz... kénytelen leszek kényszerrel jobb belátásra bírni!

Meurin bólintott.

– Rendben van, Leon Silver, gyere csak! Alig várom már, hogy találkozzunk...

Mielőtt Leon eldönthette volna, hogy mi volt ezekben a szavakban több, a gúny vagy a fenyegetés, addigra a kádban a lávaarc szétolvadt, a felszín többé-kevésbé kisimult, majd ismét kavarogni kezdett.

– Vége – közölte a Főkommunikátor. – Meurin megszakította a kapcsolatot.

Leon körülnézett a színes gőzöktől telített helyiségben.

– Hogyan juthatok leggyorsabban a Suttogások Völgyébe? – kérdezte csak úgy általában.

– Szerzünk lovakat – vont vállat a pap. – Két-három nap, és...Leon arra lett figyelmes, hogy a Főkommunikátor a szája elé emeli a kezét, és kuncogni kezd.

– Gyorsabb mód nincs? – kérdezte komoran Leon.

A pap elbizonytalanodott.

– Talán ha megpróbálkoznánk a hatalmas vas szitakötővel...melyet e labirintus mélyén találtak őseink... De figyelmeztetek, e mágikus gépezetet még soha senki nem látta működni...

A kis bolg még mindig a tenyerébe vihogott, és a fejét rázta. Leon feléje címezte szavait.

– Te talán tudsz valami gyorsabb megoldást?

A Főkommunikátor bólintott.

– Wyvernháton.

– Micsoda? – csattant fel Razco, aki eddig méltóságteljes hallgatással próbálta leplezni megdöbbenését. – Wyvemek csak a legendákban léteznek...

– Maradtak még wyvernek? – kérdezte Leon elkomorodva, mert emlékezett azokra az utazásaira, amit ezeken a roppant sárkányokon tett.

A pap mérgesen legyintett.

– Alszanak. Évszázadok óta senki sem akadt, aki képes lenne felébreszteni őket.

A kis bolg bólogatott.

– De igen! Akad! Én megfejtettem a módját. Ha kívánjátok, pár óra, és akár mindkét wyvernt felébresztem!

Leon sóhajtott.

– És a wyvernlovas? Valakinek irányítani kell ezeket a roppantbestiákat!

A kis varázsló legyintett.

– Én elvezetem az egyiket.
– Lehetetlen! – csattant fel Hanugir. – Akkor ki marad itt, hogy ellássa a Főkommunikátori tisztséget?

A kis bolg vállat vont.

– Legutóbb három hónappal ezelőtt vettétek igénybe a szolgáltatásaimat, minden mást a mechanikus mágiát gyakorló kommunikátorokkal intéztettek. Gondolom, ha eddig nem kellettem, néhány napot kibírtok nélkülem...

Hanugir csak tátozott, erre nem tudott mit mondani.

– Különben is – folytatta vidáman a Főkommunikátor –, te alattam állsz a hierarchiában, így semmi jogod beleszólni abba, hogy mit teszek és mit nem.

– Én csak megjegyzést kívántam tenni.

A kis bolg bólintott.

– Megtetted. Meghallgattam. Nem érdekel. Indulok, felkeltem a kicsinyeket... addig ti pihenjete, mert kalandos út áll előttünk...hiszen azon a környéken óriási vihar tombol... Megkockáztatjátok? Rábízzátok az életeteket pár pikkelyes bestiára, amit egy vénséges vén varázsló irányít?

Krontel kimeredt szemmel bámult a bolgra.

– Én ugyan fel nem ülök egy nem létező jószágra! –jelentette ki.

Leon azonban komoly képpel bólintott.

– Mikorra leszünk ott? – kérdezte.

A kis varázsló elgondolkozott.

– Ha minden jól megy... holnap estére. Ha rosszul... soha!

7.

Egy külön szobában pihenhettek és kaptak ennivalót, amíg a Főkommunikátor felkészült a wyvernek felélesztési mágiájára. Két fekete kámzsás cholerita a hortyogó Grun Grathot is becipelte hozzájuk.

Razco és szolgálái alig-alig néztek egymásra, mert szégyellték azt a furcsa érzést, mely mindannyiuk torkát szorongatta: egy sosem látott, csak a mondákból ismert rettenetes szörnyeteg hátán lovagolni!

Leont ez a kérdés nem aggasztotta. Ő sokkal inkább azon gondolkodott, mihez kezd majd, ha szembe találkozik Meurinnal és Almerginnel. Mindkettő külön-külön is veszedelmes ellenfél lenne, de ha ezek ketten nekitámadnak, egyesített mentális erejükkel és a sugárpisztolyukkal...

Leon a fejét rázta. Nem szabad ilyen kishitűen gondolkozni, mert ha elveszti a magabiztosságát, az életét is könnyen elvesztheti. Mentális ereje neki is van, meglehet, talán még erősebb is, mint azé a kettőé együttvéve, s valószínűleg a sugárpisztolya is feltöltötte már magát egy-két lövés erejéig. Az esélyek egyenlők. S arról nem is szólva, hogy a szíve körül lüktető Sötét Láng egyszer már eredményes eszköznek bizonyult a félelmetesen verekedő Almergin ellen.

Leon lopva előhúzta a sugárfegyverét, és a markolati kijelzőre pillantott. Egy zöld pont világított rajta. Néhány lövésre elég lesz!

A mentális erejét próbálta, s a következő pillanatban élénkzöld burok vette körül. Társai csodálkozva pillantottak rá, de egy szót sem szóltak. Leon megszüntette a mentális burkot.

A Sötét Láng felé nyúlt az akaratával, de itt még próbára sem volt szüksége, hogy érezze, amint a Láng képlékeny masszaként várja, mivé alakítják.

Leon sóhajtott.

Ő is evett néhány falatot, ivott pár kortyot, s bár égett a tettvágytól, a társaihoz hasonlóan ledőlt egy kemény priccsre, és a szemét behunyva pihentette.

Nagyon fáradtnak érezte magát, de fura módon ugyanakkor tette késznek, energiadúsnak is. Gondolatai Meurinon és Almerginen jártak. Próbálta kilogikázni, hogyan történhetett, hogy ez a két mergháni be tudott férkőzni Choler emberei közé, s hogyan történhetett, hogy egy harmadik mergháni, Alméra pedig épp a cholerita szentélyek fosztogatásával végezte a munkáját.

S Alméra valami ismeretlen megbízót emlegetett. Valami hatalmas úr bízta meg a Hajnal Királynője hollétének kiderítésével! S valamikor nagyon régen, azon az éjszakán, amikor Merbolgban Kind Gren Grun Grathtal megismerkedett, egy hreeir kölyök szintén valami hatalmasságot említett, akit semmi pénzért nem árult volna el. S most az út menti fogadóban egy törpe termetű hreeir a földre vetette magát egy igen tekintélyes és fenyegető külsejű hreeir előtt. Sziszegve váltottak pár szót. Hogy miről beszéltek, azt nem tudni, de a viszony egyértelműen kiviláglott közöttük. A törpe hreeir csak egy szolga, a magas termetű varázsló pedig valami hatalmas úr! Akit még az egyik csuklásra készítetett bolg is „mester”-nek szólított.

Leon úgy érezte, rájött a helyes következtetésre: Alméra megbízója, s minden hreeirek rettegett ura nem más, mint maga Almergin, a mergháni.

Gondolataiból az ajtó szisszenése riasztotta fel. Úgy másfél órát pihenhetett, amikor az ideges Hanugir felébresztette őket.

– Indulás! – makogta. – A Főkommunikátor készen áll a szer-tartásra.

Razco és társai szó nélkül feltápáskodtak. Csodamód most még Grun Grathot sem kellett sokáig rázogatni.

Egy fáklyákkal megvilágított, rövid folyosón mentek végig, aztán egy nagyobb csarnokba értek, melyben kör alakú, lavórszerű alkotmányok sorakoztak a közepükből kiemelkedő keskeny székkal. Nyolc-tíz ilyen lavórt rozsdás láncsal rögzítettek egymáshoz.

Hanugir fürgé mozdulattal felpattant az első lavór ülésébe, és intett a többieknek, hogy sorban foglaljanak helyet. Leon utazott már ilyen járművön valaha nagyon régen, így habozás nélkül engedelmeskedett. A többiek viszont értetlen pillantásokat vetettek egymásra, s csak vonakodva másztak fel az ülésekbe.

– Kapaszkodjatok! – kiáltotta kajánul Hanugir, és akár valami karmester, mágikus mozdulatokat tett maga előtt, majd nagyot csapott a lavórja oldalára.

A szerkezet abban a pillanatban megrándult, apró kerekeken gurulni kezdett a padlón felfestett sárga csík mentén, s a lánccal magával rántotta a hozzá erősített lavórokat.

Mirk felordított, Krontel káromkodott, Razco csak felszisszent, Grun Grath pedig élvezkedve röhögött, amikor a lavórok sorra megrándultak, s meglódultak a vezérgép után.

Leon megragadta a járműve szegélyét pontosan úgy, ahogy egykor látta. Még mielőtt a lavórok igazán felgyorsultak volna végleges sebességükre, Leon figyelmeztetően hátrafordult.

– Semmi körülmények között ne próbálj kiszállni, amíg meg nem állunk! – figyelmeztette Razcót. – Nyugalom, én már utaztam ilyeneken... és túléltem.

– Ahhha – sziszegte a thorp gróf, és igen keményen csukva tartotta a száját, hogy ne vacogjon a foga.

A lavór-vonat fokozatosan gyorsult, szédítő sebességre kapcsolt, s a kis járművek szélvészgyors iramban, süvítve száguldottak az összemosódó falak között valami ismeretlen irányba.

Mirk, Krontel és Razco félretettek minden méltóságot, és úgy ordítottak, mintha a pokol felé suhannának. Grun Grathnak is elmúlt a jókedve, amikor az első élesebb kanyarban felfordult a gyomra, és lendületből lehányta magát.

Jó tíz percig száguldottak ezen a roppant sebességen, s még Leon is megdöbbsent, mekkora kiterjedésű lehet ez a föld alatti labirintus, mely egykor Melan főhadiszállása volt, s most a choleriták kezelték az elfeledett technika egy részét.

Amikor kiszálltak, alig tudtak megállni a lábukon, szinte forgott velük minden, s ez alól még a gyengeségét leplezni kívánó pap sem volt kivétel.

– Er... erre... – motyogta Hanugir, s vállával kissé nekikoccanta falnak.

Liften mentek fel a felszínre, s amikor egy ajtó kitárult előttük, hideg levegő csapta meg őket, és kiléptek a sötétségbe.

Jó pár lépést botorkáltak hatalmas sziklák között, amikor egy szűk résen át kibukkantak a szabadba, és a csillagos éjszakai égbolt borult rájuk.

– Hol vagyunk? – kérdezte Leon, és arrafelé fordult, amerre a távolban mintha fények pislákoltak volna.

– Az ott Grandor – mutatta a pap, és arrafelé intett, amerre nem sokkal előttük egy lapos völgyben hatalmas máglyák égtek, s a lángok fényében fekete kámzsás alakok ugráltak.

Leon megborzongott a látványra, mert úgy érezte, mintha a pokol mélyén az ördögök ugrálnának egy mérhetetlen katlan előtt.

Ahogy közeledtek, Leon a kis mágust pillantotta meg, aki egy vakítóan csillogó, földig érő köntösben állt a hatalmas máglya túloldalán, háttal az érkezőknek, a kezében kilencágú korbácsot tartott, morgó hangokat hallatott, és nagyokat csapott a korbáccsal a levegőbe. A tűz körül ugrálók minden egyes csapásnál megtorpantak, és visítva a földre vetették magukat. Néhány percig a sötétségben vergődtek, majd felkeltek, s míg a mágus tovább mormolt, folytatták kerge ugrabugrásukat. Ám minden egyes ilyen alkalommal, legalább egy a földön is maradt, s nem mozdult többé.

Már egészen a tűzhöz értek, amikor Leon látta, hogy a tűz közelében gazdátlan fekete kámzsák hevernek, s hogy az ugráló kámzsák alól nem lábak merednek elő, csak láb formájú sötét árnyékok. Pontosan olyanok, mint amilyeneket maga tudott volna alkotni a saját Sötét Lángjából.

– Ne menjetek közelebb! – súgta reszketős hangon Hanugir, és megmarkolta Leon bal karját.

A Főkommunikátor ismét a levegőbe csapott kilencágú árnyékostorával, s a fekete kámzsák visítottak, sivítottak, vijjogtak, vonítottak, üvöltöttek, bömböltek, hörögtek, s a legszörnyatosabb hangokat hallatták. S ez alkalommal, amikor elmúlt a szörnyűséges „roham”, nem egy, de egyszerre tíz kámzsa maradt szétterülve a földön, s Leon látni vélte, amint a kámzsák alól combnyi vastag fekete kígyók surrannak el valahová a sötétségbe.

Leon azt is látta, hová: a völgy szemközti fala irányába, melyből két óriási dombszerű bucka emelkedett az ég felé.

A környező fákról mindenhonnan sötét madárrajok röppentek föl, és károga, vijjogva keringtek magasan a lángok között.

A Főkommunikátor hátrafordult, és mókás arcán barátságos mosoly villant Leonék láttán.

– Már majdnem kész. Most figyeljete!

Harsány hangon kántált valamit egy olyan nyelven, melyet Leon nem értett. Aztán a végén vadul felrikoltott, és hatalmasat csapott az árnykorbáccsal a levegőbe. A vadul ugrabugráló negyven-egynéhány kámzsa megdermedt ott, ahol éppen volt, egyetlen irtózatossá sikollyal a földre hullottak, s mintha árnyékszerű torpedókat lőttek volna ki alóluk az ikerdombok irányába. S ahogy a sötét torpedók „becsapódtak”, hatalmas morajlás hallatszott, és a talaj megremegetett a szájukat eltátva nézelődők lába alatt.

– Mi a nyavalya ez? – ordította Krontel.

– Földrengés!

– Megnyílik alattunk a föld!

Hanugir lába megrogyant, s a sötét kámzsás pap előrebukott volna, ha Leon el nem kapja. A Főkommunikátor rikoltozott kéjes örömeiben.

– Ott! – mutatta. – Ott! Ott! Nézzétek! Nézzétek!

A hegyoldal, s rajta az ikerdombok úgy remegtek, hullámozottak, mint a tenger felszíne vihar idején. Az égzengető morajlás, fülsiketítő bömbölés közepette egy éles, hegyes szikla bukkant elő merőlegesen a hegy szinte már függőlege oldalából. S közvetlenül mellette egy ugyanolyan szikla, majd még egy.

Nem sziklák voltak, hanem gigászi méretű, méteres átmérőjű, több embernyi hosszú, görbe karmok!

S húsz méterrel távolabb a másik dombból ugyancsak kötörmelékek és roppant földdarabok repültek szerte, és egy hasonló karom jelent meg. Aztán kibukkant a rettenetes láb is, mely még a csillagok fényében is szikrázott.

Aztán a kövek és törmelékek záporában kibukkan a bal szárny, majd attól vagy huszonöt méterre jobbra, a másik is. S végül, mintegy a hatás megkoronázásaképpen valahol fenn a magasban, a hegy csúcsa tájékában, ahol úgy tűnt, mintha maga a hegy elevenedett volna meg, felbukkant a sárkány feje: bömbölve tört ki a sziklafal mögül.

Razco, Mirk, Krontel, Grun Grath, de még Hanugir is egyszerre ordítottak fel, olyan rémületes látványt nyújtott, a karcsú nyakon himbálódzó, tarajos, lószerű fej, s a belőle kivillanó, vérvörös, villás nyelv.

Leon látott már wyvernt, de ekkorát még sohasem. A korábban látott sárkányok legfeljebb a kisöccsei lehettek volna ennek a gigászi szörnyetegnek, mely fülsiketítő bömbölés közepette megrázkódott, csapkodott a szárnyaival, hogy lerázza magáról a törmelék-maradványokat, mint ahogy egy gúnár csapkod, hogy megszabaduljon a vízcseppektől. Aztán kiszakította roppant testét a hegy fogságából, s kolosszális szárnyaival egyensúlyozva, döngő léptekkel megindult a máglya irányába. Elképzelhetetlenül hatalmas jószág volt, orrától a farka hegyéig lehetett vagy negyven méter, a szárnyszélessége pedig a hatvan métert is elérhette.

Leon döbbsen állt. Eleinte, amikor az ikerdombokat látta, arra gondolt, hogy ott rejtőzik a felélesztendő két bestia. Ám most hogy ezt a titánt megpillantotta, el sem tudta képzelni, hol lehet a másik.

A Főkommunikátor mintha csak kitalálta volna a gondolatát.

– A hegy túloldalán szunnyad a másik. Azt is felébresszem?

– Ne! Nee-em... – nyögte Leon. – Elég ez az egy is. Jézusom, micsoda hatalmas példány! Hogy lehet egyáltalán ennek a szörnynek parancsolni?

A kis mágus vállat vont.

– Jól kell etetni őket.

– Mivel lehet jóllakítani egy ekkora monstrumot?

A Főkommunikátor hanyagul a tűz körül elhullott hatvan-nyolcvan fekete kámzsa felé intett.

– Hisz' látod... holtak lelkével.

Leon nagyot nyelt.

A wyvern döngő léptekkel közeledett, mint valami túlméretezett, pocakos futómadár, s tőlük húsz méternyire hirtelen megállt, lehajtotta a fejét, és várt.

– Irány a Suttogások Völgye! – rikkantotta a Főkommunikátor, és görbe lábain a hatalmas wyvern felé szaladt.

Leon valamivel lassabban követte, s a társai, akárha ólomlábakon járkálnak, kábán botorkáltak utána.

– Azt ne higgyétek, hogy felülök erre a dögre! – morogta Krontel ellenségesen, de azért csak ment a többiekkel.

A sárkány oldalánál némi meglepetés várta őket: egy vékony kötélhágcsó lógott le a vastag nyakról. A Főkommunikátor csodálkozás nélkül mászni kezdett felfelé rajta.

Leon habozva követte, s nagyon csodálkozott, amikor a gigász hátán, a sátornyi méretű gerinctüskék között csavarokkal a pikkelyekhez rögzített nyergeket talált, s a lábrésznél bőrszíjakat.

– Jól szíjazzátok be magatokat! – javasolta a Főkommunikátor, s rögtön jó példával járt elöl.

Grun Grath mászott fel Leon mögött, és érdeklődve tanulmányozta a nyergeken látható mintázatokat.

– Éjkori motívumok – állapította meg. – Nagyon ősiek.

Krontel csak némi noszogatásra mászott fel, miután elmagyarázták neki tüzetesen, hogyha nem jön, akkor itt hagyják.

Egyenként leszíjazzták magukat. Razco ebben olyan buzgó volt, hogy a biztonság kedvéért még a bal csuklóját is a bokarögzítőjéhez szíjazta. Azt mondta, így biztosabb.

A Főkommunikátor egy elkülönülő nyeregben ült a törzs és a nyak csatlakozásánál, méterekkel előttük, s kilencágú árnykorbácsával a bestia messze lévő feje irányába legyintett.

– Ojjé! – kiáltotta. – El az útból, Hanugir, vagy belegyalogolunk a talajba!

A fekete kámzsás pap sietve menekült oldalra, s onnan kiáltozott valamit, de hogy mit, azt már nem értették. A wyvern ugyanis egy kurta,

csattanó mozdulattal kiterjesztette a szárnyát, aztán torony vastagságú izmos lábaival elrugaszkodott, kettőt legyintett a roppant lebenyekkel, és máris fölfelé röppentek. Semmi nekifutás, semmi hosszadalmas, próbálkozó csapkodás. Csak egy erőteljes rugaszkodás, és kész!

Repültek.

Az egész társaság igencsak kapaszkodott.

Az óriási szörny csak néha-néha csapott egyet roppant szárnyaival, pusztán a látszat kedvéért, de Leont ez nem tévesztette meg. Bármilyen hatalmasak voltak is ezek a szárnyak, mégsem lehettek képesek a levegőben tartani egy ilyen gigászi testet. A sárkány röptét valószínűleg mágia támogatja.

Elrepültek a hegy fölött, aztán a kis mágus egy korbácscsapására jobbra fordultak, és szép lassan ellebegtek a város fölött. A Főkommunikátor diadalmasan felrikoltott, a sárkány hatalmasat bömbölt. Már hajnalodott, és az utcákon sürgölődő korán kelők felfelé fordították a fejüket. Aztán ahányan csak voltak, annyifelé rohantak. Grandorban óriási pánik tört ki.

Már-már túlrepültek volna a város fölött, ám a Főkommunikátor nagy ívben visszafordította hátasukat, s lejjebb vitte pár méterrel. Most olyan közel repültek el a város fölött, hogy a hatalmas bestia hasa szinte a legmagasabb tornyokat súrolta, s a szárnyak kavarta szél port és mocskot kotort a rémulten rohangáló paveenek képébe.

Aztán egy óriási csattanás hallatszott, és olyasféle zaj, mint amelyet hegyomláskor hallani. A sárkány ismét felbömbölt, és meredek ívben felfelé húzott. Leon még a szíjak ellenére is meg volt győződve arról, hogy kizuhant a nyeregből.

– Mi történt? – ordította előre a diadalmasan rikácsoló Főkommunikátornak.

– Megparancsoltam a wyvernnek, hogy döntse le Otoak Tornyát! – rikoltotta vissza a kis mágus. – Látnotok kellett volna! Egyetlen farkscapással elintézte!

– Miért?

– Csak hogy megtudja Grandor népe, melyik istent kell tisztelniük!

A sárkány teste ismét vízszintesbe került, és a szárnyak percenkénti csapásszáma egyre szaporodott. Néha ötöt-hatot is csapott percenként. S úgy száguldottak, mint a szélvész. A táj szinte összerosódva suhant el alattuk, és amikor Leon lepillantva meglátta, milyen gyorsan suhan át roppant árnyékuk a szakadékok fölött, majdnem rosszul lett.

Már megvirradt, és kisebb madárrajok tértek ki sietve a nagy kolosszus útjából. Azonban olyan is akadt, hogy képtelenek voltak megmérkőzni a gigász gyorsaságával, és nem egyszer előfordult, hogy egy-egy erőtlenül vergődő madár csapódott az utazók mellett a pikkelyes testhez.

Leon megvizsgálta a helyzetét, és döbbenten fedezte fel, hogy valójában nem is a sárkány hátán lovagol; az üléseket a sárkány gerinctüskéi között húzódó kinövésekhez rögzítették.

Egy sárga színű, kavargó folyót pillantott meg maguk előtt, és a következő pillanatban már hiába tekergette a nyakát, a lusta folyam messze elmaradt mögöttük.

Ahogy északra haladtak egyre hidegebb lett, talán azért is, mert a wyvern még mindig emelkedett. Leon nem messze előttük, szinte velük egy síkban alacsonyan ülő fellegpárnákat pillantott meg, és a következő pillanatban máris esőcseppek csapódtak az arcába. A látszat megcsalta. A felhők valójában jóval fölöttük úsztak.

Cudar egy zápor volt, mely ennél a sebességnél valósággal ostromozta az arcbőrüket. A wyvernt azonban egyáltalán nem zavarta.

Fáradhatatlanul csapkodott a szárnyaival, és már olyan gyorsan száguldottak, hogy a levegő süvített a fülük mellett, és még kiabálva is alig-alig hallották egymás hangját.

Aztán kiértek a vihar alól, és a napsütés szúrta a szemüket, a tükörsima pikkelyekről visszaverődő sugarak majdnem megvakították őket.

Aztán újabb viharba kerültek, mely oly cudarul tombolt, hogy majd' leszaggatta őket a nyergükből, és egy-egy erősebb szélroham még a gigászi sárkányt is arrébb-arrébb hajította. Szégyen ide vagy oda, az egyik olyan alkalomkor, amikor egy kegyetlen légtölcsér lefelé hajította

őket, és Leon meglátta a pörögve közeledő sziklákat, úgy felsikoltott félelmében, ahogy a torkán kifért.

Ezt még a kis mágus is meghallotta.

– Nem tudunk feljebb menni! – ordította torkaszakadtából. – A wyvernek általában még ilyen magasságra sem jutnak!

– Ki akar itt feljebb menni! – üvöltötte vissza Leon, és eltakarta az arcát, mert úgy érezte, mintha apró jégdarabok kopognának rajta, melyek ki akarnák ütni a szemét.

A ruhája már csurom vizes lett, és vacogott a hidegtől, de ami még rosszabb, a szél behatolt a nedves göncök alá, és késként hasogatta a bőrét.

Aztán megint kivilágosodott, és a nap pillanatok alatt megszántotta a nedves holmikat. Úgy gőzölögtek, mintha el akarnának Párologni.

Változatos tájak fölött suhantak el. Előbb egy alacsony előhegységen vágtak keresztül, aztán hosszú ideig zöldellő síkság fölött suhantak, sárgás és kékesfekete vizű folyók és tavak fölött zúgtak el, kietlen kősvatag fölött szárnyaltak.

Több város is az útjukba került volna, de úgy tűnt, a Főkommunikátornak most nem volt kedve a bolondozáshoz, mert ilyenkor módosította repülésük irányát, és nagy ívben elkerülte azokat.

Már dél felé járhatott az idő, és Leon épp azzal foglalatoskodott, hogy elterelje figyelmét kegyetlenül korgó gyomráról, mardosó éhségéről, amikor egy ritkás növényzetű erdő fölött röpülve parányi, mozgó pontokat pillantott meg az erdőn túli lankás, dombos vidéken.

Ebből a távolságból apró hangyáknak tűntek, de Leon sejtette, hogy bölénynyi méretű állatok vágtathatnak összeverődve a távoli hegyek irányába. Mintha egy megzavart bölénycsordát látott volna egy alacsonyan szálló repülőgépről.

Ám amikor közelebb értek, döbbenten fedezte fel, hogy nem bölényeket lát, hanem megtermett lovakat, a hátukon lovasokkal vagy jókora málhákkal. Több ezer ló vágtathatott ott, és úgy tűnt, minden

harmadikon lovas ül. Nagy darab, torz alakok, némelyikük négy karral, ormótlan fegyverekkel.

– Eemsik! – kiáltotta Krontel rémulten. – Ezek legalább kétszázan vannak!

– Nyolcezen! – helyesbített idegesen Grun Grath. – De lehet, hogy tízezen!

– Hova vágtatnak? – kiáltotta Leon. Aztán eszébe jutott egy lehetőség. – Messze van a Suttogások Völgye?

– A hegy mögött! – rikoltotta vissza a Főkommunikátor. – Még pár perc!

– A francba! – morogta Leon. – Szerettem volna nyugalomban elbeszélgetni Meurinnal...

A gigászi árnyék ekkor vetődött a rendezetlen sorokban hátul vágtatok közé, és a lovak rettegő nyerítések közepette megugrottak, egymásnak rohantak, óriási gabalyodás támadt.

Leonnak támadt egy ötlete.

– Ijesszük szét őket! – ordította oda a Főkommunikátornak. – Ereszkedjünk lejjebb!

A kis mágus szinte felágaskodott a nyeregben, és látszólag összevissza csapkodott az árnyékkorbáccsal. A sárkány azonban már az első csapásokra ereszkedni kezdett, és hatalmasat bömbölt.

Leon majd' megsüketült, de az eredmény odalenn leírhatatlan volt. A lovak felágaskodtak, levetették a hátasaikat, egymásba rohantak, felbuktak, az előrébb haladók megálltak megnézni a zűrzavar okát, a menekülők beléjük ütköztek. Másodperceken belül akkora zűrzavar és kavargás támadt, hogy jóformán semmit sem lehetett látni a felvert portól és a kirugdosott fűcsomóktól.

Azonban a roppant sereg elejéig még a veszély hangjai sem jutottak el.

– Röpüljünk egészen előre! – kiáltotta Leon teljesen fölöslegesen, hiszen egyrészt a pokoli lármában a Főkommunikátor úgysem hallotta, másrészt épp nagy csapásokkal a sereg eleje felé tartottak.

A rémülten menekülő eemsi sereg középrészénél tarthattak iszonyú zűrzavart okozva, amikor Leon valami furcsát fedezett fel az élen haladókon. Valami csillogott. A sereg végén és a középrészen lovagló eemsik többnyire rongyosak voltak vagy esetleg különféle szőrméket csavartak magukra, s még ha szabályosabb volt is az öltözkük, a fegyverzetük igen gyatrának tűnt. Ám ott elől acélok csillogtak. Méghozzá egész acélerdők. Nem csak a fegyverek. Az élen lovagló harcosok komoly vérteket és páncélokat viseltek, sisakjukon színes tollforgó lengett, és paripáik, ha lehet, még a megtermett eemsi lovak közül is kimagaslottak. Az elit sereg!

És még valamire felfigyelt Leon, ami bizony elég kellemetlenül érintette.

Az élen haladókhoz most jutott el a kavarodás lármája, megfordultak, és felfedezték a feléjük röpülő sárkányt. Ám ahelyett, hogy páni félelemben menekülni kezdtek volna, többen leugráltak a lovukról, valami szekérféle alkotmányokhoz rohantak, és komoly erőfeszítéseket tettek...

Leon csak fél perc múltán fedezte fel, mi történik. A szekerekre szerelt harci gépekről karnyi vastag szárú, csillogó hegyű dárdák meredtek az ég felé.

– Dárdavető! – ordította Leon. – Fel! Fel!

Ám ebben a zűrzavarban, ugyanannyit ért volna el akkor is a figyelmeztetésével, ha szavait csak suttogja. A vadul rikoltozó kis mágus meg sem hallotta.

Egyenesen rárepültek a dárdavetőökre!

Leon még a hangzavarban is hallani vélte azokat a vészjósló pendüléseket, tizet-tizenkettőt szinte egyszerre, amikor a vaskos rudak kirepültek, s zúgva szeltek feléjük a levegőt.

– Lebukni! – ordította Leon, és amennyire csak erejéből tellett, előregörnyedt a nyeregben. S ezt igen jól tette, mert egy veszedelmes dárda süvítve zúgott el a feje fölött.

Egy másik dárda lepattant a wyvern masszív pikkelyzetéről, és úgy térden vágta Leont, hogy a szerencsétlen azt hitte, tőből kiszakadt a lába.

Úgy tűnt, a wyvern a súlyos pikkelyek dacára valahol mégis sebet kaphatott, mert hatalmasat rándult, és még hatalmasabbat bömbölt. Hátrarántotta görbe gúnárnyakát, hogy a mögötte ülő varázslót majdnem kiütötte vele a nyeregből, aztán szinte ugyanazzal a lendülettel a hajlékony nyak előrevágódott, és a tátott pofából perzselő sárkányláng zúdult a dárdavetőket újra felhúzni akaró eemsik egy részére. Szénné égett testek dőltek el, vagy omlottak porrá abban a minutumban, többen lángoló ruháikat oltva verdesték magukat a földhöz.

De mi volt ez a csekély pusztítás a roppant sereg méreteihez képest. Mindössze két dárdavető gép semmisült meg, s a többiből máris záporoztak a karnyi vastag karók az égen suhanó szörnyeteg után, ami időközben túlrepült a sereg élén.

A Főkommunikátor jobbra csapkodott a korbácsával. A wyvern széles ívben fordult. Most nem húzta hátra a nyakát újabb sárkányláng okadására. Leon tudta, hogy miért. Még ezeknek a mágikus szörnyetegeknek is szükségük van némi időre a regenerálódásához, és nem tud folyamatosan lángokat gerjeszteni.

Időközben a lenti zűrzavar némileg rendeződött. Apró alakok rohagáltak a szekerek és lovak védelmébe bújó eemsik között, és kurta parancsokat osztogattak. Milliónyi apró vessző hegye bukkant fel célpontot keresve. Számszeríjak, hosszú íjak meredtek a közeledő sárkány felé.

Ám ami még ennél is kínosabbnak tűnt, hogy mintegy varázsszóra színes fények gyúltak néhány megvetett lábú eemsi körül. Az egyik piros volt, a másik kék, a harmadik sárga, a negyedik...

Leonnak nem maradt ideje az összest számba venni, s a színekbe borult alakok lehettek vagy hetvenen. Csak amikor közel értek, akkor döbrent rá, hogy mit lát: legalább hetven alakot, akinek az alakját színes, mentális rács védte. Némelyik szinte lángolt és szikrákat hányt, mások alig pislákoltak.

Valamennyien megvetették a lábukat, és mentális rácsuk színéhez hasonló színben lüktető, villódzó, fejnyi nagyságú energiagömböket tartottak a kezükben dobásra készen.

– Úristen! – kiáltotta Leon.

– A nagykodók! – sikoltotta Krontel valahonnan a messzeségből.

Azonban visszafordulásra már gondolni sem lehetett. A wyvern meredeken ráröpült a színes csapat elejére, és hatalmasat csapott feléjük gigászi szárnyaival. Mentális rács ide vagy oda, a csapat egy részét úgy elsodorta, mintha szalmaszálak lennének egy orkán közepén.

Csakhogy amint a sárkány lőtávolon belül ért, záporozni kezdtek a vaskos, kihegyezett vagy acélheggyel ellátott dárdák, s milliónyi nyílvessző zuhogott rájuk, akárha jégesőbe kerültek volna. Ám ami még ennél is rosszabb, a talpon maradt nagykodók egymás után hajították a bestiára színes energiagömbjeiket, és azok akárha dróton húznák őket, egymás után találták telibe a pikkelyes gigászt.

Leonnak éppen csak annyi ideje volt, hogy felrántsza maga köré saját mentális burkát, már záporoztak is a nyílvesszők, s nagy pukkanással foszlottak szét a sárkány testén a színes gömbök. S ahol ezek a gömbök szétfoszlottak, ott megpörköldtek, bekormozódtak a pikkelyek, és nem egy csillogó pikkely felszakadt a gömbök robbanásai nyomán.

Leon nem ért rá hátranézni, hogy a társaival mi történhetett, épp elég baja volt azzal is, hogy a nyeregben tudjon maradni.

A színes gömbök okozta sebek rettenetesen fájhattak a wyvernnek. mert torkaszakadtából bömbölt, megbillent a levegőben, elvesztette az egyensúlyát, és orral előre felbukott a szekerek, lovak és eemsik összevisszaságában. Valósággal belefúródott a földbe. Tucatjával temette alá a szerencsétlen párákat, akik még az utolsó pillanatban is a rájuk zúduló gigászi hús felé dőttek a dárdájukkal, és az íjászok még elengedték nyilaikat. Aztán már csak véres massa maradt belőlük.

A wyvern akkora lendülettel rohant bele a talajba, hogy Leon bárhogy kapaszkodott is, hajszál híján kirepült a nyeregből, a bőrszíjak úgy belevágtak a húsába, szinte levágták a lábát, s az egyik hüvelyknyi vastag szíj el is szakadt, már csak a jobb lábát tartotta valami.

Leon felordított, ám a pokoli hangzavarban még saját hangját sem hallotta.

Azt látta, hogy a kis mágus a sárkány nyakánál már nemcsak a levegőt püföli veszettül árnyékból font, kilencágú korbácsával, hanem hátasuk nyakát csapkodja.

Mindenhonnan eemsik rontottak rájuk, döfködték, szurkálták az óriási bestiát, ám a vastag pikkelyekről rendre lecsúsztak a vékony szűrőfegyverek.

A wyvern esetlen, fájdalmas mozdulatokkal állt lábra ismét, és azzal, hogy nyílvesszőkkel teletűzdelt, dárdák lyuggatta szárnyát kiterítette, több tucat apró alakot sodort le a lábáról. A páncélos kolosszus bömbölt kínjában, és a fejét rángatta, ahogy alattomos íjászok a szemét keresték nyilaikkal.

S a sereg éléről veszett tülekedés közben törtek feléjük a színes mentális burkot viselő nagykodók, hogy ismét féljük hajíthassák hatásos energiagömbjeiket.

Ám elég nagy tömegben kellett keresztültörniük, mert a lezuhanó sárkányt még legalább ötven métert sodorta a lendület attól a helytől, ahol a színes bombák telibe találták.

– Fel! – ordította Leon, és az sem zavarta, hogy fél lábánál fogva oldalra lóg a megpörkölődött nyeregből. – El innen!

A wyvern most nem bírt olyan kecses egyszerűséggel felszállni, mint induláskor, amikor egyetlen lendülettel rugaszkodott el, nyolc-tíz döngő lépést is tett, miközben veszettül verdesett kilyuggatott szárnyával, mire a levegőbe tudott emelkedni. Tucatnyi vakmerő eemsi csüngött roppant karmain, s értelmetlen módon kaszabolni próbálták azt, ám a fegyverük rendre lecsúszott róla.

A wyvern nagyot rúgott, és terhei rendre lepotyogtak róla. A nyakukat törték. Ám a sárkány még mindig nem bírt felemelkedni. Lefelé zuhant, mintha ismét a talajba fúródna, és Leon felsikoltott, ám a lyukacsos szárnyak erőteljes csapkodásba kezdtek, szinte másodpercenként lendültek, és a bestia ingadozva a levegőben maradt.

Egy tűzpiros energiagömb zúgott feléjük, mintha zsinóron húznák, s egy valamivel halványabb piros golyó követte. A wyvern erőtlen sárkánylángot fújt a feje felé röppenő gömbökre. A kisebbik elolvadt,

mint vaj a tűzben, ám a tűzpiros labda átzúgott a sárgás fekete lángokon, és pofán találta a wyvernt.

A sárkány megbillent a levegőben, egy pillanatra még csapkodni is elfelejtett a szárnyaival, aztán egész testén remegés futott végig, mintha áram ütötte volna meg. Aztán akkorát bömbölt, mintha az ég zengett volna. Hosszan, fájdalmasan.

– El innen! – ordította Leon.

A kis mágus azonban még akkor sem foglalkozhatott volna az utasítással, ha az iszonyú lármában véletlenül meghallja. A sárkány nyakára bukva, eszméletlenül hevert a nyergében. Ha nincs odaszíjazva, már rég kirepült volna.

Azonban a sárkány osztozott Leon elgondolásában, mert heves erőlködéssel egyre magasabbra szárnyalt, s pillanatok múlva maguk mögött hagyták a diadalmasan üvöltöző eemsi falkát.

– Megvagytok? – ordított hátra Leon, és igen megrettent, amikor nem kapott választ.

Minden csontja sajgott az ütközéstől, és nagy erőfeszítésébe tellett, hogy hátraforduljon.

Először a közvetlenül mögötte ülő Razcót pillantotta meg, és a látványtól elszorult a szíve. A thorp gróftól látszólag nem találta el sem nyílvessző, sem energiagömb, mégis fájdalmas arccal hajolt előre, zokogott, és szeméből patakokban folyt a könny.

– Mirk! – zokogta felismerhetetlen hangon.

Leon úgy érezte, mintha egy vasmarok ragadta volna meg a torkát. Mirk, a hűséges szolga előrebukva hevert a nyergében, három nyílvessző állt ki a testéből: két hosszú a mellkasából és egy kurta számszerű-vessző a torkából. Már nem volt élet benne, piros vére rácsorgott a megpörkölődött pikkelyekre. A bal lába térdből hiányzott. Véres patak kúszott le a sárkány oldalán.

– Hogy történt? – kérdezte megrendülten Leon, amikor a megdöbbenéstől szóhoz jutott.

– Nem lett volna semmi baj! – zokogta Razco. – Lebuktunk mindannyian a nyeregre... Nem találtak volna el...

– És?!

– Mirk felegyenesedett, hogy elkapja Krontelt...

– Krontelt?!

– Ő is meghalt! – sírta Razco Menem. – Amikor lezuhantunk, kirepült a nyeregből... És akkor Mirk utána kapott... megragadta a lábát... de aztán Mirket *lemészárolták!*

Krontel nyerge üres volt, az oldalán a bőrszíjak becsatolva, de szakadtan lógtak.

– Krontelt is legalább három nyílvesző fúrta át, mielőtt földet ért volna!

– A francba! – kiáltotta Leon, és Kind Gren Grun Grath felé pillantott, aki láthatóan eszméletlen, de holt sápadtan, sokkos állapotban imbolygott a nyeregben. – Grun Grath! Jól vagy?

Az erfro-bolg kifejezéstelenül meredt maga elé.

– Grun Grath! – ordította Leon idegesen.

– Kind Gren Grun Grath meghalt... Merbolgban... Én Krak vagyok...

Leon nem firtatta a zavaros ügyet.

– Krak! Mi van veled?

– Felkavarodott a gyomrom! – hörögte az erfro-bolg. – Nem én... Soha többé... Az élő istenre esküszöm, soha többé nem iszom!

– Krak! – kiáltotta Leon ijedten. – Beverted a fejed?

– Nem én... Esküszöm, hogy nem iszom! Egy átkozott kortyot sem!

– Mirk... Krontel... – zokogta Razco, majd fennhangon káromkodni kezdett, amiért ilyesmi megtörténhetett. – Rohadt eemsik! Megfosztottak két hű bajtársamtól! Megölték őket...

A wyvern erőlködve valamivel magasabbra emelkedett, hogy megkerüljön egy magasabb hegyet. Nem a csúcs fölött röppent át, az túl magasan lett volna, hanem a hegynyereg fölött, ahol a két sziklafal alacsonyabb szinten találkozott. Egy kisebb völgy tárult eléjük, majd abból meredek sziklafalak között egy szurdokon át hosszanti, lapos teknő táruk eléjük. A sárkány egyenesen a szurdoknak röpült.

– Miért nem ölték meg engem is? – siránkozott Razco. – Miért nem zuhantam ki én is a nyeregből?

– Azzal nem lenne megoldva semmi – motyogta Leon elkeseredetten. Nagyon fájlalta két hú társa elvesztését. Az jutott eszébe, Mirk és Krontel mennyit veszekedtek. És a thorp most az életével fizetett azért, hogy megpróbálta menteni eemsi pajtását. Valószínűleg fordított esetben Krontel is ezt tette volna.

A szurdok olyan szűk volt, hogy a sárkány szárnyának hegye szinte súrolta a fekete sziklafalakat. Alattuk egy keskeny út futott, s a szélén sötét szakadék mélyén egy kicsiny hegyi patak csobogott.

A Főkommunikátor még mindig eszméletlenül billegett a wyvern nyakára dőlve. A sárkány most magától repült.

Kora délutánra járhatott az idő, a nap fénye alig-alig hatolt be a szurdokba, és a hosszanti völgyteknőben is árnyék uralkodott, melyet egy északnyugaton magasodó hegyorom vetett.

S ebben az árnyékba borult völgyben hosszában bőr- és lombsátrak sorakoztak, a köztes területeken sürgölődő alakok rohagáltak, s itt-ott jókora tábortüzek égtek. A sárkány szárnyának suhogása suttogó, sziszegő visszhangokat verve verődött vissza a környező sziklafalokról.

A Suttogások Völgye!

– Maunuk! – kiáltotta Leon.

8.

Szerette volna, ha nem repülnek egyenesen a tábor fölé, mert semmi kedve nem volt részt venni egy ugyanolyan öngyilkos csatában, mint amelyet az eemsik ellen vívtak, de mivel a Főkommunikátor öntudatlanul feküdt, senki sem akadt, aki irányíthatta volna a roppant bestiát.

S az máris a tábor felé vette az irányt.

Leon óriási nyüzsgést látott a tábor közepén, mintha valakik valakikkel hadakoznának. Kisebb csoportok összevissza rohagáltak, és óriási rikácsolás visszhangzott a sziklákról.

Hirtelen ezüstös villanással egy denevérforma alak röppent fel a sátrak közül, és vijjogó kiáltást hallatva felfelé zúgott az égbe.

– Almergin! – motyogta Leon, s bár fogalma sem volt, hogy tényleg azt a merghánit látja-e, aki elvette tőle a Hajnal Kardját, dühösen felordított. – Utána!

A wyvern azonban nem sokat törődött a szóbeli utasítással, ha meghallotta egyáltalán. Lefelé szállt, egyenesen rá a rohangáló maunukra. És csodák csodája, az apró termetű, sárga szőrzetű ördögök nem fejlődtek precíz csatarendbe, hanem a fegyvereiket eldobálva, veszettül rikácsolva menekültek, amerre láttak.

A sárkány bömbölve zúdult le rájuk. Úgy látszik, korábbi küzdelme csak még inkább felcsigázta harci kedvét, vagy ezeken a nyomorult maunukon akart revansot venni elszenvedett kínjaiért. Azzal indított, hogy egy minden eddiginél hatalmasabb sárkánylángot okádott oda, ahol a legsűrűbb volt a tömörülés, majd a kigyulladt, megperzselődött szerencsétlenekre repült, és összelyuggatott szárnyaival csapkodott közöttük, baromi karmaival, toronyszerű lábaival pedig tiporta a visító áldozatait.

Egyetlen maunu sem akadt, aki szembe mert volna szállni a tomboló szörnyel, aki egyetlen nyílveesszót is el mert volna engedni az irányába, s ezt Leon teljes szívéből meg is értette. Ezek után csak csodálni tudta a vakmerő eemsiket, akik nemcsak hogy harcba bocsátkoztak az iszonyatos sárkánnyal, de még meg is futamították.

A wyvern nem sokáig tombolhatott. A tágas tisztást hamarosan haldoklók és megcsonkított, porrá égetett tetemek borították be, és az utolsó menekülők is úgy elfutottak, hogy hírük sem maradt.

A hatalmas sárkány csak ekkor csillapodott le. S egy egészen iszonyatos dolgot kezdett művelni. Olyasmit, aminek láttán Leon egész testében remegni kezdett, és feje búbjától a kislábujjáig elborzadt.

A wyvern, mint aki jól végezte dolgát, maga alá húzta vaskos lábait, behúzta a szárnyait, s testéhez szorítva lehasalt a vérmocskos fűre. Aztán borzalmas, szívó, cuppogó hangokat hallatott. A legközelebb fekvő maunu hulla egy pillanatra megrándult, mintha belerúgtak volna,

aztán iszonyatos visító hangot adva vergődni kezdett. Hogy már nem élhetett, azt az is bizonyította, hogy a letépett feje méterekkel arrébb hevert. És a test mégis vonaglott, rángatózott!

Leon kimeredt szemmel bámulta.

Aztán a hulla körül valami sötét folt kezdett formálódni, és amikor a sárkány egy szippantó hangot hallatott, a fekete folt, mintha zsinóron húznák, a bestia pofája felé vágódott.

A holttestem elcsendesedett, és nem mozdult többé. Valósággal összeaszott, összezsugorodott, mintha egy hétig napon aszalták volna. S úgy tűnt, menten oszlásnak indult.

Ám rögtön mellette egy széttaposott hulla kezdett vergődni...

Leon majdnem elhányta magát, amikor rádöbbsent, mi történik. A wyvern a holtak lelkével táplálkozik.

S csodák csodája, a lyukak a bőrlebenyes szárnyán szép lassan elkezdtek összeforrni!

Leon kicsatolta a bokáját, s megdörzsölte, mert a bőrszíj alapos nyomot hagyott a bőrén. Előremászott a Főkommunikátorhoz, és próbálta életre pofozni, de a kis mágus nem mozdult. S amikor Leon felemelte az illető fejét, rögtön látta, hogy mi az oka tétlenségének. Az arca helyén csak egy véres húsmassza látszott. Valószínűleg egy színes energiagömb találhatta telibe.

Leon hányingerrel küszködve engedte le a kötélhágcsót, és sietve mászott le a vértől iszamós talajra. Lábai elzsibbadtak a hosszú szorítástól, és Leon botladozva tett néhány lépést, mire rendesen meg tudott állni.

Razco és Grun Grath egyesült erővel próbálták lerángatni a halott Mirk testét a nyeregből, ám annyira elerőtlenedtek, hogy nem bírták megtartani a súlyos testet, és a thorp szolga nagy csattanással zuhant a talajra.

Szinte abban a pillanatban vergődni rángatózni kezdett.

– Ne! – üvöltötte Razco, és tehetetlen dühében a sárkány pikkelyes testét püfölte. Mirk holtteste visított, mintha nyúznák, aztán egy végső sívítással kiadta lelkét a wyvern tátongó pofájába.

Leon öklendezve fordult el, és olyan messzire futott, amennyire csak rogyadozó lábaitól tellett. Egy félig leégett bőrsátor maradványainál öklendezett, kiadta gyomra tartalmát, s keserű epét hányt. Egész testét görcsök rángatták. Cherubionban látott már egyet s mást, de ez a mostani látvány még neki is soknak bizonyult.

Pár perc múltán, amikor elég erősnek érezte magát, felegyenesedett, megtörölte a száját, aztán kitörölte keserű könnyeit a szeméből, és baljós mozdulattal elővonta a sugárpisztolyát.

– Meurin! – ordította rekedten. – Hol vagy, te patkány! Gyere elő! Alig vártad a találkozást, hát itt vagyok!

Nem akarta látni, mit kezd Razco Mirk összeaszottá vált, oszladozó tetemével. Összevissza mászkált az elhagyott sátrak, a tetemek között, és idegesen szorongatta fegyvere markolatát.

– Meurin! – ordította eszelősen. – Hol vagy, te rohadék?

– Tőled balra a nagy tűz mellett – hallatszott egy keserű női hang valahonnan a magasból.

Furcsán ismerős volt.

Leon megperdült, és felpillantott.

Egy magasban lógó faketrecezt látott. Éppen olyat, mint amilyenben ő is raboskodott egykor a maunuk fogságában. S e ketrec rabja nem volt más, mint...

– Alméra!

– Meurint kerested – felelte a meztelen lány kifejezéstelenül. – Ott hever a tűz mellett... Már ami megmaradt belőle...

Leon a tűz felé pillantott, és meglátta az ezüstös köpenyt, s benne egy magas alakot. Ám az arcot nem ismerte fel, olyannyira összeégették.

– Mi... mi történt? – habogott Leon.

A lány beharapta az ajkát.

– Levehetnél innen. Fázom...

Leon már-már a kötél vége után nyúlt, de aztán habozva hátrébb lépett, és megrázta a fejét. A lányra fogta a sugárpisztolyát.

– Miért kegyelmezzek egy átkozott mergháninak?!

A lány galambszerű arca kelletlenül megrándult.

– Ölj meg akkor, ha akarsz!

– Ne hidd, hogy nem teszem meg! – mérgelődött Leon, és ujja remegett az elsütő billentyűn.

A lány közel lépett a ketrec farácsaihoz, és nem rejtette el fiatalos nőiességét.

– Itt vagyok! – közölte dacosan. – Alig várom a halált.

Leon úgy az ajkába harapott, hogy kiserkedt a vére.

– Tudod, hogy megérdemled...

Alméra vállat vont.

– Ahogy akarod. De... ha lelősz, úgy tedd, hogy azonnal meghaljak... Kérlek, ne hagyj sokáig szenvedni!

Leon szitkozódva az övébe dugta a fegyvert, és kioldotta a kötelet. Mindkét kezére szüksége volt, hogy megtartsa a súlyos ketrecet, ám az így is úgy zúdult le, hogy Alméra elesett benne. Egyetlen zokszava sem volt.

Leon kibogozta a rácsokat rögzítő kötelet, és kinyitotta a ketrec ajtaját. A fegyverét az övében hagyta, de készen állt bármiféle támadásra.

– Kifelé! – parancsolta.

A lány lehajtott fejjel bújt ki a ketrecből, és fázósan didergett, de egy csöppnyi szemérmességet nem tanúsított, és ezen Leon nem is nagyon csodálkozott.

– Hol a tekercs? – kérdezte vadul.

Alméra dühösen széttárta a karját.

– Látod, hogy nincs nálam!

– Hova tetted?

– Elvették tőlem.

– Kicsoda?

A lány félszegen a tűz mellett heverő alakra mutatott.

– Meurin? – kérdezte Leon idegesen.

– Igen...

Leon a szétégett alak felé nézett.

– És... azt tudod, hol van most a tekercs?

A lány az égre mutatott.

– Ott.

– Hogy érted ezt?

– Elvitték.

Leon feljajdult.

– Almergin?

Alméra bólintott.

– Ki más?

Leon a kezébe temette az arcát, és egész testében remegett.

– Egyáltalán... – motyogta, amikor végre felnézett. – Mi történt itt?

A lány flegmán vállat vont.

– Almergin eljött, hogy megölje Meurint. Simán lelőtte. Elvette tőle a tekercset, és sietve elrepült. Engem itt hagyott...

– Kit érdekel? Egyáltalán mi a fenéért jöttél ide? A hűségvarázs, amit Meurin ránk bocsátott, hamis volt...

– Tudom.

Leon csodálkozva meredt rá.

– Akkor...

– A megbízóm parancsolta, hogy keressem meg Meurint, és öljem meg.

– Mi?

– Meurin azonban számított erre, csapdába csalt, és elfogott. Ő... nem volt mergháni, de olyan erőket és tudást birtokolt, melyekkel még engem is meglepett. Aztán eljött ő...

Leon behunyta a szemét.

– Almergin volt a megbízód?

– Igen. Idejött. Egyszerűen szétlőtte a kétszínű varázslót, elvitte tőle a tekercset, engem pedig itt hagyott... Nem adnál valami ruhát? Nagyon fázom!

Leon dühösen intett.

– Húzd le valamelyik hulla köpenyét! Vagy vedd Meurinét... Mit bánom én! – Dühösen meredt a mozdulatlan lányra, és a keze ökölbe szorult, de nem nyúlt a sugárfegyverért. – Gyűlöllek, Alméra! – suttogetta

kegyetlenül. – Gyűlöllek, és legszívesebben megölnélek... most ebben a minutumban!

A lány felnézett, és szúrós, fekete szemében egy könnycsepp jelent meg. Ám a hangja kőkemény volt.

– Én csak a kötelességemet teljesítettem, Leon! Nem tettem másképp. Higgy nekem! Sajnálalak, rettenetesen sajnálalak, de ha nem hozom el akkor Cholertől a tekercset, mindőnk sorsa megpecsételődik! Én nem akartam rosszat neked...

– Nem, mi? – motyogta Leon. – Azért fizetted le azt a cheemp kocsmárost Kingord előtt, hogy kábítson el bennünket a borával, hogy a mestered, Almergin könnyedén el tudjon banni velünk! Hogy el tudja rabolni tőlem a Hajnal Kardját!

Alméra úgy bőgött, mint egy kisgyerek, akit csínytevésen kaptak.

– Épp ellenkezőleg – szipogta. – Azért kábíttattalak el benneteket, hogy ne gyertek a nyomomban! Almergin megölt volna benneteket... és én ezt nem akartam!

– Hát mit akartál? – kiáltotta dühösen Leon, mert mélységesen felbosszantotta a szipogó lány. – Álnok módon eloroztad tőlem a bőrtেকercset, és aztán a mestered megszerezte tőlem a Kardot is! Tessék! Ha ezt akartad, boldog lehetsz!

Alméra megtörölte könnyes szemét.

– Te nem ismeresz engem, Leon Silver! És én sem ismertem eléggé önmagam. Nem lett volna szabad becsapnom! Most már tudom! De akkor nem láttam más megoldást... Higgy nekem...

– Többé már nem! Eljátszottad a bizalmamat!

– Amikor Almergin megjelent itt a Hajnal Kardjával, azt hittem, megszakad a szívem, mert arra gondoltam, hogy megölt téged... Szeretlek, Leon Silver! Nélküled semmit sem ért volna az életem!

Leon dühösen a földbe rúgott.

– Ugyan! – kiáltotta haragosan.

– Tudom, hogy te még mindig reménykedsz, és Chlovia után vágyódsz, de én akkor is kimondom: engem kell szeretned! És tudom, hogy szeretsz is... a magad módján!

Leon kihúzta a sugárfegyvert, és a lány szeme közé célzott.

– Meg foglak ölni – közölte tényszerűen.

A lány előrelépett, és nekitámasztotta a homlokát a pisztoly csövének.

– Nyomd meg a gombot! – könyörgött. – Ne hagyj szenvedni, csak nyomd meg a gombot! Tudom, hogy te sohasem fogsz szeretni, mert tudod, hogy én... mergháni vagyok!

– Menj hátrább! – sziszegte Leon. – Nem kapsz több alkalmat, hogy még egyszer becsapj!

– Azt hiszed, ellened vagyok, Leon, pedig tévedsz! Higgy nekem és szeress engem, vagy ölj meg most azonnal!

Leon dühösen ellökte a lányt magától a bal kezével. Alméra megtántorodott, és hanyatt esett. Szerencsétlen képpel, könyörögve előrenyújtott kezekkel feküdt a kormos, mocskos fűben, őszinte meztelenséggel.

– Kérlek, Leon...

Leon behunyta a szemét, mert úgy érezte, leszakad az ég és kő-zápor hullik rá eső helyett. Egyszerűen nem tudta elemezni saját érzéseit. Úgy érezte, ha nem tesz valamit most azonnal, valami súlyos, valami kegyetlen szétrobban a lelkében, és akkor mindennek vége...

– Takarodj! – sziszegte szívből jövő gyűlölettel. – Tűnj el, kigyó!

A lány hasra fordult, arcát a vérmocskos fűbe fúrta, és úgy zokogott, hogy egész testében remegett.

– Takarodj innen! – motyogta Leon megrökönyödve saját vad érzelmeitől és a sajnálattól. – Változz át denevérré, vagy mit tudom én, micsodává... és repülj el messzire! Érted? Soha többé ne kerülj az utamba, mert akkor megöllek! Érted?

– *Te* vádolsz engem, amiért mergháni vagyok? – zokogta Alméra. – Te átkozott *ghird*! Azt hiszed, te különb vagy, mint én?

Leon indulatosan a lány felé rúgott, aztán elfordult, és szinte futva menekült onnan.

– Takarodj! – kiáltotta vissza a válla fölött. – Takarodj, te átkozott!

Nem értette, miért csorognak a könnyek a szeméből, de nem is akarta az érzelmeit elemezni. Nem akart olyasmit találni, amire még nem készült fel értelmileg.

Razco és Grun Grath komor képpel, vörös szemmel ástak sírt az összezsugorodott Mirknek. A wyvern még mindig nem fejezte be szörnyű lakomáját, és a temetési szertartáshoz iszonyatos hangok szolgáltatták a háttérrel.

– Fogadd be, föld, ezt a thorpot – motyogta az orra alatt Razco. – Több volt ő nékem, mint testvérem, több volt ő nékem, mint hű társam, s alig várom, hogy ismét találkozzunk a Semmi Mezején...

– Derék fickó volt – fűzte hozzá Grun Grath szomorúan. – Bár isten lássa lelkét, engem sosem kedvelt!

Leon ösztönösen keresztet vetett, pedig ennek a mozdulatsornak itt, ezen a világon nem volt semmi értelme.

Razco zord képpel lapátolni kezdte elhunyt szolgájára a homokot annak roppant pallosával. Amikor elkészült a sír, a pallost, mintegy fejfa gyanánt a kis dombba szúrta.

– Sosem felejtelek el! – motyogta Razco megrendülten. – És ha a teste nincs is itt, lélekben... melléd temetem legkedvesebb pajtásodat, Krontelt is. Sokat torzsalkodtatok, de mindig is nagyon szerettétek egymást...

Leon sóhajtott, és megfordult, hogy megnézzze, Alméra elrepült-e már.

A lány egy mocskos, fekete köpenybe burkolózva ott állt tíz méterrel mögötte, és könnyes szemmel őket nézte.

– Én... én nem akartam – szipogta. – Miattam halt meg?

– Meglehet – felelte Leon zordan. – Mit akarsz még itt?

– Van valami, amit el szeretnék mondani.

Leon lehunyta a szemét.

– Nem hiszem, hogy bármi is érdekel, amit a te szádból hallok.

Alméra bájos arcát eltorzította valami belső gyötrelem. A szeme könnybe lábadt.

– Hát legyen! – kiáltotta dacosan. – Elárulok mindent, amiben eddig hittem! Higgy nekem, vagy taszíts el, engem már nem érdekel!

Leon úgy meglepődött ezen a szenvedélyes kitörésen, hogy szóhoz is alig bírt jutni.

– Mit akarsz tőlem? – hebegte.

– Elvenni semmit! – kiáltotta hevesen a lány. – Adni akarok!

– Te még hiszel neki? – kérdezte csendesen Razco. – Hisz te mondtad, egy mergháni...

Leon mereven nézte Almérát.

– Mit tudnál te nekem adni?

A lány a szemét törölgette. Valamiféle rímtelen és ritmustalan versikét kezdett szavalni:

*Szülőhelyem ősi földjére
vigyél el engem,
s ott adj annak kezébe,
ki már akkor is vén volt,
mikor megismerted.
Ő tudja a módot,
miképpen legyenek,
hosszú szunnyadásom után,
ismét cherub,
a te asszonyod,
Leon Silver!
A Hajnal Kardját,
ha megöntöződ
a hreeirek késével
kiontott
mergháni vérével,
találkozhatsz
ismét velem,
a Hajnal Királynőjével!*

– Mi volt ez? – hörögte elfúló hangon Leon. – Miféle ocsmány tréfa...

– Nem tréfa -jelentette ki komolyan a lány. – A bőrtekercsnek ezt a részét ghird nyelven írták, de számomra ez a nyelv nem idegen. Megfejtettem. Neked szól. A feleséged, Chlovia üzenete a messzi múltból...

Leon lehunyta a szemét.

– És tudod, mit jelent ez, Leon Silver? Megmondom, ha nem jöttél volna még rá magadtól! A Hajnal Királynője, mint már gyanítottuk, nem más, mint a te Chloviád! S ahogy a legenda tartotta, eltűnt, hogy az idő múlását áthidalva várjon rád! E pár sor, melyet e neked szánt üzenetben rögzített, elárulja hollétét...

Leon nyelt egyet.

– Mégpedig?

– Hol másutt: a Hajnal Kardjában!

– Lehetetlen!

– Ugyan! – kiáltotta Alméra. – A Nagy Királynő erősen szimpatizált a merghánikkal, jóformán maga is mergháni lett, s a mi népünknel megszokott dolog a tárgyakkal való hasonulás. Gondolj csak Balamudra, avagy a Denevérre, vagy másképpen az Éj Kardjára. Miképpen tudta volna a figyelmedet jobban felhívni Chlovia a tartózkodási helyére, ha nem úgy, hogy egy általad nagyon is jól ismert formát választ lelkének. Chlovia felhasználta a mergháni alpmágiát, a Hajnal Kardjába plántálta lelkét, meghagyta üzenetét számodra arra az esetre, ha újra felbukkansz Cherubionban, aztán végső tetteként, valakinek a segítségével legyőzte Cholert, és odaszögezte a Gyötrelmek Oltárához! Érted már, hogy a Hajnal Kardja miért csak neked engedelmeskedett? Én most már igenis értem...

Leon hosszan meredt maga elé.

– És... miért árultad el mindezt nekem?

Alméra megremezt. Nem a kérdésre válaszolt.

– Még valamit tudok. Az én megbízóm a méltóságos Almergin volt, s bár mint tudjuk, ő is mergháni, talán nem véletlenül öltött eleve hreeir

alakot. Amióta csak olvastam a versikét, az az érzés motoszkál a fejemben, hogy a „hreeirek kése” nem véletlenül szerepel a szövegben. S lehet, hogy ezt valami titokzatos módon Almergin is tudta. Talán éppen ő a hreeirek főnöke... méghozzá azért, hogy a hreeirek késével megölve egy... merghánit, valamelyik fajtestvérét... kiszabadíthassa a Királynő lelkét a Kardból!

Leon odakapta a fejét.

– De mi célból?

Alméra szomorúan nézett szurokfekete szemével.

– Ki tudná megmondani, miféle titokzatos cél vezérli a hatalmas Almergint? Valószínűleg azért akarja életre kelteni a rejtélyes királynőt... hogy megölje!

– Micsoda?! – kiáltotta Leon.

Alméra vállat vont.

– Sejtésem szerint Almergin... valakinek a megbízásából, aki úgy nevezi magát, hogy a Hajnal Hadura... hatalomra törekszik Cherubionban. S titokzatos megbízójának útjában állhat az az ősi tudást hordozó varázslónő... vagy ha úgy tetszik, boszorkány... aki egykor könnyűszerrel képes volt legyőzni Cholert, s úgy megszilárdította Cherubionban a békét, amire még sohasem volt példa. Nem csoda, ha minél előbb szeretne tőle megszabadulni a Hajnal Hadura.

Leon lélegzet után kapkodott.

– A Hajnal Hadura?

Alméra lehajtotta a fejét.

– Róla keveset tudok. Csak annyit, hogy egyaránt retteg tőle Choler és Sang... és én is! Iszonyatosan erős varázshatalommal bír... parányi tudásom tőle kaptam... s most, hogy elárultam, valószínűleg nem kerülhetem el a halálom...

– A Hajnal Hadura? – ismételte Leon elképedve. – Akitől Choler és Sang retteg? Choler azt akarta, hogy lépjek szövetségre Sanggal... valaki ellen, aki szerinte nem más, mint... Kevanaar!

– A Hajnal Királynőjének férje és ura a Hajnalkor idején! – kiáltotta közbe ingerülten Grun Grath. – Kevanaar! Róla nem szól a fáma! A

Hajnal Királynője titokzatos módon eltűnt, de hogy a férjével mi történt, arról mit sem tudni!

– Tudod, hol van Chlovia ősi szülőhelye? – kérdezte Alméra Leont.
– Ez választ adhat arra, vajon hová viszi Almergin a kardot és a bőrtekerceset.

– Keorath! – bökte ki Leon. – Keorathba!

A völgy hirtelen megtelt visszhangzó patadobogással.

– Az eemsik! – közölte Razco, és elszántan megmarkolta roppant pörölye nyelét. – Bosszút állok Mirkért és Krontelért!

– Nem! -jelentette ki Leon ellentmondást nem tűrő hangon. -Most azonnal Keorathba kell mennünk!

– Egy tapodtat sem mozdulok! – kiáltotta Razco. – Tartozok annyival hű társaim emlékének, hogy legalább egy-két eemsi koponyáját behorpasszam értük!

– Halj meg, ha akarsz! – morogta Leon. – Én megyek!

– Megmutatom ezeknek a rohadékoknak, hogyan hal meg egy nemesúr! – tájékozott Razco. – Jöjjenek csak akár ezren is!

Leon dühösen legyintett, és mivel a patadobogások visszhangja egyre erősödött, sietve megindult a pihenő wyvern felé. Aztán hirtelen ötlettől telve visszafordult.

– És a kincs? – kérdezte kajánul.

– Miféle kincs? – mordult fel Razco.

– Hát amit Monarakh mellett elrejtettünk. Ha jól emlékszem, abból kívánciad felvirágoztatni Menem várát!

Razco úgy káromkodott, hogy még a szegény, megboldogult Krontel is megirigyelhette volna.

– Igazad van! – kiáltotta. – El kell halasztanom a bosszút meghatározatlan időre! Gyerünk innen!

Futva indultak a wyvern felé. Grun Grath egyetlen lépéssel sem maradt le mögöttük.

– Hogy fogjuk irányítani? – intett az erfro-bolg bölcs (vagy a szolgálja?) a sárkány felé. – A mágus kimúlt.

Leon vállat vont.

– Mit tudom én? – vallotta be őszintén. – Meg kell próbálnunk, más megoldás nincs!

Razco máris kapaszkodott fel a szörnyeteg hátára. Grun Grath mögötte. A lódobogás már szinte a fülük mögül hangzott, de az eemsik még nem látszottak.

Leon hátrafordult. Alméra bizonytalanul topogott ott, ahol hagyták, bájos arcán határozatlanság látszott. Leon sóhajtott, és nagy ívben intett a lány felé. Alméra arcán boldogság villant, s a karcsú lány ruganyos léptekkel szaladt a sárkány felé. Leon még segített is felmászni a kötélhágcsón.

– No most... – kezdte Leon.

A völgy torkolatánál artikulátlan üvöltés hangzott fel.

– Siess egy kicsit! – kiáltotta Grun Grath.

Leon a szíve körül terpeszkedő Sötét Lángra koncentrált, és ugyanolyan kilencágú árnykorbácsot varázsolt a kezébe, mint amelyet korábban a Főkommunikátornál látott. A Sötét Láng masszája végigcsorgott a karján, le az ujjaihoz, s kilenc ág formálódott belőle.

– Fel! – kiáltotta Leon, és megsuhintotta az árnykorbácsot. – Szállj fel, te dög!

A számítása bejött. A wyvern engedelmeskedett a Sötét Láng parancsának. Úgy látszik, elég lelket zabálhatott, és begyógyultak a sebei, mert ismételten nem volt szüksége nekifutásra. Egyszerűen elrugaszkodott a talajtól, kitárta irtózatosan széles szárnyait, s legyintett egyet-kettőt. Repültek.

9.

Az első eemsi lovasok üvöltve vágattak be a völgybe.

– Ezt már fújhatjátok! – nevetett Grun Grath, de aztán lehúzta a fejét, mert karcsú nyílveesszők süvítettek el veszedelmes közelségben.

A sárkány azonban pillanatok alatt maga mögött hagyta a torz lovasokat, és észak felé szárnyalt.

Leon szertartásosan meglegyintette az árnylegeyzőt.

– Keorathba! – kiáltotta.

Mély hang szólalt meg a fejében:

Igen, uram.

Leon majdnem leszédült az első nyeregből.

– Te beszélsz? – kiáltotta.

Igen, uram -jött a válasz.

– Tudod, merre van Keorath?

Természetesen.

– Akkor arra vedd az irányt!

Már arra vettem.

Leon nagyot csapott a korbáccsal a levegőbe féktelen örömében.

Ha megkérhetlek, ezt ne csináld! – hallotta a wyvern ideges hangját a fejében. *Fáj nekem.*

Leonnak eszébe jutott valami.

– Keorathot mágikus csapdák védik!

Már nem.

– Mióta nem?

Amióta a keorok elvándoroltak.

Leon megdöbbsent. Erre a válaszra valahogy nem számított.

– Hova vándoroltak?

A wyvern nem válaszolt. Leon nem erőltette a kérdést. Ám úgy jó öt perc múlva újra hallotta a fejében az ismerős hangot.

Messzire.

Leon nem firtatta tovább e rejtélyes kijelentés lényegét, inkább hátrafordult Almérához.

– Ha szökni próbálsz, megöllek! – figyelmeztette.

A lány elmosolyodott.

– Pár perccel ezelőtt még el akartál kergetni!

Leon zavarba jött.

– Igazad van – mondta. – Ne haragudj!

A lány csodálkozva nézett rá, de nem szólt semmit. Másfél órája repülhettek észak felé, amikor a láthatáron egy bukdácsoló ezüst pont tűnt fel a levegőben.

– Csak nem... – lehelte Leon.

– Almergin! – sikkantotta Almára. – Utolértük!

Ám az ezüst pont ekkor meredeken lefelé szállt, és eltűnt egy domb mögött. A domb valahogy furcsán ismerősnek tűnt Leonnak, de nem tudta beazonosítani. Aztán amikor egymást követő szurdokrendszert pillantott meg a kisebb hegyek között, felkiáltott.

– Keorath!

– Elkésünk! – lehelte Alméra. – Elkésünk...

A sárkány lejjebb ereszkedett az egyik domb mögött, és valósággal átpréselte magát a keskeny szurdokon, ahol Leon emlékezete szerint egykor örök álltak. Az egyik kis völgy mélyén zöldessárga tó villant.

– Hreeirath! – kiáltotta Leon. – Oda megyünk!

A wyvern ereszkedni kezdett, és könnyed mozdulatokkal leszállt a tó partján.

Nem mehetek tovább. Túl sok a mágia.

Leon lemászott a kötélhágcsón, és lesegítette Almérát is. Razco és Grun Grath azonnal követték.

Egy náddal benőtt szélű tó közepén cölöpökre épített nádkunyhók sorakoztak, szinte szabályos csigavonalat képezve, melyek középpontjában egy hatalmas nádkunyhó magasodott, mint valami torony.

Éppen ebben a pillanatban szállt le a levegőből egy ezüstszínű árny e torony közelében.

Tutajnak vagy más vízi járműnek nyomát sem látták.

– A francba! – morogta Leon. – Hogy a fenébe jutunk oda?

– Azzal az erővel – motyogta Alméra –, amivel a sárkányt irányítottad!

– Hogyan?

– Növessz szárnyakat magadnak!

Leon azonnal kipróbálta az ötletet. A Sötét Lángra koncentrált, és a képlékeny masszából hatalmas szárnyakat formált a teste mellett. Kétsége sem maradt afelől, hogy ezek a szárnyak fel is fogják röpíteni.

– És Razcókék? – kérdezte Leon idegesen.

– Vagy úsznak vagy maradnak – felelte flegmán a lány. Ledobta magáról a sötét köpenyt, meztelensége egy pillanatig ragyogott a lenyugvásra készülő nap utolsó sugaraiban, aztán lassan, fokozatosan Alméra, a szép varázslólány átváltozott egy undorító, fekete denevérré.

Leon akaratlanul megorzongott.

– Gyerünk már! – sziszegte a mergháni, és felröppent a levegőbe.

Leon megpróbálkozott sötét szárnyaival, és egy-két bizonytalan csapás után ő is a levegőben találta magát. Fura, de igen kellemes érzés volt, szinte megmámorosodott a lehetőségtől, hogy három dimenzióban röpködhet fel alá.

– A vízbe zuhansz! – kiáltotta a mergháni ijedten, amikor Leon új képességeit tesztelve bukórepülésbe ment át.

– Dehogy! – kiáltotta diadalittasan Leon. – Az égbe...

Elzúgtak a legszélső cölöpkunyhók fölött, és több helyről sárgászöld pikkelyű krokodilfejek bukkantak elő. Hreeirek. Ám a legnagyobb nyüzsgést a főkunyhónak helyet adó, kicsinyke szigeten látták. Számos nádtutaj lebegett már a sziget mellett, s további kis tutajok közelítettek felé.

– Ott! – sikoltotta Alméra, és a sziget felé mutatott. – Már megkezdődött!

Egy széles kőoltáron ott hevert a Hajnal Kardja, s karmazsinvörös szikrák özönét szórta a körülötte tolongó hreeirekre, akik kéjesen sikongattak e szikrák esőjében. A kőoltár mellett egy ezüst köpenyes, igen magas, elálló fülű hreeir térdepelt, a kezében egy csillogó, drágakövekkel kirakott markolatú kést tartott, és kántáló hangon énekelt.

– Almergin! – üvöltötte Leon, és még röptében előrántotta sugárpisztolyát.

A hatalmas termetű hreeir megperdült, és hitetlenkedve bámult az árnyékszárnyakon közeledő Leon Silverre. Keze bizonytalanul mozdult a köpenye bélése felé.

Leon lenyomta az elsütő billentyűt.

10.

Fegyveréből sárgás fekete sugárnyaláb vágódott ki, átszisszent a levegőn, mellbe találta a hatalmas termetű hreeirt, és ő kezét, lábát szétvetve zuhant hanyatt az ingoványos talajra.

Az összes hreeir iszonyodva ordított fel.

Leon azonban nem érte be ennyivel. Még mocorgó áldozata fölé repült, és tőle szokatlan kegyetlenséggel addig égette a sugárpisztolyával, amíg csak az ezüstpalást tulajdonosából mindössze egy formátlan, szénné égett húsmassza maradt.

Leon felrikoltott példátlan dühében.

Egy igen ráncos, kortól megfeketedett pikkelyű, botra támaszkodó, vaksi hreeir csoszogott elő, két markosabb szolgálja karjára támaszkodva.

– Mi történik itt? – vartyogta a vénség. – Miféle rendbontás ez?

– Romin'yarak! – üvöltötte megdöbbenve Leon. – Miféle csoda ez, hogy újra látlak?

A verssorok jutottak eszébe. A vénséges alak, aki már akkor is vén volt, amikor háromszáz évvel ezelőtt először találkozott vele.

Az öreg gyíkember felemelte a fejét, és szaglászni próbált.

Alattvalói nem mozdultak, nem is rikoltoztak, csak vizenyős szemükkel Leonra meredtek, és türelmesen várták a fejleményeket.

– Kié ez az ismerős hang? – recsegte a vénség. – Miféle szellem kísért a múlt homályából?

– Megismered a hangom? – rikoltotta Leon, és leszállt a bizonytalan talajra a vénség elé. A sugárpisztolyt fenyegetően fogta az öreg két

támogatójára arra az esetre, ha azok támadni próbálnak. Ám azok nem kísérleteztek semmivel.

– Mily ismerős e hang! – sóhajtott a vénség. – Mintha csak Leon Silver szólított volna a nevemen!

Leon azt hitte, menten eldől.

– Megismersz, hreeirek bölcs embere?

– Ki ne ismerné meg ezt a hangot, aki egyszer is hallotta? Leon Silver vagy. A Nagy Királynő egykori hitvese. Visszatértél...

– Vissza! – kiáltotta Leon. – És ott a kard, a Hajnal Kardja! Hogyan nyerhetem vissza belőle szeretett Chloviámat?

Az öreg egy darabig mélyen hallgatott.

– Hol van hadi főnöködök, Almergin, a mergháni? – kérdezte, és néma csend felelt neki. – Mintha az előbb azt kiabáltátok volna, hogy fogadott ükunokám visszatért...

Leon megdöbbsent.

– A fogadott ükunokád? Egy mergháni!!

A vénség tapogatózva nyújtotta előre megfeketedett kezét, és ujjai a sugárpisztolyra tapintottak. Az aszott kezek visszarándultak.

– Miféle... rettenetes dolog ez?

– Egy fegyver – motyogta Leon –, mellyel megöltem a fogadott ükunokádat... El akarta pusztítani a Hajnal Királynőjét...

A vaksi szemekből sárgás könnycseppek hullottak.

– Almergin, a mergháni életre akarta kelteni őt – suttogta. – Az én parancsomra... mert senki sincs, aki oly hatalommal rendelkezik, mint a Hajnal Királynője... egyedül ő szállhat szembe rettegett ellenségünkkel, a kegyetlen Hadúrral!

Alméra egy kecses röppenéssel leszállt az oltár mellé, melyen a villogó és szikrázó kard mellett egy megsárgult koponya és egy furcsa tamburinszerű hangszer nyugodott.

– Én is mergháni vagyok! – kiáltotta csengő hangon, miközben szinte szemmel követhetetlen módon visszaváltozott karcú lánnyá. A mocskos pokrócot ledobta magáról, és ott állt tündöklő meztelenségében. – Pontosan tudom, miként kell elvégezni a felélesztő szertartást!

Minden szem feléje fordult. Leon pislogott. A hreeirek rezzenéstelen tekintettel bámulták a meztelen teremtest.

Alméra egy könnyed mozdulattal kiragadta a díszes kést a szénné égett Almergin megfeketedett kezéből, és magasra emelte.

– Merghán törvényei szerint enyém lesz a tisztesség!

Leon zavartan lépett előre.

– Mit művelsz?

– Visszaadom neked azt, aki a tiéd – kiáltotta Alméra. Aztán keserű kajánsággal tette hozzá: – És kívánom, legyen sok örömed belőle!

A hreeirek sziszegve, vartyogva elhátráltak. Egy kövér hreeir asszony érkezett totyogva néhány holmival a kezében. Türkizkék ruhát csatolt fel a mozdulatlan Alméra karcsú testére, a fejére koronát nyomott, és csuklóira arany karpántokat húzott.

– És most – kiáltotta remegő hangon Alméra –, ne álljon senki kettőnk közé!

Lerakta a díszes markolatú kést a kőoltárra, aztán baljába vette a tamburint, jobbába pedig a koponyát. Megrázta a hangszert, s az csilingelő hangokat adott, és fehér szikrák pattogtak belőle szerte.

Alméra Leont nézte, és dallamos mergháni nyelven valami szomorkás dalt kezdett énekelni. Fekete szeme elmondhatatlan érzelmeket fejezett ki. A hreeirek csendben várták, mi történik. Leon közelebb akart lépni, de Romin'arak megfogta a karját reszkető kezével, és a fejét rázta.

– Már nem szabad! Elhatározatott.

Alméra abbahagyta az éneklést. A szeme kikerekedett, mint aki valami végzetes tetre készül. Ismét megrázta a tamburint, és nagyot rikoltott. A jobbában tartott koponya szeme vörösen felizzott, és a hreeirek sziszegve hátráltak.

A koponya szájából lilás fekete füst tört elő, kezdetben sűrűn és gyorsan, aztán egyre ritkulva, szürkülve és lassulva. A szürkülő füstnyúlvány meglebbentette Alméra türkizkék szoknyáját, aztán lassan, megfontoltan körbefonta a lány testét, mintha kedvesen át akarná ölelni.

Majd a füst kissé szétterült, és eltakarta a lány arcát. Egy pillanatra rá az arc előbukkant a remegő fátyolt képező füst mögül, és ez az arc már nem Alméráé volt! Chlovia vörös haja tűnt fel a fekete haj helyett, s a jól ismert és áhított mókás vonások vették át Alméra galambszerű vonásait.

Leon felkiáltott, de mozdulni sem tudott.

Chlovia elmosolyodott. Ara ekkor a szürke füstcsáp kérlelhetetlenül a nyaka köré tekeredett. A szép arc eltorzult.

De ekkor a tamburin ismét megcsendült, és a füst, akárha valaki ismeretlen erő parancsolna neki, letekeredett a karcsú nyakról, beleszállt a rezgő tamburinba, s ott elenyészett, mintha sosem lett volna.

E pillanatban a Hajnal Kardja jól hallhatóan sercegni, sziszegni kezdett, és úgy villogott vörös színben, hogy szinte lángokat vetett.

A koponya szájából nem jött ki több lilás fekete füst. A maradványok még belekúsztak a tamburinba, és megszűntek létezni. S megint csak nem Chlovia állt ott, hanem a kecses Alméra, fekete szemét Leonra szögezve.

Szája szavakat formált, mintha a lány még mondani akarna valamit, de egy szó sem hallatszott. A kard vörösen lüktetett, aurája egyre tárgult, s mintha egy asszony körvonalai kezdtek volna kibontakozni a helyén.

Alméra arca eltorzult, a lába megroggyant. A mergháni földhöz vágta a koponyát, és messzire hajította a tamburint. A késhez kapott. Magasra emelte.

Leon felkiáltott.

Ám a lány mindössze a csuklóját vágta meg, és néhány csepp vért csöppentett a lüktető kardra.

S az átváltozás még erőteljesebbé lett. A lüktetés most már Almérára is átterjedt, s az ő alakja helyén pedig egy kardszerű tárgy kezdett villogni periodikusan. Leonnak olyan érzése támadt, mintha a Hajnal Kardja rögvest Chlovia és Alméra impozáns keverékévé változna, miközben Alméra pedig elfoglalná Chlovia helyét a Kard belsejében.

S már-már ez történt.

Ám a szembántó villogás közepette egyszer csak Alméra felrikoltott, s a díszes kést, mellyel csuklójából vércseppeket fakasztott, egy hirtelen mozdulattal saját mellei közé mártotta!

Az eddig közönyösen és csendesen viselkedő hreeirekből olyan sikoltás tört ki, hogy az egész szigetekcske beleremegett.

Sikoltásukat visszhangozta a kard sívítása, melyből most már szinte semmi sem látszott, helyét egy nőalak vette át.

Alméra szeme tágra nyílt, s a kecses test a bizonytalan talajra hanyatlott; a kés bűnösen meredt elő a melléből.

Romin'arak artikulátlan hangokat hallatott.

Leon tátott szájjal bámult.

S ekkor ott, ahol pár perccel ezelőtt még a Hajnal Kardja villogott, most egy ráncos, töpörödött, hajlott hátú, púpos vénasszony jelent meg, s véreres szemét Leon felé fordította.

– Ez nem lehet igaz! – recsegte reszelős hangján a matróna. – A férjem! Az *igazi* férjem! Leon! Én vagyok a Hajnal Királynője! Chlovia!

Leon elájult.

És igen furcsákat álmodott.

11.

Arra tért magához, hogy ocsmány szagú vizet loccsantanak az arcába, és háromujjú, pikkelyes kezek pofozgatják. A nagy kunyhó belsejében hevert egy gyékényszőnyegen, és aggódó arcok hajoltak fölé.

– Jól vagy, szerelmem? – vartyogta egy reszelős női hang.

Leon csak lassan tért magához.

– Valami... fura világról álmodtam – suttogta. – Harcoltam. Megöltem egy tucát kunigaamit... meg egy Skandar Graun nevezetű eemsit... Démonként idéztek meg oda!

Száraz pergamenhez hasonló érintésű ajkak csókolták meg az arcát, és Leon csak nehezen ismerte fel a vénségben Chlovia egykori szépségét.

– Úristen! – suttogta. – Ki tette ezt veled?

– A kor – motyogta Chlovia. – Hatvan éves voltam, amikor a lelkem a Kardba költöztettem, s e lassított életfolyamatokkal is legalább további harminc évet öregedtem. De nem számít! Még egyszer találkozni kívántam az első férjemmel, mielőtt elnyel az örök sötétség... s kívánságom végül teljesült! Hála... a mergháni erőknék!

Leon megpróbálta leküzdeni viszolygását, de igen nagy lelki önuralomra volt szüksége, hogy el ne tolja magától az arcát csókolgató vénséget.

– De hiszen... láttalak fiatalon... ott... az előbb... Alméra helyén...

A vén boszorkány haragosan pattant fel.

– Ne merd a szádra venni annak a ribancnak a nevét többé, becses férjem! – parancsolta.

Leon kábán ült fel.

– Miért... hiszen neki köszönheted a feltámadásodat?

Chlovia úgy rikácsolt fogatlan szájával, hogy rossz volt hallgatni. Még a vén Romin'varak is befogta a fülét.

– Szándékosan tette az átkozott! Megtévészített valamennyiünket! Halálra ítélte magát és vele engem is!

Leon nem értette.

Romin'varak adta meg a magyarázatot.

– A szertartás szerint Alméra lelke cserélt volna helyet a Hajnal Királynőjének kardba börtönzött lelkével. Elég lett volna egyetlen csepp vér a merghánitól, hogy e csere megtörténjen! Alméra lett volna a Hajnal Kardja, s Chlovia teljes fiatalságában tündökölt volna Alméra testében!

– Ám az az átkozott a legválságosabb pillanatban megölte magát! – sikoltotta magán kívül a vén boszorkány, Leon egykori kedves hitvese. – Pont akkor, amikor a Kard már elenyészett, s a lelkem kiszabadult. Ifjúságom örökre elveszett! S már a Kardba sem költözhettem vissza! Mit tett velünk az az átkozott mergháni! Leon... tudnál szeretni ebben a testemben... így öregasszonyként?

– Igen – suttogta Leon, de még ő maga sem hitte el ezt a hazugságot.

Alméra ifjúi testére gondolt, és megborzongott, amikor lelki szemei előtt ismét felrémlt a lány öngyilkossága. Értette már, mit jelentettek az utolsó szavai, s mit jelentett az a kaján kifejezés az arcán...

– Pár napotok van, hogy örüljete egymásnak! – recsegte a vén Romin'arak. – Aztán szembe kell szállnotok a Hajnal Hadurával, hogy megmentsétek rettenetes haragjától Cherubiont!

Leon sóhajtott.

– Ki a Hajnal Hadura?

Chlovia csodálkozva meredt rá.

– Hát nem tudod? Kevanaar... a második férjem... Legalábbis azt hiszem...